Gaston Renée

DEMONUL ROȘU

Volumul 2
Capitolele 32–58

Gaston Renée

DEMONUL ROŞU

Volumul 2
Capitolele 32–58
[Paginile 308 – 603]

– Roman foileton –
Traducere de A. TOMA

Apărut în 131 de fascicole
în perioada 03 mai – 04 octombrie 1933
în ziarul „Ora Literară”

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT
Administraţia: Bucureşti, Calea Victoriei, nr. 5
Telefon 3–52/75

Versiune [V2.0]: mai 2019

Cuprinsul Volumului 2

Capitolul 32 – Complicea lui Mască-Roşie
Capitolul 33 – Fără noroc, fără pace
Capitolul 34 – Demonul aur
Capitolul 35 – Max îmblânzitorul de şerpi
Capitolul 36 – Două surori
Capitolul 37 – În locul unei moarte
Capitolul 38 – Sora Georgine
Capitolul 39 – Fiţi credincioşi la moarte
Capitolul 40 – Un truc primejdios al lui Mască-Roşie
Capitolul 41 – Fantoma de la „Charité”
Capitolul 42 – Paza la mormânt
Capitolul 43 – Fuga
Capitolul 44 – Monsieur Charrey
Capitolul 45 – În întunericul nopţii
Capitolul 46 – Rivalii
Capitolul 47 – Foc!
Capitolul 48 – Joc de Sirenă
Capitolul 49 – O hoaţă
Capitolul 50 – În pavilion
Capitolul 51 – Mască-Roşie e urmărit
Capitolul 52 – Un duel cu urmări neaşteptate
Capitolul 53 – Un atentat cu dinamită
Capitolul 54 – La „Kempinski”
Capitolul 55 – La mormântul unei nefericite
Capitolul 56 – Un salvator la nevoie
Capitolul 57 – Domnul profesor
Capitolul 58 – În Parisul subteran

Capitolul 32 – Complicea lui Mască-Roşie

Disperată, Alice a şi pus mâna pe prichiciul ferestrei, ca să se arunce în curte, când deodată privirea îi cade îngrozită pe un poliţist, care stă jos şi observă.

Se trage speriată îndărăt. Poliţistul păşeşte încet până sub fereastră. Alice poate observa şi asta. De cum s-o arunca jos, poliţistul o poate prinde. Pare-se că asta şi aşteaptă el.

Genunchii îi tremură; alături ea îl şi aude pe tatăl ei cum dă ordine celor doi însoţitori ai săi.

Acum bate în uşa descuiată…

Mută, nefiind în stare să scoată nici măcar un sunet, Alice cade pe un scaun de lângă fereastră.

Din nou se aude bătaia în uşă. Ea nu poate răspunde.

Vocea patronului intervine rugătoare şi Alice are impresia că percepe chiar frica ce-i tremura în voce:

— Domnilor, dacă se poate, n-o mai speriaţi pe doamna cea bătrână. E cam suferindă şi…

— Intru eu singur, răspunde Hartenberg scurt. De altfel îmi pare rău că n-o pot scuti pe bătrână de unele întrebări.

Uşa se deschide şi Alicei i se pare că pământul trebuie să se deschidă sub dânsa. Abia de ridică ochii. Ştie doară cine se află colo în prag. Şi nici nu poate lua vreo hotărâre; gândurile şi simţirea îi sunt ca împietrite.

— Iertaţi-mă, doamnă, dacă vă deranjez, începe Hartenberg din uşă. E vorba de arestarea unui criminal, care probabil că s-a ascuns în casa asta, un complice al aşa numitului Mască-Roşie. Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Alice aude ce-i spune tatăl ei, dar nu poate răspunde. Peste o clipă el o s-o şi demaşte!

Hartenberg priveşte persoana de pe scaun, care stă într-o atitudine de mare deprimare. Faţa ei e doar puţin întoarsă spre el şi nici lumina de aici nu e tocmai bună şi apoi, detectivul nu se aşteaptă să-şi găsească copila deghizată.

— Sunteţi speriată, doamnă, înţeleg foarte bine, dar poliţia din nefericire, nu poate lua nimic în seamă, când e vorba de urmărirea unui criminal. Mască-Roşie şi-a mai încărcat în noaptea trecută conştiinţa cu o tentativă de crimă, având ca mobil jaful. Sinistrul individ a furat bancherului Grosser două milioane care desigur se află într-o mapă de piele, iar bătrânului care l-a surprins, i-a înfipt în piept pumnalul. Asupra lui nu s-a găsit suma furată, când l-am arestat. Deci, va fi predat mapa vreunui complice, pe care-l căutăm acum. E exclus

ca omul acela să fi părăsit oraşul. Toate gările sunt supravegheate, telegraful lucrează în toate direcţiile. E deci aici şi deoarece stăruim în presupunerea noastră că complicele trebuie să se afle la „Bradul Verde", e nevoie să se cerceteze cu amănunţime fiecare încăpere.

Iar o pauză.

De ce nu răspunde nimic femeia? Oare spaima i-a luat cu totul graiul? Ciudat!

— Aş vrea să vă întreb: văzut-aţi ceva suspect noaptea trecută?

Alice încearcă să clatine din cap.

— Şi n-aţi văzut pe nimeni afară în gang?… s-ar fi putut întâmpla? Nu v-a bătut nimic la ochi?

Alice nu poate vorbi, altminteri ar fi pierdută în clipa următoare.

Deodată, Hartenberg tresare. Nu-i lucru curat la mijloc. De ce nu-i răspunde femeia? N-a înţeles ce a întrebat-o? Face un pas spre ea – dar, ce-i asta? Alice a făcut fără de voie un gest de apărare cu braţele, un geamăt înăbuşit îi iese din adâncul pieptului.

Numai detectivul l-a auzit, poliţiştii stau afară, în prima cameră şi pun o mulţime de întrebări patronului.

— Nu voieşti să răspunzi? Dumneata…

Se întrerupe. Un fior de gheaţă îi străbate tot trupul. Se clatină ca un copac bătut de vânt. Asta nu-i femeie bătrână… asta-i…

Stă lângă ea, îşi pune greu mâna pe umărul Alicei. Ea se cutremură sub atingerea lui, vrea să i se arunce la picioare. Ceea ce a auzit adineauri din gura lui a dus-o în pragul disperării.

— Tată, omoară-mă! vrea ea să ţipe, dar nu-i vine pe buze decât un strigăt nearticulat.

O privire a detectivului zboară spre uşa neîncuiată. Afară stau poliţiştii. Un cuvânt mai tare şi sunt aici, pun cătuşe femeii acesteia şi o duc cu ei. Şi apoi, cu repeziciunea cu care se întinde para focului, se va răspândi prin oraş: Alice, fata lui Hartenberg e amanta lui Mască-Roşie! Ea l-a ajutat la jaf şi omor!

Cu o mişcare rapidă, apasă în jos braţul Alicei.

— Niciun sunet, nenorocito! Noi doi, numai noi doi o să ne răfuim! exclamă el răguşit.

Uşa de alături se deschide, un poliţist vâră capul înăuntru.

Ochi-de-Pisică se retrage şi chipul lui recapătă acel calm sinistru, care impusese chiar şi şefului poliţiei.

— Să mergem mai departe, zice el scurt, doamna aceasta n-are nicio legătură cu chestia care ne interesează; să n-o mai speriem!

Poliţiştii se retrag fără a mai arunca nicio privire asupra bătrânei de la fereastră.

Hartenberg trebuie să-şi adune toate puterile ca să nu se trădeze. A găsit-o pe Alice, fiica lui cea orbită de patimă, care şi în noaptea trecută îi paralizase braţul, când îl ridicase ca să distrugă pe bestia

aceea de Mască-Roşie!

El nu trebuie s-o arunce în mâinile celor doi poliţişti ca părtaşa aceluia. Ar fi, fireşte, datoria lui s-o facă, dar a ales o altă soluţie.

Lasă să creadă Alice că el o cruţă, că n-o trădează, pentru că e propria lui carne! O s-o judece el însuşi, de astă dată nu e cu putinţă vreo eroare ca la Margot.

Patronul îl priveşte cu coada ochiului. Bănuieşte individul ceva?

Nu, nu se poate! Cu siguranţă că nu ştie nimic despre legătura ce există între ei.

— Mai aveţi şi alte odăi pe gangul acesta? întreabă Hartenberg, aspru.

— O, da! se aude răspunsul grăbit, poftim la dreapta şi la stânga, dar eu sunt un om conştiincios, vă puteţi bizui pe cuvântul meu!

— Ticălosule! ar vrea să-i răspundă Hartenberg.

Dar nu poate vorbi. Ştie acum că în celelalte odăi nu va găsi nimic suspect. Asta i-o spunea accentul de uşurare cu care răspunsese patronul.

Părăseşte cu poliţiştii camera Alicei. Cu toate că-i arde pământul sub picioare, nu trebuie să se trădeze, ci să-şi vadă liniştit de datorie. După cum era de aşteptat, nu se găseşte în celelalte încăperi nimic care să poată dovedi prezenta aici, în noaptea trecută a lui Mască-Roşie sau a vreunui complice.

Patronul îi conduce zâmbind pe poliţişti până-n faţa uşii unde aşteaptă o trăsură. Apoi se întoarce la camera lui de la parter şi stând la fereastră, îşi freacă mâinile.

— Ce măgari! Şi cică printre ei s-ar afla vestitul Ochi-de-Pisică, Sherlock Holmesul german! Ha, ha! S-a dovedit şi de astă dată cât e de mioapă poliţia noastră. Nici nu vede măcar că bătrâna de sus e o femeie tânără, că e o complice a lui Mască-Roşie!

Tocmai vrea să intre în cârciumă, să tragă o duşcă de coniac, ca să-i mai treacă spaima, când se aude deodată răsunând grăbit, de trei ori clopoţelul din colţ.

— Aha! râde el. Se şi anunţă persoana!

Satisfăcut de farsa reuşită pe care a jucat-o poliţiei în casa lui, urcă la etaj şi intră în camera Alicei.

— Straşnic a mers! exclamă el mulţumit.

Dar holbează ochii şi cască gura văzând pe tânăra fată aruncându-se la picioarele lui în prada celei mai mari agitaţii şi deznădejdi.

— Te implor din adâncul sufletului, salvează-mă! exclamă nenorocita, abia trăgându-şi sufletul. Peste câteva minute o să fie iar aici omul care a intrat la mine adineauri!

— Dar bine, ce-i cu dumneata? exclamă patronul. Vrei să vorbeşti de Ochi-de-Pisică, detectivul?

— Da, da! Nu vezi că sunt pe jumătate nebună de spaimă? Trebuie

să plec!… să plec!

— Să pleci? De ce oare?

— M-a recunoscut! Nu înţelegi? Poate că e pe drum încoace, el singur, ca să pună mâna pe mine.

— Prostii! Dacă detectivul te-ar fi recunoscut, de ce nu te-a luat oare îndată? Atunci mi-ar fi mers rău şi mie!

— Îţi jur că ştie că-n noaptea trecută l-am ajutat pe Mască-Roşie să fugă. El nu s-a lăsat amăgit de deghizarea asta! O să fie îndată iar aici şi atunci va urma o catastrofă groaznică.

Patronului îi revine vechea spaimă.

— Ce naiba or fi însemnând toate astea? Mi s-a zăpăcit de tot capul. Spune, o zoreşte el, de ce te-a lăsat atunci liberă?

— Asta e taina mea, n-o pot dezvălui! Dar chiar dacă nu m-a predat poliţiştilor, va veni el singur peste câteva minute să mă ia şi atunci o să-ţi meargă rău şi dumitale.

Această din urmă ameninţare face mai mare efect asupra ticălosului decât toate lacrimile şi rugăminţile fetei.

— Dar încotro vrei să pleci? Unde să te ascund? exclamă el uluit.

— Mi-e indiferent unde, numai aici nu pot rămâne! Repede-repede! Altminteri e prea târziu.

Omul îşi freacă fruntea. Cel mai bine i-ar plăcea s-o ştie pe persoana asta primejdioasă afară din casa lui. Căci aici, Alice poate fi găsită oricând.

Un gând îl străfulgeră.

— Aşteaptă, îţi aduc rochia unei servitoare care mi-a fugit zilele trecute şi şi-a lăsat rochia atârnată în cămăruţa din faţă. Să te îmbraci repede şi să pleci, să-ţi cauţi alt adăpost!

— Nu, nu! Nu se poate aşa. N-ajung la nimic cu asta, se jeluieşte Alice, căci n-am acte de identitate!

— Atunci n-ai decât să iei şi actele servitoarei care a fugit; mai sunt şi alea în cămăruţa ei.

Iese şi, după câteva minute, se întoarce cu rochia pomenită.

— Ei, acum schimbă-te repede, zice el. Cu basmaua în cap, n-ai să fii aşa de uşor recunoscută. Eu aştept acolo în faţă, la fereastra gangului.

Iese, trântind uşa.

Alice îşi schimbă cu mâini înfrigurate rochia; pieptul i se zbate năvalnic, respiraţia îi e gâfâitoare.

Tatăl ei nu trebuie s-o mai găsească aici când s-o întoarce. Şi el va veni, de asta e încredinţată! Frica ei creşte tot mai mult, buzele îi zvâcnesc de emoţie.

E aproape gata cu îmbrăcatul, când iată că patronul se repede înăuntru, deschizând uşa cu o smucitură.

— Vine detectivul! Pleacă, pleacă!

Alice apucă basmaua, nu-i mai rămân decât câteva minute când iată că privirea îi cade deodată asupra mapei. Se înfioară.

Două milioane se află în ea, milioanele bancherului pe care Hector l-a înjunghiat. Patronul arată o scăriţă dosnică, îngustă.

— Trebuie să cobori pe aici, zice el cu glas gâfâitor. Ajungi într-un gang ce duce la o casă alăturată şi, de acolo, în strada cealaltă. Odată ajunsă acolo, scapi de detectiv fire-ar afurisit să fie!

Jos se aude un zgomot.

Alice apucă mapa de piele. Ştie de acum ce are de făcut. Deodată patronul se repede la ea, cu ochii aprinşi de o lăcomie sălbatică. Şi-a amintit de cuvintele poliţistului, că a dispărut o sumă de două milioane, că această avere se află probabil în mâinile vreunui complice dispărut!

— Banii! gâfâie el. Îi ai desigur, aici în mapă?

— Da, dar lasă-mă, aud voci! spune Alice cu grabă înfrigurată.

Două milioane! Patronului să i vină ameţeală, nu alta. Sfinte Dumnezeule, cum de nu s-a gândit mai devreme la una ca asta?

— Lasă banii la mine! zice el gâfâind. Ţi-i păstrez eu, poţi avea încredere în mine. Ce să-i mai târăşti după dumneata!

Alice şovăie, cu toată primejdia în care pluteşte.

— Vrei să înapoiezi cumva banii aceştia bancherului? exclamă ea.

El o priveşte uluit.

— Dar ce? Ai înnebunit? zice el. Dă-i încoace!

— Nu, nu acum!

Alice a recunoscut lăcomia în privirile omului acestuia.

El o înşfacă.

— Adu banii încoace, ce naiba! strigă dânsul.

Se încinge o adevărată luptă între ei pentru mapă. Patronul, pe care gândul la o sumă atât de enormă l-a îmbătat cu totul, a şi ridicat pumnul – dar, pe neaşteptate, fata deznădăjduită îi trânteşte un pumn în obraz, între ochi, astfel că se pomeneşte la perete, clătinându-se.

— Blestemată muiere! zbieră el.

Alice zboară în fugă scara îngustă, în grabă, cade jos, se ridică şi fuge mai departe.

— Ce târfă afurisită! gemu patronul.

Deodată faţa-i capătă o expresie surâzătoare. În pervazul uşii gangului care răspunde spre stradă apare chipul lui Hartenberg. Îndată porneşte în întâmpinarea detectivului.

— Cu ce vă pot servi? zice el frecându-şi mâinile. Poate că au mai uitat domnii ceva?

Detectivul îl examinează cu o privire sfredelitoare, de parc-ar vrea să-i citească în adâncul sufletului.

— Trebuie să mai pun o întrebare doamnei aceleia bătrâne. Mai e aici?

— Desigur, desigur că da! îl încredinţează patronul. Cum ar fi putut să plece în aceste câteva minute? Vă rog numai să bateţi la uşă!

Stau amândoi la uşa ce duce în camera Alicei.

— N-am nevoie de dumneata, lasă-mă singur cu doamna! zice aspru Hartenberg.

Vocea-i e răguşită.

În sălbatica teamă că Alice i-ar mai putea scăpa în ultimul moment, s-a întors cât a putut de repede la „Bradul Verde”.

Apoi însă, îşi mai spunea că unde s-ar fi putut ea oare duce acum, când Mască-Roşie zace la închisoare?

Patronul se retrage. Detectivul nu poate observa clipitul fals al ochilor săi şi deschide uşa cu o smucitură, văzând că nu i se răspunde la bătaie.

Pieptul i se zbate puternic. Cu ochii minţii o vede pe Alice în faţa lui, zăcând zdrobită sub povara vinei sale.

Dar n-aruncă decât o singură privire prin prima cameră; ştie de acum că ea a fugit, poate chiar în clipa asta!

Haine zac răvăşite peste tot… alături o perucă albă… un scaun a fost răsturnat în grabă.

Se repede în camera alăturată. Poate că s-a ascuns acolo, căci în aşa de puţin timp, abia de a avut timp să se schimbe.

Smulge rochia atârnată în colţul odăii, se uită prin cufere, apoi se repede afară, deschide uşa spre gang şi cu o mişcare fulgerătoare apucă pe patron, care, probabil că pândise la gaura cheii şi se bucura de dezamăgirea detectivului.

— Ticălosule! Ai lăsat-o să fugă! strigă el, pierzând pentru moment vestitul său calm. Mărturiseşte unde se află! Trebuie s-o găsesc, trebuie cu tot dinadinsul să pun mâna pe ea!

Patronul, care, după cum ştim, n-avea conştiinţa curată, se eliberează cu greu din strânsoarea de fier a detectivului.

— Nu ştiu de nimic, nu te înţeleg! Sunt negustor cinstit şi mă voi plânge superiorului dumitale de tratamentul la care mă supui.

Hartenberg se stăpâneşte. În chipul acesta n-o să ajungă la nicio ţintă, asta trebuie s-o recunoască.

— Poţi să te plângi oricui pofteşti, domnule! zice el tăios. Dar urmarea pot să ţi-o spun de pe acum: Hotelul dumitale, care e o speluncă în care se adăpostesc tot felul de indivizi suspecţi, va fi închis. N-am găsit azi, fireşte, ceea de căutam dar acum sunt sigur de un lucru: că doamna cea bătrână n-a fost decât o persoană deghizată, căreia i-ai ajutat acum câteva minute să fugă de aici.

Patronul devine obraznic.

— Aşa? Şi de ce n-aţi descoperit atunci îndată noutatea asta? Aţi fost doar singur în odaie cu doamna cea bătrână!

Hartenberg duce mâna la frunte. Cu forţa nu mai poate obţine

nimic aici.

Cumpăneşte. Să-i ofere omului o recompensă, dacă-i trădează unde s-a refugiat Alice?

O recompensă ca să-i trădeze pe copila lui?

Nu. N-ar folosi la nimic.

— Tot o găsesc eu! Nu poate fi departe de aici, exclamă el hotărât.

Zăreşte scara cea mică din fund şi se repede într-acolo. Pe treapta de sus se află o batistă. O ridică repede. În colţul acesteia zăreşte iniţialele A. H. brodate de însăşi mâna Alicei.

Cu pumnii încleştaţi se repede pe scară în jos.

— Cale bună! Fire-ar a dracului toată poliţia! îi zice în batjocură patronul, rămânând sus. Două milioane! O, cum de n-am putut pune mâna pe ele?!

Capitolul 33 – Fără noroc, fără pace

Au trecut două zile. Tot oraşul nu mai vorbeşte despre nimic altceva, decât de arestarea vestitului Mască-Roşie. Interogatoriile poliţieneşti durează de dimineaţă până seara; dar ceea ce e aşteptat de public cu cea mai mare ardoare, nu se realizează – o clarificare asupra misterioasei persoane a acestui om sinistru, care zace rănit în secţia arestaţilor de la „Charité". Zadarnice sunt toate încercările de a-l sili să facă mărturisiri asupra persoanei, asupra trecutului, complicilor şi faptelor sale.

Tot ce răspunde cel atins de gloanţele lui Ochi-de-Pisică biruitorilor săi, este:

— Cariera mea nu e încă nicidecum sfârşită. Nu mă gândesc câtuşi de puţin să vă ofer dumneavoastră şi Berlinului plăcerea executării mele! Căutaţi-vă pentru aşa ceva alţii mai naivi ca mine. Când oi socoti eu că a venit timpul, îmi găsesc o gaură pe unde să pot fugi. De asta să n-aveţi nicio grijă!

Un asemenea fel de a vorbi era nou pentru toţi. Cu toate că Mască-Roşie zăcea în secţia bolnavilor, se luaseră, totuşi, cele mai aspre măsuri de siguranţă, ca să îi ia orice speranţă de evadare. În personalul de pază se putea avea încredere, cu atât mai mult cu cât fiecare persoană îşi punea în joc propria existenţă în caz de vreo neglijenţă.

Arestatul n-avea voie să primească niciun fel de vizită, în afară de funcţionarii poliţiei şi ai justiţiei. De asemeni nu-i era îngăduit să scrie niciun rând cât de nevinovat.

Cu toate astea, el nu era deprimat. Ochii lui mari priveau chiar cu ironie pe reprezentanţii legii, când veneau mereu să-l iscodească.

De cele mai multe ori nu răspundea absolut nimic, sau îşi întorcea faţa spre perete.

— Căutaţi să dezlegaţi tainele vieţii şi ale trecutului meu singuri de tot, domnilor! le spunea el. Pentru ce alta luaţi leafă?

Nu se ajunse deci la nimic. Aranka, complicea lui, nu era în stare să răspundă unui interogatoriu, plutea încă între viaţă şi moarte. Cât despre prinţul Utaşin şi ceilalţi, care luaseră parte la serbare, nici urmă.

Mai mult îl sâcâiau pe arestat să spună cine-l însoţise când se dusese la vila bancherului şi unde au ajuns cele două milioane furate.

— Când oi fi liber, le găsesc eu, zicea Mască-Roşie râzând…

Timpul se schimbase în bine. Un soare strălucitor poleia grădina zoologică a Berlinului, pe când Mască-Roşie zăcea la „Charité”

Razele lucitoare cad şi asupra unui parc, aproape de Kurfürsendamm, un colţ de pământ liniştit, care e înconjurat spre stradă de un zid înalt.

Este parcul palatului Bergen.

Margot s-a întremat aproape cu totul din groaznicele întâmplări ale ultimelor zile, trupeşte cel puţin, căci rănile tainice care-i sângerează inima, nu sunt de lecuit, fireşte!

Ea trece drept moartă, asta o ştie. Tânărul baron Bergen, căruia ea i-a destăinuit cea mai importantă parte din ultimele ei întâmplări, îi făgădui, sub cuvânt de onoare, că-i va păstra taina atâta vreme că i-o va cere ea.

El ştie că ea e fiica bătrânului Hartenberg şi că omul acesta a dat-o drept moartă, dar Bergen nu ştie de ce şi-a izgonit detectivul copila din casă pentru a doua oară. Asta n-ar fi fost în stare Margot să i-o destăinuiască.

Mască-Roşie a fost arestat şi nici bănuiala de a fi săvârşit crima asupra contelui de Hohenegge nu mai planează asupra lui Margot. Ea ar putea păşi în faţa lumii şi să strige sus şi tare: „Mi-aţi făcut o mare nedreptate, nu sunt asasină şi nu sunt nici moartă. Am văzut în noaptea aceea pe după draperie o faţă acoperită cu o mască roşie!”

Dar toate astea ea nu le poate spune, pentru că e legată de Leonie de Brissac prin îngrozitoarea taină a scrisorilor, pe care aceasta i le-a furat!

De asemenea nu poate vorbi deschis din pricina tatălui ei, căci el a dat-o drept moartă, o persoană străină a fost chiar îngropată în locul ei, după cum i-a comunicat Bergen.

Nu vrea să aparţină de bunăvoie morţilor, şi nici Eberhard n-are s-o trădeze, o s-o uite chiar curând, ca soţ al celeilalte!

Gândul la soarta Alicei, care n-a fost arestată împreună cu Mască-Roşie, o înfricoşa tot mai mult. Unde s-o fi aflând nenorocita?

Despre asta nici nu poate vorbi ea baronului.

Erwin de Bergen, care s-a instalat acum de-a binelea ca stăpân şi moştenitor în palatul Bergen, o înconjoară cu atâtea atenţii şi

menajări, că Margot priveşte adesea cu tristeţe viitorul. Ea simte ochii lui odihnindu-se asupra trupului ei, vede cum uneori chiar un val de sânge îi năvăleşte în obraz, şi ea bănuieşte că Erwin de Bergen nutreşte pentru ea mai mult decât simplă prietenie.

Să-i fie oare şi aceasta fatal?

Dacă el i-ar vorbi de asta, ea ar trebui să plece de aici, cu toate că i-ar fi fost drag să mai rămână câteva zile să se odihnească şi ca să culeagă în taină unele informaţii despre Alice.

E după amiază şi Margot iese din casă, îngândurată, ca să se ducă în parc, unde n-o vede nimeni, şi poate să-şi lase frâu liber gândurilor ei dureroase.

Femeia cea simplă, nevasta grădinarului, care o îngrijise, a rămas mai departe în slujba ei pentru că aşa îl rugase Margot pe Erwin, deşi el ar fi voit să-i aducă o cameristă.

Bătrâna o însoţi şi de astă dată cu un fotoliu, pe care-l aşează pentru Margot, într-un loc răcoros.

Apoi se întoarse în casă, pe când Margot se aşează, privind visătoare peste luciul apei micului bazin, lângă care se afla fotoliul.

Ar vrea să înlăture gândurile ce o mânau spre Hohenegge şi Eberhard, dar ele revin mereu şi nu vor să-i dea pace!

— O să se căsătorească cu Leonie şi o să fie nenorocit cu ea, căci nu-l poate face fericit, şopteşte ea fără a-şi da seamă. Şi eu, atât de nevinovată de toate câte s-au petrecut, zac aici cu mâinile încătuşate şi nu pot crâcni, nu-l pot smulge din braţele nenorocirii!

Tresare speriată. E oare cineva în apropiere? I-o fi auzit cineva cuvintele?

Erwin de Bergen apare printre crengile plecate ale unui arbust înflorit.

Ochii i se luminează când o zăreşte pe Margot, care stă întinsă în fotoliu, îmbrăcată într-o rochie de vară, luminoasă, vaporoasă.

— Eşti supărată pe mine Margot, exclamă el, că te-am deranjat din reveria dumitale?

Îi duce la buze mâna şi ea nu poate decât să zâmbească dureros. Erwin de Bergen are o inimă bună, în sufletul lui trăieşte o adâncă compătimire pentru toţi cei apăsaţi, asta o ştie ea prea bine. Oricâţi ani ar fi trecut asupră-i afară din casă, ca fiu rătăcitor, în el nu s-a pierdut totuşi miezul nobil şi de viţă veche.

— Margot, începe el din nou, aşezându-se lângă ea pe o buturugă, arăţi aşa bine azi, de parcă n-ai fi dat niciodată ochii cu moartea!

Îşi trece mâna peste frunte de parc-ar căuta cu totul alte cuvinte.

— Vin tocmai de la prefectura poliţiei, continuă el. Mi s-au mai pus tot felul de întrebări. Sper că în sfârşit mi se va da pace. Şi mai ştii că omul acela misterios a furat în aceeaşi noapte în care l-am prins aici, suma de două milioane de la bancherul Grosser? Banii îmi aparţineau

de fapt mie. Un complice de-al lui mai ţine şi acum banii ascunşi.

Margot bănuieşte cine e complicele şi e cuprinsă de un tremur uşor.

— Da, e ceva de neînchipuit! Omul acesta, pe cât se pare, exercită o putere demonică asupra tuturor acelora pe care-i atrage spre el! Nimeni nu vrea să-l trădeze, numai această Aranka a încercat s-o facă din gelozie, pentru că el voia să-şi dăruiască alteia inima!

Margot îndură chinurile iadului. Despre Alice vorbeşte el, despre sora ei, care a căzut nevinovată pradă acelui demon!

— Şi pe contele de Hohenegge l-am întâlnit acolo, urmează Erwin. Moartea tatălui său tot n-a fost încă clarificată, chiar dacă bănuiala a căzut asupra lui Mască-Roşie. Margot, nu fi supărată pe mine că-ţi vorbesc de omul acela. Ştiu că l-ai iubit odinioară şi că a vrut să te ia de soţie, dar atunci când s-a născut groaznica bănuială, te-a izgonit. Aş fi în stare să-l urăsc pentru suferinţele pe care ţi le-a pricinuit!

Margot respiră greu.

— O, te rog, domnule baron, imploră ea, nu-mi vorbi de el!

— Ba da, Margot, şi iartă-mă dacă nu te ascult de data asta! exclamă tulburat tânărul baron. Margot, n-ai observat că din ceasul în care te-am găsit jos în fântâna părăsită, lupt cu mine însumi, pentru că nu-mi pot birui inima sălbatică, nestăpânită? Spune-mi, te rog, îl mai iubeşti şi azi pe baronul de Hohenegge?

Sărmana îşi apasă mâinile pe pieptul zbuciumat. Iată că a venit ceasul de care ea se temea atât!

— O, te rog, scuteşte-mă de răspuns! şopteşte ea. Ştii doar cât am suferit, cum sângerează încă toate rănile!

— Eu însă, vreau să le vindec, Margot! rosteşte Erwin cu căldură, neputându-şi stăpâni valul de simţăminte ce-l cotropeşte. Răspunde – îl mai iubeşti pe el, pe conte?

Nenorocita trebuie să răspundă – împotriva sentimentelor sale – sub povara tainei ce-i pecetluieşte gura:

— Nu, nu-l mai iubesc!

Cuvintele acestea le rosteşte cu sfâşieri, dar Erwin n-aude decât cuprinsul lor. Triumfător, se aruncă la picioarele fiinţei iubite.

— Margot, ştiu câte ai îndurat, ştiu că a fost o minciună grosolană ceea ce falsul baron a mărturisit împotriva dumitale în faţa contelui de Hohenegge, cu gândul de a te ponegri. N-ai fost niciodată amanta lui Mască-Roşie! Să mai scot, oare, la lumină ce ticăloşie l-a îndemnat la asta? Mie mi-e de ajuns că vrei să-l uiţi pe contele de Hohenegge. Nici n-a meritat mai mult, căci te-a lăsat singură în cele mai amarnice ceasuri ale vieţii.

Margot, spune-mi că vei încerca să-mi dăruieşti mie, călătorului lipsit de patrie, dragostea dumitale. Spune-mi că mult încercatul fiu rătăcit nu ţi-e cu totul indiferent şi voi lupta până la ultima picătură

de sânge ca să-i dobor pe aceia ce vor încerca să unelteasc împotriva dumitale!

Se uită cu patimă la buzele ei, care capătă o paloare mortală şi sare în sus, speriat.

— Margot, Dumnezeule! Te-am tulburat atât de rău! Doar un singur cuvânt drăguţ, şi voi aştepta, oricât vei dori!

Dar nenorocita îl priveşte doar cu o căutătură imploratoare.

— Dă-mi răgaz, domnule baron, nu pot, nu-ţi pot răspunde azi! şopteşte ea, tulburată până-n adâncul sufletului.

El se înclină cu tristeţe.

— Dorinţa dumitale, Margot, e întotdeauna o poruncă pentru mine. Îţi voi respecta îngrijitoarea. Te simţi rău, văd!

Şi se depărtează cu capul plecat.

— Doar nu-l pot feri cu o minciună, murmură Margot, şi inima i se frânge de durere.

*

Noaptea s-a lăsat asupra parcului Bergen.

Margot n-a mai ieşit din camera ei, dând de înţeles că vrea să se odihnească.

O uşă dosnică se deschide şi o femeie voalată, iese în noapte.

Este Margot. Trebuie să plece, să fugă, nu mai poate rămâne aici. Câteva rânduri scrise cu adâncă durere vor putea spune mâine lui Erwin că şi-a luat rămas bun pentru totdeauna!

Cunoaşte o ieşire din parc, aceeaşi portiţă de care se mai folosise o dată. Iat-o ajunsă acolo, o deschide, iese pe stradă şi, în clipa următoare scoate un strigăt pe jumătate înăbuşit… În faţa ei, în lumina lunii, stă un bărbat, pe care-l cunoaşte prea bine!

Strada e pustie, sunt ei doi, singuri, nimeni nu se arată.

— Vasăzică, totuşi! exclamă Ochi-de-Pisică cu glas înăbuşit, căci este chiar el, tatăl lui Margot, cel care-o întâmpinase aici. Nu degeaba m-am postat aici noaptea. Trebuia să aflu pe cine ascunde la el baronul de Bergen!

Margot şi-a revenit. Se reazemă de zidul înalt, cu ochii îndreptaţi asupra omului care e tatăl ei, care a respins-o de două ori de la el fără de milă, care a aruncat-o printre morţi pentru că nu voia să rabde ruşinea în casa lui!

Dar nu mânia umple sufletul ei, ci doar adâncă, negrăită milă pentru el.

— Ce vrei de la mine, tată? zice, ea sfioasă, în şoaptă.

— Răspunde mai întâi, cum de ai ajuns la palatul Bergen.

— Căutasem în noaptea aceea în care m-ai izgonit de pe pragul tău, pe biata Alice!

— Aici la falsul baron? În noaptea ceea doar nu fusese încă

demascat!

— N-o ştiam; am căzut victima unei erori, căci Mască-Roşie mă sechestrase aici şi o femeie îl ajutase!

— De ce te-au sechestrat?

Margot simte sângele năvălindu-i la tâmple.

— S-a făptuit o ticăloşie cu mine, dar nu mai întreba, nu pot să spun despre ce era vorba, căci taina aceea, care-mi mai pecetluise limba, mă leagă şi azi, din nou!

— Şi-ai avea toate motivele să pui capăt misterelor astea! exclamă el. Vrei să răspunzi ce s-a întâmplat cu tine şi în ce constă ticăloşia?

— Ei bine, află: Mască-Roşie susţinea faţă de contele Hohenegge după ce l-a atras în palat, că eu… că eu aş fi amanta acestui criminal.

— Şi n-ai fost?

— O crezi chiar aşa decăzută pe copila ta?

— Am auzit doar singur mărturisirea ta, şi mi-a fost destul! Eşti o prostituată!

— Eberhard a vrut să se căsătorească cu mine! Mi-a jurat-o cu cele mai sfinte jurăminte, ar mai face-o şi azi, dacă i-aş putea spune tot adevărul!

— Iar vechile poveşti! M-am săturat de prostiile astea! exclamă el cu glas înăbuşit. Să isprăvim odată! Afară la morgă zăcea o femeie moartă, care a fost îngropată sub numele tău. Aş fi putut împiedica asta, dar n-am vrut. Mai bine să fii moartă, decât o prostituată, decât amanta contelui de Hohenegge! Cine vrea oare să împiedice ca prima bănuială să fie din nou aruncată asupra ta? Amanta tânărului conte, care vrea să se căsătorească cu alta, avea toate motivele, să-l omoare pe bătrân!

— Sunt nevinovată, tată, o ştii sigur!

— Bine! Dar acum i s-a dat tânărului conte dovada că eşti amanta criminalului internaţional, amanta lui Mască-Roşie, sau ai fost! Şi tocmai el trebuie să fie amestecat în crima de la Hohenegge, nu crezi tu că bănuiala abia slăbită va prinde şi mai mult rădăcini, de îndată ce se va afla asta?

— N-am avut nimic de-a face cu sinistrul criminal! Dumnezeu mi-e martor! exclamă Margot. A vrut să mă omoare, m-a aruncat într-o fântână părăsită din pivniţele palatului, şi numai o întâmplare m-a salvat!

Detectivul îşi priveşte fata cu asprime.

— Tânărul baron Bergen, nu-i aşa?

— Da, el!

— Şi de ce te-a ţinut până azi, până în ceasul acesta, ascunsă în palatul lui? Bănuisem eu o taină, de aceea m-am pus la pândă!

— Îmi cunoştea nenorocirea.

— Ştie că ai fost amanta contelui de Hohenegge?

— Că am fost logodnica lui, da.

— Ştie oare şi cât de departe a ajuns dragostea voastră?

— De ce mă chinuieşti aşa de crunt, tată?

— Trebuie să ştiu totul, ca să hotărăsc dacă te pot aduce sau nu, înapoi între cei vii.

— Află că baronul nu ştie încă aceasta din urmă. Prea mi-era ruşine!

— Aşa! Încă ceva. De ce nu mi-a comunicat mie cel puţin că te-a găsit?

— Eu l-am rugat să tacă!

— Aha, şi acum te găsesc noaptea la zidul palatului său! Pe cât se pare, e la mijloc o fugă tainică! Pentru ce asta?

— Fug de la el, pentru că mă iubeşte, pentru că vrea un răspuns de la mine! îngână ea.

— Şi el? Ha, ha, ha! Vasăzică dintr-o mână într-alta!

— Tată! Pentru numele lui Dumnezeu, nu rosti asemenea cuvinte îngrozitoare! îl imploră sărmana. E oare vina mea dacă baronul îmi dăruieşte inima lui? Că fug de el, că plec de aici în taină, nu e asta o dovadă că nu simt absolut nimic pentru el?

— Dar poate că i-ai dat speranţe.

— Niciodată, tată, ţi-o jur!

Detectivul clatină din cap, priveşte întunecat în gol.

— Până nu demult mai aveam doi copii, singurul lucru care mai arunca o rază de lumină în posomorâta mea viaţă. M-a ajuns lovitură peste lovitură. Una mai grea ca cealaltă! Tu, amanta unui conte, care nu te va putea face niciodată soţia lui! Soră ta Alice, dispărută, a căzut în mâinile celui mai groaznic duşman al meu, Mască-Roşie! Ştii că ea s-a dat de partea lui, că s-a aruncat între el şi tatăl ei?

— Nu, de unde să fi ştiut asta? Dar îmi amintesc de câteva cuvinte îngrozitoare, pe care mi le-a aruncat omul sinistru, când voise să mă omoare.

— Ce spunea?

— Sora ta, Alice, a devenit complicea mea. Ea mi-a ajutat să fur două milioane.

Ochi-de-Pisică strânge pumnii.

— Câinele mă poate înfrunta, îmi poate fura propriul meu vlăstar, şi izbuteşte! El, ale cărui mâini sunt pătate de sânge omenesc, el care păşeşte din crimă în crimă, el se şi bucură de deznădejdea mea!

— Nu e arestat?

— Da, dar îşi bate joc într-una, asigurând că tot noi vom rămâne de ocară şi că în ziua pe care el o s-o găsească nimerită, o să dispară! Şi unde a ascuns-o pe Alice, unde sunt cele două milioane furate, refuză cu îndârjire să spună.

— Şi ce ai de gând să faci, tată?

— Vei auzi îndată! Doar o hotărâre energică mai poate rezolva groaznica situaţie. Te-am găsit. Mă vei urma la prefectura poliţiei. Declar că mă înşelasem, când am presupus, că femeia aceea înecată ar fi fiica mea. Dar tu va trebui să dai cele mai amănunţite declaraţii despre toate lucrurile misterioase pe care le-ai trăit la Hohenegge şi mai târziu, până în ceasul acesta! Vei fi confruntată cu contele Eberhard de Hohenegge, de asemenea cu baroana de Brissac, căci tocmai pe persoana aceasta ciudată a căzut bănuiala mea. Trebuie clarificată pe deplin afacerea asta şi, apoi, vreau să aud chiar din gura contelui, dacă vrea sau nu să se-nsoare cu tine!

Detectivul a vorbit cu un calm de fier, dar Margot se smulge şi se retrage spre zid.

— Şi dacă refuz să fac ceea ce îmi ceri tu? zice ea cu glas frânt.

Ochi-de-Pisică rămâne ca lovit de trăsnet.

— Refuzi să te întorci în viaţă, când eu, tatăl tău, îţi întind mâna? gâfâie el.

— Da, răspunde Margot, luptând să-şi recapete respiraţia, nu te pot urma! Nu pot fi soţia contelui de Hohenegge, nu pot da nicio lămurire asupra tainelor castelului, nu vreau să fiu pusă faţă-n faţă cu baroana de Brissac, şi mai puţin cu contele! Lasă-mă să fug mai departe în urgie, în moarte; nu te pot urma!

— Vorbeşti ca-n pragul nebuniei! Dacă nu mă urmezi de bună voie, atunci te târăsc cu forţa! O să vedem dacă în faţa prefectului poliţiei şi a judecătorului de instrucţie vei mai persista în refuzul tău!

— Fii îndurător, tată! strigă Margot disperată. Nu mă sili la un pas, care ne va face pe toţi cu mult mai nenorociţi.

— Risc orice! Vino!

Iar îi apucă mâna şi ea încercând din nou să se smulgă, se iscă o luptă între ei doi.

Deodată răsună paşi, şi încă înainte ca detectivul să-şi dea seama cine e persoana care-i surprinde aici, un domn apare înaintea lor. Pe hainele-i elegante e aruncată o manta subţire.

Margot ridică ochii, privirile ei întâlnesc pe ale bărbatului, şi un strigăt îi scapă, din gâtlej. E chiar contele Eberhard; el e cel care i-a surprins acum pe tată şi fiică.

— Margot! exclamă el tare.

Detectivul îşi desface mâinile de pe braţul fetei şi se trage îndărăt, iar Margot îşi acoperă faţa.

Apoi, priveşte sfioasă spre amândouă părţile, dar cât de departe ar ajunge, chiar de ar voi să fugă?

— Ah, dumneata eşti, domnule conte? zice cu glas aspru Ochi-de-Pisică. Ţi-ai dat cumva întâlnire cu Margot aici la zidul parcului? Ar fi chiar foarte ciudat, dacă un simplu hazard v-ar fi făcut să vă întâlniţi la asemenea oră!

— Lăsaţi-mă să vă explic în câteva cuvinte, că n-a fost la mijloc nicio înţelegere cu Margot! zice contele. Ea se afla în palatul Bergen, după cum ştiam. Tânărul baron a salvat-o. Dar Margot a refuzat să-mi vorbească, cu toate că o implorasem. De ce, nu ştiu şi aş fi avut nemărginit de multe a-i spune! Am fost nebun, de-am putut s-o cred un timp vinovată, sunt gata, dac-ar fi nevoie, să îndrept cu jertfirea întregii mele averi greşeala ce am săvârşit-o împotriva ei. O rup încă azi cu verişoara mea Leonie de Brissac, pe care mi-a hotărât-o de soţie tatăl meu muribund, dar Margot trebuie să declare sincer ce s-a petrecut în noaptea aceea nenorocită, ea trebuie să rezolve contradicţiile din fiinţa ei. Ridic în clipa asta mâna şi jur: Cred în fidelitatea ei, ştiu că n-a fost amanta lui Mască-Roşie! O înscenare diabolică mi-a orbit ochii, mi-a asurzit urechile, vreau să birui perfidia şi mârşăvia, dar ea trebuie să-mi ajute cinstit în toate astea! Pot vorbi ca bărbat altfel, domnule Hartenberg?

În tot timpul acestor declaraţii, detectivul nu şi-a slăbit fata din ochi.

— Retrag tot ce am spus şi am gândit împotriva dumitale! zice el adânc mişcat. Margot va şti ce are de făcut!

— Margot! o roagă contele, emoţionat, ai auzit ce am spus adineauri?

Ea înclină doar obosită faţa palidă, pe când pieptul i se zbate năvalnic.

— Şi n-ai niciun răspuns pentru mine? Îţi ofer totul, mâna mea, viaţa mea, scutul meu împotriva tuturor relelor! Dumnezeule! De ce nu vorbeşti?

Cu greu îşi adună nenorocita gândurile, cuvintele.

— Nu pot, nu! Dumnezeu să se îndure de mine!

— Cum nu poţi să răspunzi, Margot? Nici acum? Dar gândeşte-te la ceea ce faci! exclamă Eberhard cutremurându-se.

Apoi o priveşte ca pe o străină.

— De unde vii la ora asta? Te-a gonit baronul? Pe mine m-a împins un dor de neînvins spre palatul în care te ştiam! Ce s-a petrecut pe după zidurile acelea?

— Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă! răzbeşte un strigăt al deznădejdii de pe buzele lui Margot. Mă chinuiţi de moarte, nu mai pot îndura asta, nu mai am cămin, nu mai am tată, am pierdut totul.

Vrea să fugă, dar Eberhard îi aţine calea. Tremură din tot trupul, de agitat ce e.

— Nu, Margot! Nu te las să pleci de lângă mine în starea asta! exclamă el. Aici se petrece ceva groaznic şi misterios! Te sileşte cineva să taci, cineva care vrea să te calce-n picioare, numai ca să-şi atingă o ţintă! Dar eu nu rabd una ca asta. Voi lupta împotriva acestei josnicii, acestei perfidii! Dar trebuie să-mi ajuţi şi tu!

Şi întinde braţele după dânsa; ea însă se retrage îngrozită.

— Nu vreau să vorbesc, fii soţul celeilalte! Fii fericit! Mă voi ruga pentru fericirea ta! Dar pe mine uită-mă, lasă-mă să mor, să mă prăpădesc!

— Margot, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire! zice contele gâfâind. Eu n-o iubesc pe Leonie! Mi-a înflăcărat doar simţurile, dar de când mi-am revenit, ea mă lasă cu totul rece. Pe tine însă te iubesc, noi doi ne-am aparţinut odinioară cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare gând, nicio altă femeie nu va fi vreodată soţia mea! Spune-mi cum de ai ajuns în palat, cine ţi-a vorbit acolo şi de nu e cumva amestecată chiar Leonie!

— Nu, nu!

— Atunci altcineva! Nu te las de lângă mine; chiar şi tatăl tău aşteaptă ca să rămâi cu noi. Domnule Hartenberg, te rog, adu o trăsură şi vino şi dumneata cu noi. Aici pe stradă nu-i locul nimerit pentru a ne sfătui mai departe!

— Sunt gata să fac orice, domnule conte, zise detectivul. Niciun bărbat n-ar putea proceda şi vorbi mai nobil decât ai făcut dumneata în clipa aceasta.

Şi vrea să se depărteze, dar Margot capătă în deznădejdea ei, noi puteri, nebănuite.

— Stai, tată! strigă ea, ridicând faţa ei palidă ca de cadavru. Eu nu sunt aceea, pe care o vede în mine contele Eberhard, eu nu-i mai pot aparţine, sunt pierdută pe veci pentru el.

— De ce? De ce? exclamă Eberhard.

— Pentru că… pentru că…

Ea îl priveşte adânc întristată, cu ochii ei ca vioreaua, de parc-ar vrea să-şi ia rămas bun pe toată viaţa.

— Pentru că am devenit amanta lui Mască-Roşie, de bună voie, după cum a şi spus-o el.

— Nu, minciună! strigă contele, trecându-şi mâna peste frunte, care parcă sta să-i pleznească sub năvala de gânduri năprasnice.

— De bună voie, cum am devenit şi amanta tânărului baron de Bergen, care m-a salvat din fântână!

Urmează o tăcere mormântală.

Cei doi bărbaţi, tatăl şi contele, privesc ţintă pe aceea care vorbise. Poate vorbi astfel o fată care nu poartă vreo vină?

Eberhard strânge pumnii de mânie şi disperare.

— Dacă baronul a abuzat de groaznica ta situaţie, pentru că erai fără apărare să ştii că va muri de mâna mea! zice el cu voce sugrumată.

Iarăşi clatină Margot căpşorul.

— De bună voie am fost a lui, eram stăpână pe voinţa mea căci voiam doar să mă descătuşez de vechile legături!

— Descătuşată, dar copilul tău, al nostru?

— Dumnezeu să-l aibă în sfânta lui pază!

Margot îl vede pe Eberhard clătinându-se şi acoperindu-şi faţa cu amândouă mâinile. Un sunet înăbuşit, ca un hohotit, se aude; ca un plâns cutremurător, plânsul unui bărbat care şi-a pierdut fericirea!

Tatăl ei însă ridică pumnul, ca s-o lovească.

— O târfă e fiica mea! Fii blestemată!

Margot aleargă de-a lungul străzii ca gonită de furii.

Ea mai aude multă vreme răsunându-i în ureche strigătul înăbuşit al tatălui.

Abia de ştie ce spusese ca să se smulgă, dar şi-a atins scopul; nici Eberhard nici tatăl ei n-o urmăresc. De acum nu-i va mai aţine calea niciunul, ea va rămâne moarta care a fost expusă la morgă şi apoi îngropată.

Şi nici pe tânărul baron nu-l va mai vedea; e mai bine aşa! Poate să şi moară ea, Eberhard însă, omul pe care-l iubeşte să fie fericit, s-o uite pe Margot a lui şi să rămână stăpân pe Hohenegge!

Capitolul 34 – Demonul aur

În goană nebună, Alice a ajuns, prin casa vecină, într-o stradă dosnică, în care e în siguranţă pentru moment.

Tatăl ei o fi fost reţinut destulă vreme de către patronul „Bradului Verde”, şi poate că s-o fi priceput omul să-i ascundă ieşirea asta.

Dar încotro s-o apuce acum?!

Deocamdată poartă rochia unei străine, a unei chelneriţe, posedă chiar şi hârtiile acesteia, ca să se poată legitima. I se încreţeşte pielea, când se gândeşte la hotelier, care voise să-i smulgă geanta, când îşi dăduse seama că se află în ea cele două milioane. Ce i s-ar fi putut întâmpla, dacă el ar fi ştiut asta mai din timp?

Merge înainte, fără vreo ţintă. Ajunge la o piaţă mai mare şi acum abia respiră ceva mai uşurată. Prea marea ei grabă ar putea bate la ochi. Trebuie să se liniştească, oricât i-ar veni de greu.

Oamenii se opresc în faţa unei coloane de afişaj. Tocmai se lipeşte o încunoştinţare.

Fără de voie, Alice aruncă o privire asupra afişului şi se sperie aşa de tare, încât e aproape să se trădeze.

Autorităţile poliţieneşti acordă o mare recompensă aceluia care va aresta sau va denunţa pe complicele lui Mască-Roşie şi va aduce cele două milioane pe care misteriosul criminal le-a furat de la bancherul Grosser, pe care l-a înjunghiat.

Dacă cei din jur ar putea bănui, că fata asta atât de simplu îmbrăcată şi care stă atât de sfioasă deoparte, duce cu sine în geanta pe care o poartă la subsuoară suma aceea enormă, s-ar năpusti ca

fiarele asupra ei; de asta e sigură. Cuprinsă din nou de groază, porneşte mai departe. I se tot pare că descoperă ochi de poliţişti în toate privirile care-o examinează făr' de nicio bănuială.

Fără ca să se gândească la mâncare şi la băutură, rătăceşte ceasuri întregi, şi puterile sunt gata s-o părăsească. Fusese mânată de gândul de a înapoia bancherului cele două milioane, banii păcatului.

Nu-i fu chiar aşa de greu de găsit casa, în a cărei apropiere aşteptase noaptea, pe când Mască-Roşie executa jaful şi crima. Dar nenorocita nu îndrăzneşte să treacă pragul porţii.

Ce să spună oare?

N-o să i se ia banii aşa cu una cu două, asta e limpede ca ziua. Va fi reţinută şi dusă la poliţie. Şi apoi? Complicele lui Mască-Roşie e căutat pretutindeni, s-a pus chiar un premiu pentru prinderea lui. Autorităţilor nu le e numai de bani. Alice se bate cu gândul de n-ar fi bine să lase geanta cu bani în vestibulul vilei, poate cu câteva rânduri scrise.

Dar scutură curând din cap. Lăcomia omenească e prea mare. Poate da de suma asta enormă un om cinstit chiar, şi momit de aur, devine răufăcător! Sustrage banii! Între o sută de inşi, cine ştie dacă s-ar găsi unul măcar, care să reziste unei asemenea ispite.

Ea nu îndrăzneşte să pătrundă în casă, nu trebuie să fie arestată, ca s-o ia poliţia în cercetare, s-o silească, să spună ce ştie despre Mască-Roşie, în prezenta tatălui ei poate, care e agent al poliţiei, ceea ce ştie prea bine Alice acum.

Aceste reflecţii gonesc tot mai departe pe sărmana fată.

A trecut demult amiaza. Alice e obosită de moarte; abia de se mai poate ţine pe picioare.

Ca să se mai odihnească puţin, se aşază pe o bancă, care se află în mijlocul brazdelor din grădina zoologică.

Oamenii care trec pe dinaintea ei nici n-o iau în seamă. Cui să-i vină în minte, că mult căutata complice a lui Mască-Roşie s-a aşezat aici, obosită, flămândă, cu toate că se află două milioane în geanta care o ţine în mână cu atâta grijă.

Alice îşi frământă creierul, doar-doar o găsi o soluţie.

Deodată, tresare. Aproape de tot de ea se opreşte o femeie drăguţ îmbrăcată, simplă la înfăţişare, care se aşază îndată lângă Alice, fără ca să fi cerut voie.

Privirile cu care o învăluie străina, o sperie. Ce vrea de la ea femeia asta?

Deodată pune mâna pe braţul Alicei şi spune cu jumătate glas:

— Ne cunoaştem doară! Fii prevăzătoare! Văd colo jos uniforma unui poliţist. Dacă nu ai o atitudine suspectă, omul nu observă nimic, altminteri…

— Cine eşti dumneata? îngână Alice surprinsă.

— Nu mai face o mutră atât de speriată! urmează străina, ne-am văzut doară la prinţul Utaşin!

— Ah! Dumneata eşti…

— Prinţesa! Ei, se înţelege de la sine! afirmă femeia cu un zâmbet mucalit.

Alice nu ştie ce să creadă. Femeia aceasta arată cu totul altfel, cu mult mai tânără, şi apoi rochia asta simplă, de mic-burgheză!

— Încă nu mă pot linişti! îngână ea.

— Şi eu îţi repet că trebuie să te stăpâneşti! Deghizarea dumitale e de altminteri foarte bună! Cine ţi-a dat toate astea?

— Patronul „Bradului Verde”.

— Ah! Aşa, el! Nu prea e ăla om să te poţi bizui pe el! spune „prinţesa”. Ai şi ceva hârtii? Vreo legitimaţie falsă?

— Da… hârtiile unei chelneriţe!

— Ia să vedem sau nu, mai bine ar fi să vii la mine acasă. Îmi pari cam speriată, de parcă n-ai şti încotro s-o apuci, nu-i aşa?

Alice trebuie să recunoască cum că i-a ghicit gândul. Dar e încă zăpăcită, de tot.

— Cred că vila prinţului Utaşin e păzită de poliţie! şopteşte ea.

— Fireşte, asta e doar limpede după cele ce le-am făcut domniilor lor în noaptea trecută. Vorbeam de altă locuinţă, în care m-am refugiat cu Cap-Alb.

— Cap-Alb? Dar cine-i ăsta?

„Prinţesa” izbucneşte fără să vrea în hohote de râs.

— Cine altul să fie decât Alteţa Sa prinţul Utaşin! Doar suntem de-ai noştri, şi dumneata, care ai putut s-o înlături chiar şi pe Aranka, Garoafa-Neagră, cu atât mai mult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar cine este oare această Garoafă-Neagră? Nu mai înţeleg nimic! rosteşte Alice uluită.

Femeia o priveşte cercetător, cu coada ochiului.

— „Şeful” nu ţi-a spus nimic? Dar atâta cred că ştii că Aranka, sau, cum o numim noi, Garoafa-Neagră e una din amantele lui Mască-Roşie şi că a căpătat de la el un răvaş de drum? A vrut să ne denunţe pe toţi lui Ochi-de-Pisică. Dar nu i-a priit defel. Lovitura de pumnal pe care a primit-o drept răsplată, o s-o simtă ea multă vreme!

Alice se cutremură.

Aranka, amanta lui Mască-Roşie, a vrut să-l trădeze şi a fost pedepsită pentru asta.

— Ei, ei, şopteşte „prinţesa”, nu trebuie să fii geloasă. Se vede doar că Mască-Roşie nu-ţi mai acordă decât dumitale un drept asupra persoanei sale. Altminteri, m-aş fi ferit să te iau sub ocrotirea mea. Mă gândesc însă, că am avea unele de discutat, şi locul ăsta nu-i nimerit pentru aşa ceva. Am ieşit doar ca să mai aud ce se vorbeşte prin mulţime. Pe „prinţesa” de aseară abia de o mai poate recunoaşte

cineva în mine, chiar de ne-ar întâlni însuşi Rajahul indian, sau mai bine zis Ochi-de-Pisică.

— Atunci, cine eşti dar? întrebă Alice cu vocea sugrumată.

— Deocamdată, doamna Gutten, care, vizitează Berlinul cu soţul ei ca să consulte un medic. Hai, vino!

Se ridică şi Alice o urmează aproape mecanic.

În femeia aceasta are înainte-i pe o complice a lui Mască-Roşie, o iniţiată care trebuie să-i ajute.

Doamna Gutten se îndreaptă spre o trăsură, pe care a oprit-o şi spune birjarului adresa.

— Locuim într-o mică pensiune particulară, zice ea.

După un drum de vreun sfert de oră, trăsura se opreşte şi cele două femei coboară.

E una din acele pensiuni, din care se află cu sutele într-o metropolă ca Berlinul, locuinţe care se închiriază pe câteva zile, săptămâni sau luni.

Doamna Gutten a închiriat acolo, pe un anumit timp, două odăi alăturate, pentru ea şi soţul ei, „profesorul Gutten”, şi nimeni nu bănuieşte că ar fi prinţul Utaşin cu soţia, doi complici ai vestitului Mască-Roşie.

— Încăperile din dreapta şi din stânga sunt neocupate, de asta ne-am şi încredinţat sfredelind găuri în uşi, îi explică doamna Gutten. Vreau numai să dau de veste lui Cap-Alb. Dumneata odihneşte-te, până una-alta.

Zicând acestea, dispare în camera alăturată, unde un bărbat stă tolănit într-un fotoliu şi suflă pe nas rotogoalele de fum albăstrui ale unei ţigări ruseşti.

— Ei, pe cine ai adus încoace? întreabă el cu jumătate de gură pe femeia care tocmai intra. V-am văzut coborând din trăsură.

— E amanta „Şefului”!

— Ei drace! exclamă el, ridicându-se de pe fotoliu. De unde vine?

— Am întâlnit-o la grădina zoologică. Toate celelalte ţi le poate spune chiar ea. Pare-se că nu ştie nici ce să facă, nici încotro s-o apuce! Trebuie s-o ajutăm!

— Fireşte, doar aşa sună porunca! aprobă bărbatul repede. Mască-Roşie e arestat deocamdată, dar să nu-şi închipuie poliţia că o să-l poată ţine multă vreme! Şi de cum o scăpa, iar apucă el frânele.

— În vremea asta Joe e cel care ordonă. Scurt, suntem obligaţi să luăm fata sub ocrotirea noastră.

— E oare o „profană”?

— Da, de asta sunt încredinţată. Ştie naiba, ce-o fi găsit la ea ca să-i placă până într-atât!

— Ce ne pasă nouă? Treaba lui! răspunde bărbatul. Vreau să vorbesc cu ea, să ştim cam ce are de gând. Astea trei-patru zile tot nu-i

de făcut nimic.

Şi se îndreaptă spre uşă, dar falsa prinţesă îl trase repede de o parte.

— Mai am ceva de aranjat cu tine! şopteşte ea.

— Ei, ce-i? Vorbeşte odată, ce naiba! mormăie el supărat.

— Poliţia caută cele două milioane ale lui Mască-Roşie!

— Ei, şi ce-i cu asta? O fi ştiut el cui trebuie să le predea!

— Dar dacă am ghicit cui?

— Ce vrei să zici? De ce-ţi rostogoleşti aşa ochii în cap?

— Aia de colo, de afară le are! zice ea, cu glas şuierător.

— Nerozii! Nu le-o fi având în buzunarul rochiei, hai?

— Nu, dar în mapa de piele. Mască-Roşie a fost arestat, dar fără bani, pe care îi predase unui complice. Complicele acesta e amanta lui, şi acum aleargă prin oraş cu cele două milioane la subsuoară. Sunt aşa de convinsă de aceasta, cum sunt încredinţată că e acum ziuă şi nu noapte.

Cap-Alb îşi duce mâna la frunte şi schimbă cu femeia o privire plină de tâlc.

— Chiar dacă ai avea dreptate să presupunem, ei, ce poţi face?

— Nu mai vorbi şi tu ca un prost!

— Dar dacă „Şeful" prinde de veste că am vrut să-l înşelăm, dăm de dracu! Ştii şi tu asta!

— Păi desigur! Dar mai întâi de toate el mai e arestat, şi-n al doilea rând nu ştie sau nu trebuie să afle că tocmai noi am adăpostit fata.

— Şi unde vrei s-o ducem?

— Asta-i fleac! Numai un nerod nu s-ar pricepe cum să procedeze. N-avem cufărul cel mare?

Perechea criminală se priveşte ochi în ochi, apoi, fără ca să răspundă ceva, bărbatul deschide uşa camerei alăturate şi iese în întâmpinarea Alicei cu un zâmbet amabil.

Ea vede că nici el nu e aşa de bătrân cum păruse ca „prinţ Utaşin".

Barba lui frumoasă, mare, albă s-a rărit şi s-a scurtat, şi părul nu mai e aşa de elegant frezat ca-n noaptea aceea. Totul teatru, comedie, vasăzică!

„Prinţul" scutură mâna Alicei şi se arată foarte încântat că poate ajuta pe protejata „şefului" său.

După ce Alice îi informă de cele întâmplate din noapte până dimineaţa, banditul clătină din cap, dus pe gânduri.

— Lucrurile stau foarte rău, zice el. Înainte de toate, va trebui să aşteptăm câteva zile până ce putem încerca a ne pune în legătură cu Mască-Roşie.

— Crezi că o să fie cu putinţă? întrebă Alice plină de frică.

— O să ne luăm şi noi inima-n dinţi! Principalul, fireşte, sunt banii. Trebuie să încercăm să mituim un paznic. Mai bine ar fi însă, dac-am

putea introduce pe careva de-ai noştri în închisoare sau la infirmeria unde se află „Şeful”. Din nefericire, nu am mai putut ajunge înainte de dispariţia lui Mască-Roşie la o împărţire a prăzii, aşa că suntem cam strâmtoraţi.

Examinează cu o privire pânditoare pe Alice.

Ea a pus mapa de piele pe un scaun, dar o presimţire îi spune că nu trebuie să vorbească nimănui de banii aceştia, căci altminteri i-ar fi smulşi.

— El nu m-a iniţiat defel în afacerile lui, răspunde ea încet.

„Prinţesa” face un semn cu ochiul pseudo-soţului ei.

— Fireşte, pe cine ar fi iniţiat vreodată Mască-Roşie decât doar poate pe Joe! aprobă bărbatul. Dar vom vedea noi ce-i de făcut. Deocamdată dumneata rămâi aici!

Aşadar fu hotărât ca Alice să rămână acolo, cu toate că nu se prea simţea atrasă spre cele două fiinţe care se arătau prietenoase, dar nu-i inspirau mare încredere.

Gazda puse să se aşeze încă un pat şi Alice se putu cel puţin odihni după agitaţiile ultimelor două zile.

Nici bărbatul, nici femeia nu părăsiră casa în ziua aceea. Tot discutau de ceea ce trebuia întreprins, pentru liberarea lui Mască-Roşie.

Dar noaptea, Alice nu putu totuşi dormi defel. Avea mapa de piele sub căpătâi, dar tot mai mult creştea teama că şi aici ar putea fi jefuită de bani.

Se hotărî să fie prudentă şi-şi făgădui ei însăşi să facă de acum încolo tot ce i-o sta în putinţă, ca să împiedice sau să îndrepte orice crimă a lui Mască-Roşie.

Începutul voia să-l facă cu banii furaţi.

În odaia de alături „prinţul” se mai sfătuia cu tovarăşa lui.

— Asta nu-i chiar aşa de proastă cum îţi închipui tu! zise bărbatul. A şi observat că atribuim mapei de piele mai mult interes decât e nevoie.

— Atunci trebuie s-o terminăm cu atât mai repede! răspunde femeia laconic. Cu două milioane putem să ne găsim un colţişor, unde să nu ne poată găsi nici Mască-Roşie, dacă o prinde ceva de veste!

— Afacerea asta nu mă prea încântă. Aş prefera să nu mă amestec. Datoria noastră ar fi…

— Eşti un măgar ca toţi bărbaţii! îi curmă vorba femeia.

El răspunde cu indiferenţă:

— Fă ce pofteşti!

Femeia îi aruncă o privire care nu conţine nimic măgulitor şi dispăru în camera de alături.

O lampă mică arde toată noaptea. Dar femeia nu izbuteşte să se apropie de Alice.

Ciudat, ori de câte ori crede că fata e cufundată în somn adânc, ori de câte ori se ridică încet de tot, cu ochii îndreptaţi spre patul aşezat la celălalt perete, de fiecare dată întâlneşte privirile fetei.

Niciuna din ele nu spune vreun cuvânt, mute cad capetele înapoi pe pernă.

Spre dimineaţă, doamna Gutten adoarme. N-a izbutit s-o atace pe Alice în somn, şi trebuie să evite orice ţipăt. În casa aceasta e ţinută cu adevărat drept doamna profesor Gutten.

Iau dejunul împreună, dar în tot timpul zilei domneşte o atmosferă apăsătoare. În aer pluteşte ceva sinistru.

După amiază „profesorul" iese singur în oraş, ca să facă unele târguieli. Începe a se întuneca când se întoarce.

Adunaţi în jurul lămpii, el le comunică apoi, că tot oraşul e în mare fierbere din pricina arestării lui Mască-Roşie, care nu vrea să facă nicio declaraţie!

— Ştii ceva despre asta? întreabă apoi pe Alice.

— Nu, răspunde ea scurt.

Toată ziua şi-a frământat capul, doar o găsi un mijloc să scape de aici. Aşa cum e deghizată nu va putea fi tocmai uşor descoperită şi ar putea să se angajeze undeva, până ce se va mai linişti marea agitaţie din oraş. Dar doamna Gutten părea că o observă cu ochi de Argus. Se duseră destul de devreme la culcare. Falsul prinţ pretextă că e obosit.

Azi nu au aprins nicio lampă de noapte. Locuinţa se afla la catul al doilea, într-o stradă puţin frecventată din Nord. Fereastra rămăsese puţin deschisă şi lumina lunii se revărsa pe podea.

Curând după ce cele două femei se culcară, se lăsă o linişte adâncă. Doamna Gutten a avut grijă să încuie uşa de comunicaţie dintre cele două odăi. O a doua uşă duce spre coridor, dar şi aceea fusese încuiată.

Un nor acoperă luna şi timp de câteva minute se făcu întuneric în odaie.

Dormea oare Alice? Aşa se părea. Deodată, doamna Gutten se ridică fără de zgomot, îşi face de lucru cu o batistă şi o sticluţă pe care le-a scos de sub căpătâi, şi aruncă apoi cu multă dibăcie batista făcută ghem pe patul celălalt, încât să cadă aproape, de tot de fata adormită.

Tot mai e întuneric în odaie. Se aude un zgomot uşor, ca şi cum Alice şi-ar fi mişcat capul. Doamna Gutten râde în sinea ei.

Peste cinci minute o să doarmă aşa de adânc, că nici trâmbiţele zilei de apoi n-o mai trezesc.

Se face oarecare lumină. Dincolo, pe patul Alicei, nu se mişcă nimic. Trec vreo zece minute apoi femeia se ridică şi se furişează întocmai ca un vampir pe covor spre patul fetei. Se opreşte aproape de tot de pat. Nu poate vedea în plin chipul Alicei, căci fata e întoarsă cu faţa la perete.

Apoi, se apleacă peste gâtul alb al tinerei fete. Mâinile îi sunt pregătite pentru crimă, sunt gata să se abată asupra fetei, când deodată Alice întoarce capul şi priveşte cu ochi mari pe doamna Gutten.

Aceasta se trage îndărăt cu un strigăt răguşit.

— Ce voieşti de la mine? zice Alice.

— Banii, cele două milioane! Adu-le-ncoace! că de nu îţi stingem lumina vieţii! gâfâie femeia, cu chipul descompus.

Vrea să smulgă perna, să-i apuce mapa, dar Alice nu era cu totul nepregătită pentru atacul acesta…

Nu dormea când batista fusese aruncată spre ea, şi îndată recunoscuse că era îmbibată de cloroform. O apucase cât putuse de repede şi făcând-o la loc ghem o ascunsese sub pernă, aşteptând să vadă ce va urma.

Doamna Gutten nu se dă bătută, dar fata ştie că e chestie de viaţă şi de moarte, şi se împotriveşte din răsputeri.

— Cap-Alb, hei! Vino-mi într-ajutor! Muierea asta e turbată, gâfâie ea cu glas răguşit.

Dar bărbatul de alături preferă să nu se amestece în chestia asta, căci, pe cât vede, afacerea nu se poate rezolva fără de gălăgie.

Alice a sărit din pat şi a apucat un sfeşnic, care se află pe măsuţa de noapte. Disperarea îi dă curaj. În clipa în care doamna Gutten se apleacă vrând s-o inducă în eroare pe fată, capătă o lovitură puternică în cap cu sfeşnicul de fier şi se năruie la pământ cu un horcăit.

În momentul acesta cineva zgâlţâie uşa de alături. Este falsul prinţ.

— Hei, Bella, ce s-a întâmplat? Dar răspunde odată, ce dracu! se aude un glas şuierător prin gaura cheii.

Alice aprinde lumina cu mâini tremurânde. Înaintea ei, întinsă pe covor, zace doamna Gutten în cămaşă de noapte. O dâră de sânge i se prelinge pe frunte. Nu se mişcă; lovitura n-a dat greş.

Alice se îmbracă cu o grabă febrilă. Ştie că trebuie să plece, altminteri se trădează totul. Atacul femeii i-a arătat ce fel de soi sunt complicii lui Mască-Roşie.

Încă o dată falsul prinţ mai bate în uşă, şi apoi se face linişte. Nu-i rămâne decât să presupună că tovarăşa lui a omorât-o pe Alice şi că face acum să dispară cadavrul.

În câteva minute, fata cu chipul palid ca de mort e gata de drum. Mapa mai stă neatinsă sub pernă. Prevăzătoare, Alice, cu comoara ei la subsuoară, deschide uşa spre coridor şi se furişează afară.

Dacă o avea noroc găseşte cheia atârnată lângă uşa coridorului.

Slavă Domnului, iat-o!

Întoarce cheia în broască, uşa se deschide, afară e scara, când deodată o mână i se pune pe umăr.

O rază de lumină cade din spate spre ea; se întoarce speriată…

falsul prinţ stă înaintea ei.

Se opreşte un moment ca paralizată, dar apoi îşi revine.

— Dă-mi drumul vreau să plec! zice ea gâfâind.

— Ce s-a întâmplat cu Bella? mormăie falsul prinţ.

— Zace în odaie, eu am răpus-o! răspunse ea cu glas răguşit. Dacă nu-mi dai drumul, strig după ajutor de se adună casa toată!

Criminalul s-a tras înapoi fără voie.

Tovarăşa lui omorâtă? Dar banii, cele două milioane?

Vede mapa de piele şi vrea să se repeadă spre uşa de la intrare. Se întoarce cineva acasă şi, o clipă mai târziu va apărea pe treptele scării.

— Să te ia naiba! scrâşneşte el.

Şi, trăgându-se înapoi în coridor, închide uşa.

E încredinţat că fata nu-i va trăda. S-o urmeze, să intre în luptă cu ea şi să-şi rişte cu asta viaţa şi libertatea?

Alice coboară scara în fugă. Omul care descuiase poarta mai stă de vorbă cu un prieten care l-a condus până aici.

El se trage în lături instinctiv, văzând că vine de sus o doamnă!

Alice observă asta şi respiră uşurată. Slavă Domnului, nu trebuie să dea nicio lămurire.

A salvat mapa, dar frica nu-i dă pace multă vreme. Mereu i se pare că vede în urma ei pe falsul prinţ Utaşin, care-o urmăreşte deghizat.

Iar se află pe stradă, neştiind încotro să apuce.

Dar nu vrea să mai păstreze milioanele; ceea ce i s-a întâmplat azi se poate repeta în fiecare zi.

Se urcă pe platforma tramvaiului electric şi porneşte în direcţia în care se află vila Bancherului Grosser. Ajunge curând acolo şi-şi urmează drumul pe jos. Coteşte într-o stradă mai liniştită şi se opreşte ca să mai răsufle. Trebuie să ia o hotărâre.

Cum poate transmite mapa posesorului ei fără ca să-şi primejduiască propria persoană?

Iată că vine cineva. O femeie. E foarte grăbită; s-ar crede că e urmărită. Instinctiv, Alice se retrage în umbra unui zid. Femeia trebuie să treacă îndată.

Alice îi şi aude respiraţia repede, gâfâitoare. Să fie oare o nenorocită ca şi dânsa? Priveşte în faţa trecătoarei şi un strigăt îi scapă de pe buze:

— Margot, Margot!

Femeia se opreşte din fugă, întoarce capul, vrea s-o ia din nou la goană, dar nu poate, chiar de-ar fi să-şi piardă viaţa.

— Alice, surioară. Tu aici... Tu?

Cele două surori îşi cad în braţe, plângând în hohote.

Capitolul 35 – Max îmblânzitorul de şerpi

Leonie de Brissac şi-a frământat zadarnic creierii, întrebându-se cine să fi fost acela care i-a putut juca infama farsă din parc.

Se afla cineva care avea cunoştinţă de primejdioasa taină, căci deschizătura în care pusese scrisorile şi documentele era goală, deci cineva trebuie să fi furat hârtiile.

Se gândi la toate persoanele care aveau o ocupaţie în castel, dar pe niciuna nu căzu vreo bănuială deosebită. Şi după toate astea, nici măcar nu putea iniţia în chestia aceasta pe Eberhard sau pe maică-sa.

Ce putea oare spune? Despre ce hârtii era vorba? Cu tainică groază aştepta zi de zi, ca vreun vizitator să se anunţe contelui. Ceea ce se afla în hârtiile furate era destul de important, ca să poată obţine în schimb o avere drept răsplată.

Dar dacă contele a luat cunoştinţă de cele cuprinse în scrisori?

Pe cât îl cunoştea ea pe Eberhard, el nu era în stare să primească o situaţie uzurpată, de moştenitor fals, ci el ar fi preferat să ia asupră-şi sărăcia decât să profite de o nedreptate!

Ea însă n-avea decât o singură preocupare: să devină soţia lui, contesă de Hohenegge şi moştenitoarea milioanelor.

Că vipera n-a ajuns întâmplător în deschizătura de sub vechea vază de flori, era ferm încredinţată. Nu exista decât o singură explicaţie: probabil că cineva o zărise pe când ascundea hârtiile, acela le-a furat mai târziu, şi pentru a lăsa o chitanţă baroanei, strecură în mod perfid în gaură un şarpe, pe care l-o fi prins prin parc sau prin pădurea învecinată, unde sunt aşa de uşor de prins, apoi a închis la loc gaura, cu ajutorul vazei.

Când ar fi vârât apoi cineva din nou mâna în gaură, era de la sine înţeles ca reptila să sară în sus.

Renghiul acesta trăda un om josnic. Nu putea fi decât vreun servitor sau aşa ceva. Dacă Leonie izbutea să cadă la învoială cu omul acela de îndată ce va ieşi la iveală, atunci nu era încă aşa de mare dezastrul.

Şi omul trebuia să vină în fiecare zi, în fiecare oră se putea ivi.

Eberhard ieşi călare, fără a-i spune ceva şi fără s-o poftească să-l însoţească, aşa cum mai făcuse şi altă dată, chiar adesea, până nu se logodiseră încă. Fără îndoială că iar i se întâmplase ceva în capitală, care-l făcea să rătăcească fără de pace.

Nici baroana nu-şi găsea astâmpăr în castel. Dăduse în grijă maicăsii, care nu se putea dumiri de ce Leonie tot nu se simţea încă fericită, căci logodna doar nu se rupsese încă, să trimită în parc pe oricine va întreba de ea.

Abia părăsise castelul, continuând a se plimba sub copacii umbroşi, când iată că văzu un băiat de vreo patrusprezece ani, furişându-se după un tufiş.

O străbătu o spaimă uşoară. Băiatul acesta zdrenţăros probabil că o

pândea aici de mai multă vreme. El se ridică în picioare, aruncă o privire a ochilor săi mici şi vicleni pe drumul spre castel, spre a vedea de nu vine cumva cineva dintr-acolo. Scoase apoi din căptuşeala pălăriei o scrisorică închisă.

— Dumneata eşti doamna baroană de Brissac? întrebă el.

— Da. Ce este? răspunde Leonie cu un aer dominator, astfel încât băiatul îşi cam pierdu îndrăzneala.

— Dacă eşti dumneata aceea pe care trebuie s-o aştept, şi de altminteri ai părul roşcat, cum spunea Max Şerparul, atunci să-ţi dau scrisoarea asta! răspunde el.

— Cine-i Max Şerparul? întreabă Leonie, neplăcut surprinsă.

— Păi asta scrie în scrisoare, mi-a spus Max Şerparul, zice băiatul râzând. Da' vreun bacşiş pentru serviciul ăsta nu iese?

Leonie pricepe că a primit o veste de la hoţul necunoscut, care i-a sustras preţioasele hârtii.

Aruncă băiatului o monedă de argint pe care el o ridică la repezeală şi dispăru apoi pe după tufişurile dese.

Baroana aşteaptă o vreme, cu toate că inima îi bate să se spargă de tulburare, apoi ascunde în buzunar hârtia nu prea curată şi se întoarce la castel.

Ajunsă în camera ei, se asigură mai întâi ca să nu poată fi deranjată, încuind uşa.

Numai după aceea deschide plicul, cu un simţământ pe jumătate de silă, pe jumătate de curiozitate.

Biletul pe care-l scoate nu conţine decât puţine cuvinte:

„Dacă doamna baroană ar dori să se pună în legătură cu posesorul interesantelor documente, atunci o aştept de la ora cinci încolo în coliba cea veche a paznicului de vânat, de la marginea parcului, unde începe pădurea.

Max Şerparul"

Asta-i totul!…

Leonie ştie cine-i hoţul. Îl cheamă Max Şerparul. Dar tare ar fi vrut să ştie, ce fel de creatură e acesta.

Descuie şi sună un servitor.

După ce-i cere unele servicii neînsemnate, îl întreabă, aşa într-o doară, dacă a auzit cumva despre un om care se numeşte Max Şerparul.

Servitorul dă din cap.

— E fiul unei văduve bătrâne. Bărbatul ei fusese pe vremuri paznic al pădurii. Pe cât ştiu, ea locuieşte pe partea de răsărit a parcului, într-o colibă dărăpănată. Răposatul domn conte a lăsat poruncă să nu fie izgonită de pe domeniile sale, iar comunitatea îi dă o pensioară.

— Îl cunoşti pe fiu de aproape?

— L-am văzut odinioară de câteva ori, dar de un an încoace nu s-a mai arătat. Cică ar fi la închisoare.

— Şi acum încă? Am auzit vorbindu-se azi, pe când mă plimbam, că Max, îmblânzitorul de şerpi, s-ar fi arătat din nou pe aici.

— Atunci pesemne că o fi fost liberat. Cică ar fi căpătat o jumătate de an închisoare, şi poate şi mai mult, pentru braconaj. Taică-său pusese odinioară mari nădejdi în el, l-a trimis chiar şi la Şcoala de Silvicultură, dar băiatu' nu era bun de nimic.

— Vasăzică, astfel de oameni se învârt pe aici? De ce i se spune Max Şerparul?

— Asta îşi are tâlcul ei, doamnă baroană. Băiatului ăstuia i-au fost dragi tare toate reptilele din copilărie.

Baroana dă din cap. Nu are nevoie să ştie mai mult.

Se hotărăşte să facă chiar azi după-masă, o vizită omului aceluia. Din nefericire, nu posedă momentan o sumă de bani mai măricică, pentru ca să-l poată mitui, dar poate că prin autoritatea personalităţii ei să realizeze mai mult.

Talentul ei de orientare, o vă face să găsească şi coliba paznicului pădurii, dincolo de marginea parcului.

E aproape cinci, când părăseşte castelul îmbrăcată într-o rochie foarte elegantă, tare strânsă pe corp, care lasă să-i iasă în evidenţă formele. În mână poartă o umbrelă de dantelă, dar în poşetă are pregătit pentru orice eventualitate un mic revolver încărcat.

După un mers grăbit, a ajuns la marginea de răsărit a parcului. E trecut de ora cinci, după cum arată ceasul ei. O zăpuşeală neplăcută domneşte peste parc, care nu prea e vizitat prin partea aceasta.

Leonie priveşte în juru-i. O fi greşit drumul? Nu, colo la o depărtare oarecare observă între tufişuri o parte a unui acoperiş de şindrilă, vechi, năpădit de muşchi şi buruieni.

Nu e nimeni pe drum, partea asta a locului pare părăsită. După o scurtă cumpănire, baroana porneşte pe poteca gloduroasă ce duce spre colibă.

Cele câteva ferestre licăresc în toate culorile, uşa atârnă strâmbă, totul e jalnică imagine a completei dărăpănări.

Cu toate astea, Leonie nu şovăie nicio clipă. În momentul următor, a şi împins uşa colibei, şi strigă înăuntru, poruncitor:

— Este cineva aici?

— La ordinele dumneavoastră doamnă baroană. Intraţi, vă rog, în palatul meu, vine răspunsul prompt.

Izbită de acest fel de a se exprima, Leonie priveşte arătarea care o întâmpină dinspre fereastră.

E un flăcău de vreo douăzeci şi doi de ani, nu urât, dar cu o expresie de viclenie. E îmbrăcat pe jumătate vânătoreşte, pe jumătate

orăşeneşte. Nu există decât o singură încăpere, un culcuş, de paie într-un colţ, dar pe jos mai multe lăzi, cu capacele pe jumătate întredeschise, în care se aude un hârâit ciudat.

— Mica mea menajerie, declară el văzând privirea speriată a Leoniei, şi râde ironic.

— Să ajungem repede la chestiune, răspunde baroana, fără a observa privirea de admiraţie a tânărului, care contemplă formele ei pline. Dumneata mi-ai trimis biletul ăsta?

— Desigur, doamnă baroană.

— Tot dumneata mi-ai furat hârtiile din ascunzătoare şi mi-ai jucat farsa obraznică cu şarpele?

— Exact, doamnă baroană, a fost o mică glumă. Vipera nici nu putea măcar să muşte.

— Vrei să pui condiţii pentru eliberarea hârtiilor, fireşte!

— Ar trebui să fiu un nătărău dacă n-aş face-o!

— Mai întâi de toate o întrebare: ai citit hârtiile?

— Hm, presupuneţi, dacă vreţi, că ar fi aşa!

Leonie îl priveşte pe flăcău cu asprime, apoi se răsteşte la el:

— Ce te holbezi aşa la mine?

— Pardon, stăteam şi eu în cumpănă ce să vă cer!

Râde iar de i se văd dinţii albi.

— Ei, spune repede, ce ceri pe hârtiile celea? Pentru dumneata n-au absolut nicio valoare, şi nici n-ai avea ce face cu ele, dacă le-ai da în vileag, căci nimeni nu te-ar crede.

— De, depinde! Dar eu sunt un om cu care se poate sta de vorbă. Dumneata mă întrebi cât cer pentru înapoierea scrisorilor, eu spun preţul: chiar pe dumneata însăţi, frumoasă baroană!

Leonie se trage îndărăt.

— Eşti beat sau nebun? zice ea gâfâind.

— Niciuna din astea două! Ştiu foarte exact ce stă pentru dumneata în joc, cât îţi sunt de preţioase dumitale documentele astea! Despre partea mea, n-ai decât să devii contesă de Hohenegge, dar pe lângă asta, amanta mea! Altminteri, nu se face târgul!

Ochii lui ameninţă parcă s-o înghită, respiraţia îi e fierbinte şi gâfâitoare. El vede pe frumoasa femeie trăgându-se înapoi, o vede cum îl priveşte cu oroare, dar tocmai asta îl aţâţă, îl aprinde şi mai tare. Şi el e singur cu ea.

Dintr-o săritură, s-a aruncat asupra ei şi o cuprinde în braţe. Îşi apasă buzele pe gâtul ei, pe pieptul ei, ea abia de se poate apăra împotriva lui, strigătul ei nu va fi doar auzit de nimeni.

În sfârşit şi-a putut elibera o mână. Revolverul se-ndreaptă în sus, răsună o detunătură!

Dar Max Şerparul i-a smuls arma cu un hohot de râs, şi ridicând trupul ei plin, cu amândouă braţele, o duce spre fundul încăperii.

— Ajutor! strigă ea ca ieşită din minţi.

Deodată răsună o bătaie puternică în uşa colibei.

Flăcăul îi dă drumul baroanei, blestemând şi priveşte sălbatic în juru-i.

Pe prag păşeşte contele Eberhard.

Se opreşte un moment ca împietrit de surprindere. Trecuse călare prin pădure şi ţinta lui era – ciudată întâmplare – chiar coliba lui Max îmblânzitorul de şerpi, voind să schimbe câteva cuvinte cu flăcăul, căci primarul din partea locului îi comunicase pe când trecea călare, că fiul fostului paznic-pădurar s-ar adăposti iar de un timp încoace în coliba părăsită, fără niciun drept de fapt, deoarece văduva, mama lui, fusese dusă la azil fiind bătrână şi bolnavă, astfel că Eberhard putea dispune după voie de colibă.

Contele întrebase în treacăt cam ce fel de om este Max, pe care nu-l prea cunoştea mai îndeaproape. Răposatul său tată, contele Bertram, ţinuse odinioară mult la bătrânul pădurar şi de aceea dăduse chiar văduvei dreptul la locuinţă pe viaţă, şi desigur că mai era la mijloc şi vreo poveste tainică. Ce anume, nu putuse, fireşte, afla Eberhard niciodată.

Primarul ridică doar din umeri drept răspuns, dar apoi îşi spuse, totuşi părerea că flăcăul nu-i bun de nimic, că ar fi stat la închisoare, că vrea să fie totdeauna mai cu moţ, altceva decât ceilalţi locuitori ai satului, că-i o fire ascunsă şi un dezmăţat şi că se ocupă din nou cu vechiul său sport, prinderea şerpilor. „Bine ar face domnul conte să ordone să fie îndepărtat de aici, căci comunitatea nu prea are a se mândri cu un astfel de individ”.

Eberhard nu luase încă o anumită hotărâre, se bătea chiar cu gândul să-l lase pe flăcău în coliba dărăpănată şi să-i plătească o leafă, în caz că ar vrea să ia în primire postul tatălui său.

Ajuns lângă uşă, privi în juru-i, căci auzise voci. Descălecă repede şi lăsă animalul să pască.

Se apropie de colibă, a cărei uşă nu părea zăvorâtă şi în momentul acela se auzi detunătura.

O voce femeiască chema ajutor.

Lui Eberhard i se păru că auzise aceasta foarte desluşit.

Nu trebuia să mai stea pe gânduri. Cu o mână puternică, izbi în lemnul mucegăit al uşii care nu voise să cedeze de la început, apoi intră.

— Leonie, tu aici? exclamă el.

Se apucă de frunte, pentru că încă nu-şi poate da seama de situaţie şi nu înţelege încă nimic. Dar apoi se repede asupra lui Max Şerparul, care mai stă şi acum cu mâinile desfăcute ca nişte gheare, cu ochii aprinşi şi cu faţa roşie de surescitare, lângă baroana care se luptă să-şi revină.

O lovitură şuierătoare de cravaşă şi flăcăul se trage înapoi în colţ, răcnind.

Lovitura l-a ars de-a curmezişul obrazului.

Scrâşneşte din dinţi, strânge pumnii, un strigăt răguşit urcă din adâncul gâtlejului său. Ridică pumnul.

— O s-o ispăşeşti, o să-mi plăteşti asta… ha, ha, ha.

În durerea lui turbată, ar vrea să strige o insultă, dar întâlneşte o privire a baroanei, şi se ghemuieşte ca un câine, ferindu-se în lături de o nouă lovitură a contelui.

Leonie pune repede braţul pe umărul logodnicului ei.

— Lasă-l, Eberhard. Te rog eu!

— Cum? zice contele spumegând de furie, mizerabilul ăsta să te atace şi eu să nu-l pedepsesc?

— Lasă-mă să-ţi spun mai întâi, îl roagă ea linguşitoare, palidă încă de spaima prin care trecuse.

— Spune-mi înainte de toate, Leonie, ţi s-a întâmplat ceva?!

— Nu, îţi mulţumesc, Eberhard, şopteşte ea, rezemându-şi căpşorul de umărul lui.

— Dar cum de ai ajuns aici, tocmai aici, în coliba asta mizerabilă?

Iată, în sfârşit întrebarea fatală!

Dar baroana a şi luat o hotărâre.

Pentru nimic în lume Eberhard nu trebuia să afle că flăcăul acela, care-i priveşte cu un zâmbet ciudat din colţul în care se află, dominând orice durere, posedă hârtiile.

L-ar sili să i le înapoieze şi atunci totul ar fi pierdut.

Pe cât se pare, se poate bizui pe Max Şerparul, asta i-o spun privirile lui, pe care le înţelege chiar prea bine. Iar cât priveşte atacul lui nerod, se va răfui ea cu el personal.

— N-ar fi bine să ne întoarcem la castel, Eberhard? îl roagă ea. Acolo îţi voi povesti totul!

— Dar eu aş vrea să-i dau lecţia cuvenită ticălosului ăstuia şi dacă-mi spui cine te-a atras încoace…

Leonie înălţă capul.

— Dacă vrei să ştii cu tot dinadinsul, am venit ca să-ţi cruţ ţie un scandal!

— Mie? Şi din partea cui venea ameninţarea?

— De la omul acela de colo!

Max, îmblânzitorul de şerpi, nu ştie nici el ce să creadă despre întorsătura asta, pe care baroana o dă lucrurilor.

— De la un vagabond? Ei, ştii că devine interesant? răspunde Eberhard surprins.

Leonie joacă totul pe o carte! Ori câştigă, ori pierde!

— A ieşit de curând din închisoare şi s-a mutat aici în colibă.

— Asta o ştiu, ei şi?

— Pe semne că o fi găsit într-o ascunzătoare câteva scrisori vechi ale tatălui tău, din care a aflat despre o istorie tot atât de veche care s-a petrecut odinioară în castelul Hohenegge.

Max Şerparul nu se poate dumiri defel.

Oare baroana o fi într-adevăr gata să trădeze tânărului conte întreaga taină a documentelor? Atunci de ce a venit mai întâi singură?

— O poveste veche, care-l priveşte pe tatăl meu? întreabă Eberhard uimit.

— Da, şi pe o persoană, la care probabil că ţinuse pe vremuri! Indiciile pe care mi le-a dat individul ăsta, au fost de ajuns, ca să mă hotărască, să vin singură la el azi după-amiază, ca să-l rog să înapoieze scrisorile, care, aduse la cunoştinţa lumii, ar păta memoria răposatului conte.

Eberhard clatină din cap.

— Nu mă tem de niciun atac în ce priveşte reputaţia răposatului meu tată! Ameninţa individul ăsta cu asemenea destăinuiri?

— Nu tocmai, spunea doar, că ar fi mai bine dacă vechea poveste n-ar ieşi la lumina zilei!

— Şi tu te-ai încumetat să vii încoace singură de tot?

— De dragul tău am făcut-o, Eberhard! Am vrut să-ţi cruţ o durere, în cazul că individul ar fi flecărit despre scrisorile acelea. Sperasem să i le pot răscumpăra cu bani.

— Eu nu cred în ameninţările astea, răspunde Eberhard categoric. Nu cred, atâta vreme cât nu ştiu despre ce e vorba.

— Atunci să-ţi spun un nume, numai un nume, căci mai mult nu pot şi nu vreau să-ţi spun: Antoinette!

Eberhard îşi freacă fruntea.

— Antoinette! În cele mai sălbatice crize de friguri ale tatălui meu, revenea mereu numele acesta. Cine-i această Antoinette?

— Vechile scrisori ale paznicului-pădurar, care era amestecat şi el în chestie, dau informaţii asupra acestui punct. De aceea am vrut să le distrug. Acea Antoinette e moartă, a murit în împrejurări ciudate, de faţă cu paznicul, dar un copil rămase de la ea trăieşte… Fratele tău!

În colibă domneşte linişte de moarte.

Max, îmblânzitorul de şerpi, stă rezemat de fereastră, cu braţele încrucişate, nestingherind nici măcar cu un sunet convorbirea.

Faţă de baroană, el se vede un mare prost, oricât se credea el de deştept.

Eberhard se apropie deodată de Max.

— Unde sunt scrisorile? exclamă el cu asprime, vreau să clarific chestia asta.

— Scrisorile le-am ascuns, nu le dau! răspunde Max, înfruntând pe conte.

— Pot să te izgonesc de aici, coliba e pe domeniul seniorial. Dar n-

are a face. Din partea mea, ai putea căpăta slujba tatălui tău, dar scrisorile trebuie să mi le predai acum.

Flăcăul îşi scutură capul ciufulit.

— Vă foarte mulţumesc, domnule, conte, dar renunţ! Acum îmi păstrez scrisorile!

— De ce?

— Doamne, nu se poate şti ce câştig îmi mai poate aduce mica taină!

— Câine de şantajist ce eşti! izbucneşte contele, ridicând din nou cravaşa. Te voi preda justiţiei!

Max Şerparul rămâne calm de tot de asta dată.

— Domnul conte o să se mai răzgândească, zice el. Până una-alta mai rămân aici cu locuinţa. De-or veni jandarmii să mă izgonească, plec… dar, atunci nici eu nu mai am de ce-mi ţine gura!

Eberhard se întoarce dispreţuitor.

— Individul se laudă cu o taină, care nu poate fi lucru mare. Poate, la urma urmelor, vreo fostă amantă a tatălui meu.

Şi fără ca să-l mai învrednicească cu o privire măcar pe Max Şerparul, se întoarce spre logodnica lui.

— Să plecăm, Leonie! Impertinenţa acestui individ m-ar putea face să rostesc nişte cuvinte pe care le-aş regreta mai târziu. Vino!

Ea se atârnă de braţul lui şi se lasă condusă din colibă. Afară aşteaptă calul lui. Îl apucă de frâu şi păşeşte lângă baroană. Mai întoarce o dată capul spre colibă.

Lumina roşie a apusului se revarsă asupra ei. În uşă stă Max Şerparul şi zâmbeşte.

— Încă o dată un astfel de atac şi te paşte închisoarea! îi strigă contele revoltat.

Flăcăul dispare. Lui Eberhard însă i se pare că aude un hohot de râs ironic de după uşă. În clipa aceasta, încordarea nervoasă a Leoniei se descarcă într-un plâns cu hohote. Cu un strigăt pe jumătate înăbuşit, cade în braţele lui, îl cuprinde, îl sărută sălbatic, astfel că el îşi pierde cu totul capul.

— De dragul tău am făcut-o, de dragul tău am îndurat totul, ca să-ţi înlătur din drum orice piatră, Eberhard! Tu eşti totul pentru mine! Idolul meu eşti tu! Strânge-mă tare în braţele tale, sărută-mă, iubite, spune că rămâi ai meu, că nu te mai laşi biruit de vechile fantome ale trecutului!

El simte trupul plin şi cald de viaţă în braţele lui, respiraţia Leoniei ameninţă să-l înăbuşe…

— Sunt al tău! şopteşte el, numai ca s-o liniştească.

Pe buzele lui ard sărutările ei sălbatice. Plini de mister vâjâie şi foşnesc copacii deasupra lor.

Trec minute până ce, printre hohotele de plâns ale celor două surori, să se poată înţelege vreun cuvânt.

— Trăieşti, Margot! O, ce fericire că mai am un suflet căruia să mă pot încredinţa! şopteşte Alice, strângând-o din nou în braţe pe sora ei.

Margot îşi revine cea dintâi. Ştie că aici, pe stradă, unde din clipă în clipă se poate arăta vreun trecător, nu e locul nimerit pentru o explicaţie.

— Recunosc după faţa ta, Alice, că şi tu ai trecut prin momente îngrozitoare şi nici mie nu mi-a mers mai bine, zice ea. Ai dreptate să te miri că mă mai vezi trăind! De fapt eu sunt moartă!

— Trebuie să-mi povesteşti totul, Margot! Dar, Sfinte Dumnezeule, abia de mai îndrăznesc să mă arăt între oameni. N-am nicio locuinţă, căci acasă nu mai îndrăznesc să mă întorc. De ce? Ţi-oi mărturisi-o când vom fi singure, Margot, surioară, singure undeva unde să nu ne poată nimeni surprinde.

Margot cumpăneşte repede. Nici ea nu ştie încotro s-o apuce. Dar aici nu pot rămâne. Alice are dreptate.

— Să mergem în strada cealaltă, la o mică pensiune de familie, pe care o cunosc mai demult, răspunde ea după o scurtă gândire. Într-una din odăi ne-om putea deschide inimile una alteia!

Cele două surori au ajuns repede la micul hotel şi stau acum într-o cameră a catului întâi, sub lumina lămpii, una în faţa celeilalte. Se ţin de mână şi se privesc în ochii care au vărsat atâtea lacrimi din ziua în care Margot a fugit din căsuţa tatălui ei, izgonită de el ca ucigaşă!

După ce chelnerul le-a adus o cină frugală, ele rămân singure.

Margot e întâia care împărtăşeşte surioarei sale cutremurătoarele întâmplări prin care a trecut. Numai un singur lucru îl trece sub tăcere: drumul ei din urmă, la Hohenegge şi ce i s-a întâmplat acolo. Nici măcar surorii sale nu trebuie să-i trădeze taina.

Destul de des îşi întrerupe dureroasa ei poveste şi Alice tresare ori de câte ori apare numele lui Mască-Roşie.

El a vrut s-o omoare pe Margot, şi ca să-l ajute norocul la aceasta, a cerut Alicei în noaptea aceea să-i ureze noroc! O crezuse moartă în pivniţă şi triumfa de isprava asta.

Peste gândirea şi simţirea Alicei trece un fel de vijelie.

Ea întinde mâinile, ca şi cum ar vrea să înlăture înfiorătoarea constatare, lăsând în jos faţa. Zace ca o fiinţă păcătoasă în faţa lui Margot, pe jos, în genunchi.

— Alice, surioară! Tremuri din tot trupul! Ai trecut şi tu prin atâtea grozăvii! De ce nu mă priveşti în faţă? Fii bună, Alice, dacă vreun suflet omenesc te poate înţelege, aceea sunt eu, Alice, sora ta! se roagă Margot, tremurând şi ea de atâta emoţie.

— Dar o să poţi tu ierta pe cea încărcată de vină, Margot? şopteşte

fata.

— Tu încărcată de vină? Nu pot crede asta! Te cunosc doară atât de bine, Alice! zice Margot zâmbind. Tu iubeşti poate şi ai căzut victimă seducătorului tău, dar cu vreo vină de alt soi nu ţi-ai putut încărca niciodată sufletul tău curat.

— Atunci află că am devenit amanta lui Mască-Roşie şi sunt complicea lui.

— De bunăvoie, Alice? Nu, nu!

— De bunăvoie, da! L-am urmat, la început silită, crezusem în vorbele lui, care sunt false toate, dar apoi, când mi-a căzut vălul de pe ochi, când l-aş fi putut preda justiţiei, m-am aruncat între el şi tatăl nostru, care-l urmăreşte, cum îl goneşte întreaga lume. Eu am fost aceea care l-a salvat, eu, care l-am ajutat, să ascundă cele două milioane pe care le-a furat, eu sunt aceea care tremură azi pentru el, care i-a dat totul şi care vrea să rămână lângă el, fie în moarte, fie în viaţă!

Margot îşi priveşte sora cu o groază de nedescris. Are o nebună înaintea ei?

Şi Alice ghiceşte gândul acesta şi cuprinde sfioasă genunchii lui Margot.

— Nu sunt nebună, ştiu ce vorbesc! şopteşte. Niciunui om de pe lume n-aş fi îndrăznit să-i vorbesc astfel. Tu, surioară, n-ai să mă blestemi, tu ai să-mi ajuţi!

Un gând o străfulgeră: cele două milioane! Margot se luptă ca să se stăpânească.

Apoi răspunde ca aiurită:

— Tu, Alice, copila curată, neprihănită, care condamna cu oroare orice faptă rea, tu ai trecut de partea omului aceluia sinistru, eşti complicea lui, eşti a lui, a aceluia care şi-a mânjit mâinile cu sânge, care se joacă cu crima, de parc-ar fi vorba de un sport oarecare? Tu, tu?

Şi Alice nu poate decât să îngâne:

— Da, eu, eu!

Margot priveşte în juru-i, ar vrea să izbească cu piciorul în copila care îngenunche la picioarele ei, dar nu poate, şi nu ştie nici ea însăşi de ce-i lipseşte puterea s-o facă.

— Alice! Pentru numele lui Dumnezeu! geme ea, dă-mi o lămurire despre ceea ce se petrece în sufletul tău.

Atunci sora deschide mari ochii ei viorii şi zice încet, ca-n vis:

— Nu ştiu nimic, îl iubesc, asta-i totul!

— Pe bandit? Pe criminal?

— Îl iubesc, şi toate câte sunt, toate câte le-a făcut, că m-a înşelat chiar pe mine, că a vrut să-l omoare pe tata şi pe tine, toate astea trec pe planul al doilea! Izbeşte în mine cu piciorul, cum ar face tata dacă

m-ar auzi, blestemă-mă! Nu pot, nu pot altfel! Numai moartea va stinge în mine iubirea!

Margot se trage îndărăt. O trec fiori.

— Dar atunci, Alice, atunci, ce-o să se-ntâmple oare? murmură ea. Mască-Roşie e arestat, va fi judecat, executat! Nu există nicio salvare pentru el, chiar de-ar avea un înger lângă sine.

Un zâmbet ciudat pluteşte pe gura nenorocitei fete.

— O să scape, cred în el, şi va izbuti!

— Ah! Nu te vei fi gândind poate să te sacrifici pentru el, să-i mijloceşti fuga?

— Dac-aş putea, da, aş face-o cu preţul vieţii mele! Dar pentru aşa ceva, sunt prea slabă.

Margot are impresia că o amăgeşte un vis sălbatic.

— Mica mea, iubita mea Alice, tu în braţele lui Mască-Roşie! Încă nu-mi vine a crede! Salvează-te! Încă mai e timp! Fugi, cât poţi de departe! Tata are să te ierte, dacă te întorci la el şi mărturiseşti totul, pocăită.

Alice însă, îşi scutură capu-i blond.

— Nu mă întorc la tata, Margot! Bătrânul mi-a aruncat blestemul lui, după cum ţi l-a aruncat şi ţie, şi tu ai fost mai nevinovată decât mine de fapta cu care te împovărau. Sunt pe vecie subjugată lui Mască-Roşie, sunt a lui până la ultima mea suflare!

Margot clatină încet capul. Amândouă pierdute pentru bătrânul lor tată, amândouă din cauza lui Mască-Roşie!

— Ştii, Alice, omul acesta sinistru a omorât probabil, ba nu, cu siguranţă că a făptuit şi crima de la Hohenegge? întreabă Margot.

— Nu cred! îngână fata. La ce să-şi fi încărcat sufletul cu crima asta?

— Atunci crezi mai curând, că eu…

— Nu, nici tu, Margot, altcineva, dar nu ştiu cine.

În nemărginita ei milă, Margot pune mâna pe capul surioarei.

— De ce mai m-ai strigat, Alice? Cu ce-ţi mai puteam eu ajuta? întreabă ea. Drumurile noastre se despart pe veci, asta o recunoşti şi tu! Nu te judec, te compătimesc numai, aşa de adânc, nici nu ţi-o pot exprima. Şi nici să te trădez nu vreau, bunul Dumnezeu să te judece, eu nu pot căci te iubesc, Alice, ca şi odinioară!

Fata se aplecă peste mâinile lui Margot şi le sărută sfioasă.

— Îţi mulţumesc din adâncul sufletului, surioară, nimeni nu-mi va mai vorbi aşa ca tine. Pentru femeia care l-a urmat pe Mască-Roşie, nu se va mai găsi decât vreun blestem.

— Pot face ceva pentru tine, Alice? Spune!

— Da, tocmai asta voiam să te rog şi eu! spune sărmana. Tu ştii că el, că el a furat în noaptea aceea două milioane de la bancherul Grosser. Voia să părăsească oraşul cu banii aceştia! Milioanele sunt

încă şi acum la mine!

— Şi le ai – cele două milioane – la tine, zici?

— Da, Margot! Sunt în mapa asta! Vreau să le înapoiez, dar eu însămi nu mă pot aventura în casa bancherului, căci aş fi arestată cu siguranţă. Vrei tu să transmiţi bancherului comoara răpită, surioară?

— Eu?

— Da! N-am pe nimeni, căruia i-aş putea acorda atâta încredere!

— Şi dacă bancherul rănit mă întreabă, cine mi-a dat banii, de unde-i am?

— Spune-i totul, şi dacă găseşti cuvinte care să-i meargă la inimă, dacă-i poţi spune, că vii de la îngerul bun al lui Mască-Roşie, care vrea să repare tot răul pe care-l făptuieşte omul acesta misterios, el îţi va da crezare.

— Vino şi tu, Alice, şi tu vei fi iertată! o roagă Margot hotărâtă.

— Nu, surioară, lasă-mă pe mine să-mi urmez calea. Sunt mai liniştită acum când sunt iar săracă, când prada a fost înapoiată stăpânului ei. Nu vreau să risc primejdia de a fi prinsă de oamenii bancherului Grosser.

Nu cedează rugăminţilor, până ce, în sfârşit, Margot îi împlineşte voia.

— Când să mă duc la bancher, Alice?

— Mâine dimineaţă, şopteşte fata. Această unică noapte, poate cea din urmă, să dormim aici împreună. Şi apoi ne despărţim!

Zadarnice sunt toate celelalte implorări ale lui Margot, ca sora ei să-l părăsească, să nu se mai gândească la omul acela sinistru, care păşeşte prin lume ca o fantomă distrugătoare. Alice zâmbeşte sfâşietor.

— Nu pot, nu pot! Dumnezeu îndure-se de mine!

Niciuna din ele nu află în noaptea aceea tihna somnului, fiecare ascultă în întuneric respiraţia celeilalte.

În sfârşit se face ziuă. Spre a nu rămâne cu totul fără bani, Alice scoate o mică sumă din mapă şi se mai aruncă o dată la picioarele surorii.

— Pune-mi mâinile tale blajine pe cap, Margot, rosteşte asupră-mi un cuvânt de iertare, poate că-mi va fi dat într-o bună zi să pot frânge blestemul pe care Mască-Roşie îl răspândeşte în juru-i prin iubirea cea caldă pe care i-o închin!

Margot nu poate vorbi, ridică pe Alice spre ea şi o sărută.

— Rămâi cu bine, rămâi cu bine! zice ea în şoaptă.

Apoi pleacă luând cu sine mapa cu un conţinut atât de bogat.

Cu toate că Alice i-a făgăduit că o va aştepta, Margot e însă încredinţată că nu-şi va mai regăsi surioara la întoarcere.

Încet, ca obosită de moarte, coboară scările.

Sus, Alice sună pe chelner după un sfert de oră şi plăteşte nota nu prea încărcată pe care o datorează.

Apoi pleacă. Încotro? N-o ştie nici ea în clipa aceasta, dar se simte deodată uşurată, de parc-ar fi îndeplinit o faptă bună.

Capitolul 37 – În locul unei moarte

Într-o cameră a catului întâi, aproape de încăperea în care se petrecuse atacul, zace grav rănit bancherul Grosser.

Un servitor bătrân dăduse încă în cursul nopţii alarma la poliţie şi casa fu împresurată îndată, fireşte că zadarnic, căci Mască-Roşie fugise între timp cu trăsura.

Doctori vin şi pleacă, îngrijesc de starea rănitului, care şi-a pierdut la început cunoştinţa şi care abia mai târziu a putut da informaţii despre ce i s-a întâmplat şi cine-i de fapt criminalul, care l-a răpus.

Dimineaţa apar reprezentanţi ai justiţiei, spre a-i lua rănitului, pe cât o îngăduie doctorii, un interogatoriu, ca să capete de la el indicii şi amănunte.

Deşi rana e gravă, totuşi poate vorbi. Doar marea pierdere de sânge l-a slăbit foarte mult, astfel că doctorii sunt pesimişti.

Din fericire, bancherul are în slujba sa vechi funcţionari devotaţi, care veghează la toate interesele patronului lor. Astfel că banca rămâne deschisă.

Au trecut două zile de la sângeroasa faptă.

Rănitul se simte ceva mai bine.

Cu bandajul la gât, zace pe patul de suferinţă rezemat între perne.

Vechiul lui servitor intră în vârful picioarelor.

— Voiam doar să întreb, domnule, începe el, şi stăpânul făcându-i semn cu ochiul că poate vorbi mai departe, el adaugă: S-a întâmplat ceva foarte ciudat. Afară aşteaptă o tânără, care mă roagă s-o anunţ domnului bancher. I-am spus că nu se poate, dar ea a stăruit iar şi iar, spunând că va pleca îndată, dar că trebuie să predea doar ceva! Dar nici acum n-am lăsat-o să intre, voind să ştiu despre ce e vorba. Atunci ea mi-a răspuns foarte liniştită: „Trebuie să înapoiez stăpânului dumitale cele două milioane care i-au fost furate”!

— Las-o… să intre… s-o văd, răspunde încet Grosser.

Infirmierul, care e aşezat pe un scaun aproape de pat, înalţă capul.

Margot trece pragul.

Tulburarea lăuntrică o face să se oprească un moment şi-şi apasă mâna pe pieptul ce i se zbate năvalnic.

Lumina unei lămpi mate cade asupra ei.

În clipa aceasta, rănitul face ochii mari. Vrea să sară în sus, să întindă braţele după fată, un strigăt pe jumătate înăbuşit îi scapă de pe buze…

— Bertuţa!… Bertuţa!

Margot rămâne ca împietrită. Ce să fie asta?

Grosser face semn bătrânului servitor să se apropie.

— Trebuie să vorbesc singur cu doamna, nu-i aşa că ai recunoscut-o şi tu? Îndepărtează-l pe infirmier, doar pentru un sfert de ceas! se roagă el încet.

Servitorul şopteşte ceva infirmierului şi acesta se retrage îndată.

În cameră nu se află decât rănitul, Margot şi servitorul.

— De ce nu vii mai aproape, copila mea? şopteşte bancherul. Ţi-am iertat doar toată suferinţa pe care mi-ai pricinuit-o!

Margot clatină capul, uluită de tot.

— Nu ştiu, domnule bancher, ce să vă răspund, nu vă cunosc! îngână ea.

Pe chipul lipsit de sânge al lui Grosser se aşterne groaza.

Ochii lui caută pe servitor.

— Ia spune-mi, tu ai cunoscut-o doar ca şi mine? Nu e ea Berta, zâna mea cea blondă, care a plecat de la mine pentru că-l iubea pe călăreţul acrobat?

Servitorul priveşte sfios spre Margot.

— E doar o asemănare izbitoare, domnule, dar nu e Berta, răspunde el cu glas abia şoptit.

— Vasăzică, nu e ea, a fost doar o amăgire şopteşte rănitul. Cu toate astea, lasă-mă singur cu dânsa!

Servitorul pleacă. Margot se apropie încet de pat. Şi-a dat seama despre ce a fost vorba adineauri. Bancherul avusese o fiică sau vreo rudă apropiată, care semăna cu Margot, şi în prima clipă o luase drept cealaltă.

— Cine eşti dumneata? întreabă încet Grosser.

— Mă numesc Margot, răspunde fata respirând cu greu. Celălalt nume al meu, vă rog să mă lăsaţi să-l trec sub tăcere, căci eu voi pleca de îndată ce veţi fi reluat în posesie avutul dumneavoastră.

— Îmi aduci?…

— …cele două milioane furate. Sunt aici în mapa aceasta!

Ochii bancherului se înviorează.

— Da, asta-i mapa mea! Dar dumneata, cum de ai ajuns, dumneata, la banii ăştia?

— Fii îndurător şi cruţă-mi răspunsul, răspunse Margot privind sfioasă în lături.

— Nu, dacă nu-mi poţi da o explicaţie limpede, nu iau banii! Servitorul meu va chema poliţia!

Atunci, cu un strigăt de groază, ea cade în genunchi.

— Numai asta nu, asta nu! Vă voi mărturisi tot ce doriţi să ştiţi. Dar apoi mă veţi lăsa să-mi văd de drum, căci nu sunt o criminală, ci o biată fată adânc nenorocită!

Cu cuvinte înăbuşite, întrerupându-se adesea ca să-şi recapete respiraţia, Margot îi povesteşte acum tot ce a aflat de la Alice.

Ştie să găsească accentele cu care să mişte inima bătrânului, căruia i-a pus pe plapumă mapa cu cele două milioane; el dă din cap şi orice asprime a dispărut de pe chipul lui.

— Vocea dumitale, o, Dumnezeule, îmi dă impresia că tot o mai aud pe Berta vorbind, şopteşte el ca-n uitare de sine.

Margot îi spune tot, îi mărturiseşte că sora ei e aceea care-i trimite prin ea milioanele; îi spune chiar că nenorocita îl iubeşte pe Mască-Roşie şi că prin asta îşi va pierde sufletul, că nu speră să mai revadă vreodată în viaţa-i pe nefericita ei soră.

Şi dădu să plece, dar rănitul bâlbâie după mâna ei.

— Şi dumneata, domnişoară Margot? întreabă el încet, fără a-şi lua privirea de la ea. Încotro vrei s-o porneşti acum?

— Nu ştiu, nu mai am niciun cămin! izbucneşte ea deodată.

Domneşte câtăva vreme tăcere, apoi se aude din nou vocea lui Grosser:

— Eu sunt om bătrân, am trecut prin multe, şi înţeleg suferinţa şi durerile tainice ale semenilor mei. Vrei să mi te destăinuieşti?

— Nu pot, se împotriveşte Margot.

— Dacă te rog eu, un om care poate că nu va mai părăsi vreodată patul acesta? Dacă-ţi făgăduiesc, să nu spun nimănui ceva? Eu doar nu văd o străină în dumneata, ci pe zânişoara mea blondă, Berta!

Atunci, deodată, gheaţa ce înconjura parcă inima lui Margot, se topeşte. Dacă ar putea destăinui cuiva toată nemărginita ei suferinţă, poate că s-ar uşura şi ea apoi.

Vorbeşte, la început în cuvinte întretăiate, apoi tot mai agitată, furată de sentimentele ei. Astfel descrie ultimele ei lupte până în momentul în care căzu asupra ei bănuiala că făptuise crima şi fu socotită apoi drept moartă.

Grosser n-a întrerupt-o, aspiră parcă muzica blajină a vocii sale, priveşte îngândurat, dar cu adâncă compătimire, pe biata fată de la picioarele lui.

— Şi pe contele Hohenegge îl mai iubeşti, nu-i aşa? întrebă el în sfârşit.

Doar lacrimile ei dau răspunsul.

— Dar, deoarece şi el te iubeşte, de ce nu vorbeşti despre groaznica taină, care vă desparte pe amândoi şi vă face atât de nespus de nenorociţi? De ce-l minţi pe el, pe tatăl dumitale, pe dumneata însăţi şi te-ncarci cu ruşine şi dispreţ, decât să te duci să te arunci la pieptul lui?

— O fac de dragul lui, din prea multă iubire, căci nu numai posesia bărbatului iubit dă fericire! Trebuia să-mi cumpăr fericirea cu preţul nenorocirii lui.

— Nu s-ar putea să aflu şi această din urmă taină? La mine e bine păstrată, Margot!

Sărmana mai şovăie niţel, apoi se apleacă, înfiorată asupra patului şi murmură câteva cuvinte, care nu-şi greşesc efectul înfricoşător.

— Nu pot să fac din el un om fără cămin şi fără nume, să fac din el un cerşetor, care ar blestema ziua în care a zărit lumina zilei! spune ea printre lacrimi.

— Dacă e aşa, atunci fireşte că te înţeleg, copila mea! zice el blajin, dar ca să-l laşi celeilalte, e totuşi ceva îngrozitor. Dar ce-ai fi făcut dacă fierbintea dumitale iubire te-ar fi mânat la un pas greşit? Tânărul conte voise să te facă soţia lui, iar tinereţea are sânge furtunos…

Se întrerupe deodată, căci Margot se loveşte cu amândouă mâinile peste obraz, gemând înăbuşit.

— Sfinte Dumnezeule, chiar aşa de departe au ajuns lucrurile? Dar atunci trebuie să vorbeşti neapărat! Doar e în joc onoarea dumitale!

— Chiar de-ar trebui să cerşesc pe stradă cu copilaşul meu în braţe, nu pot şi nu-l voi nenoroci pe Eberhard de Hohenegge!

Limpezi şi hotărâte ies cuvintele din gura lui Margot. Bătrânul bancher simte prea bine că ea îşi dă seama de toată gravitatea situaţiei sale.

— Şi la dreptate nu te gândeşti, Margot? întreabă el cutremurat. Celuilalt să i se răpească dreptul său?

Margot priveşte în sus cu adâncă tristeţe.

— Cine e celălalt? Oare o mai fi în viaţă? Unde s-o fi aflând? Ştie el oare că existenţa lui e învăluită într-o astfel de taină?

— Şi dacă s-ar ivi totuşi?

— Atunci da, atunci ar trebui desigur să vorbesc şi eu, în cazul acesta nici Eberhard n-ar proceda altfel. Dar până atunci nădăjduiesc că nimic nu mă va sili să-l trădez!

Grosser recunoaşte că orice încercare de a o convinge e inutilă. Nu-şi poate lua ochii de pe Margot, care stă ca frântă înaintea lui, căruia i-a dezvăluit taina vieţii sale; de ce tocmai lui, singură n-ar putea-o spune.

Vrea să se ridice încet.

— Şi acum vă rog să mă lăsaţi să plec! şopteşte ea. Aici se află banii furaţi de la dumneavoastră, nu lipsesc decât câteva mărci, le voi restitui de îndată ce-mi va fi cu putinţă. Îmi exprim însă o singură dorinţă: cruţaţi-o pe biata mea soră! Nu spuneţi că ea e amestecată în afacerea asta! E şi aşa nemărginit de nenorocită!

Dar iată că mâna rănitului o reţine locului.

— Margot, zice el încet, ai auzit şi dumneata cum te-am luat drept mica mea zână blondă, pe care am pierdut-o din pricina unui bărbat. Mă prăpădesc de dorul ei. Dar ştiu că n-o s-o mai revăd vreodată, o voce îmi spune că e moartă, pierdută în lumea largă! Nu eşti dumneata o moartă vie? N-ai spus dumneata că o femeie a fost îngropată sub numele dumitale, care avea la dânsa, întâmplător, unele

lucruri pe care dumneata le pierduseşi în noaptea aceea?

— Da, aşa am spus, şopteşte Margot, dar asta n-are nicio însemnătate! Moarta nu mă mai poate ajuta.

— Poate că da! Dacă pleci de aici, nu ştii încotro s-apuci. Împlineşte rugămintea unui om bătrân, care desigur că nu va mai părăsi patul lui de suferinţă. Rămâi la mine, ca Berta Walther, cum se numea fiica mea adoptivă; n-o mai cunoaşte nimeni altul decât bătrânul meu servitor şi acesta mi-e devotat până la moarte.

Nenorocitei i se părea că n-ar fi înţeles bine.

— Eu să?… O, sunteţi aşa de bun! Aţi auzit că iubirea mea m-a făcut să cad, şi totuşi?

— Poate că tocmai de aceea, zice rănitul, clătinând din cap. O să găsim noi cum să împăcăm lumea. Dacă-mi împlineşti dorinţa şi iei chiar de-acum asupră-ţi îngrijirea sănătăţii mele, îl putem şi concedia pe infirmier. Spune da, Margot, e numai şi numai spre binele dumitale, spre salvarea dumitale!

Margot îşi ţine fruntea între mâini. Prea multe evenimente se precipită asupra ei. Să aibă iar un cămin, să-şi găsească iar o ocupaţie, tocmai aici la omul acesta, căruia sora ei în unire cu Mască-Roşie i-a provocat rana cea gravă?

— Nu pot, nu trebuie să primesc ajutorul acesta! exclamă ea tremurând.

Bolnavul zâmbeşte.

— Nu faci decât un bine unui biet om bătrân, adu-i iar în casă un firicel de rază de soare, de care e atât de dornic, murmură el, privind-o blajin.

Margot mai luptă o vreme cu sine, apoi rezistenţa îi e învinsă. Sărută cu nemărginită recunoştinţă mâna bolnavului.

— Dacă vă încredeţi în mine, dacă credeţi în cuvintele mele, atunci sunt gata! zice ea printre lacrimi.

S-a făcut seară. În casa bancherului rănit, Grosser, a apărut fiica adoptivă a acestuia: Berta Walther. Nimeni nu ştie de unde a venit, nu i se pun niciun fel de întrebări, căci se ştie că tânăra fată, cu expresia aceea atât de tristă în toată înfăţişarea ei, are mulţi ani grei în urmă.

Bătrânul servitor rămâne zgârcit la vorbă. A avut înainte de amiază o lungă convorbire cu stăpânul său şi aranjă apoi tot ce ceruse Grosser de la el, apoi ea se duse cu trăsura la micul hotel, unde trebuia s-o aştepte pe Alice. Dar temerile lui Margot nu rămaseră neîndreptăţite – sora plecase, fără ca să fi lăsat vreun cuvânt, voind să dispară pentru toţi şi toate.

O odaie drăguţ aranjată care răspunde în acelaşi coridor ce ducea la camera bolnavului, fu predată lui Margot, căci ea şi nimeni alta este Berta, pupila reîntoarsă acasă.

Bătrânul servitor, iniţiat în toate, îi arătă dintru început încredere

deplină şi chiar el fu acela care, după porunca stăpânului său, îi dădu explicaţii lămurite asupra persoanei aceleia pe care ea avea s-o înlocuiască şi asupra relaţiilor familiare: Berta Walther fusese luată de bancher ca s-o crească, încă de pe când fusese mică de tot. Mama ei cică ar fi murit într-un sat din Prusia. Cine era n-ar fi putut spune nici servitorul, dar că nu era niciun fel de rudă cu bancherul, asta o ştia cu siguranţă.

Grosser cunoscuse copila cu un prilej oarecare într-o vacanţă şi deoarece era părăsită şi izgonită de pretutindeni, el căpătă lesne permisiunea să ia orfana cu el la oraş şi s-o crească.

Astfel crescu Berta până ce ajunse o fecioară înfloritoare; se făcuse frumoasă ca o dimineaţă de primăvară, şi era adorată de bătrânul bancher.

Şi cu toate astea într-o bună zi, soarta îi hărăzi acestuia o lovitură năprasnică. Fata cam romantică se îndrăgosti de un artist al unui mare circ din Berlin, de un călăreţ-acrobat. Grosser află curând situaţia adevărată, urmară scene furtunoase, căci omul acesta plin de experienţa vieţii, aflase îndată că iubitul Bertei era un om vulgar, o fire brutală, dar fata nu voia să ştie nimic despre asta şi într-o bună zi dispăru.

Din Londra veni o scrisoare de la Berta, că se afla la domnul Charrey, cum se numea călăreţul-acrobat, şi că imploră iertarea tutorelui său.

Grosser însă era lovit adânc în inimă. Omul care-i furase pe zâna lui blondă, îl insultase, voise chiar să-l lovească, o dată când îi făcuse o vizită. El nu mai răspunse, ci aruncă în foc orice scrisoare venea de la ea, fără ca măcar s-o deschidă, căci îi recunoştea scrisul de pe plic.

Nimeni decât bătrânul său servitor nu vedea cum ochii îi înotau în lacrimi.

De atunci trecuseră aproape doi ani. Acum în urmă – să fie vreo zece zile de atunci, – sosi iar o scrisoare. De astă dată, bancherul o citi, presimţea se vede, că în cuprinsul ei era ceva important.

Berta îi comunica, în chip sfâşietor, că fugise de la seducătorul ei, deoarece acesta decădea tot mai jos şi că a ajuns chiar un criminal. S-a dedat băuturii, o maltratează, o ameninţă cu moartea, aşa că ea fugise de la el într-o noapte.

Nu ştie încă, dacă va putea scăpa de urmărirea lui şi să ajungă la Berlin, deoarece o urmăreşte şi o păzeşte groaznic. Berta îl ruga pe bancher, cu asigurările cele mai fierbinţi, ca să-i găsească un azil, când va sosi, de n-ar fi decât numai chiar ca să moară în pace.

Bancherul o aştepta zi cu zi. Altceva ce putea face, de vreme ce nu-i ştia vreo adresă? Dar Berta nu veni şi bătrânul îşi închipui că Charrey dăduse de urma ei şi o reţinuse iar.

Detectivii particulari, tocmiţi de Grosser şi care plecaseră la

Londra, nu putură aduce nicio informaţie liniştitoare. Erau chiar de părere că Berta Walther ar fi moartă şi că fusese probabil înlăturată de omul care o urmărise.

Astfel stăteau lucrurile, când Margot sosi în locul celei pierdute. Infirmierul fu concediat, iar ea luă asupră-şi îngrijirea bolnavului.

În odaia mai luminată a vilei, şade lângă patul bolnavului, care ţine mana ei într-a lui. Cu puţin înainte fusese aici doctorul şi-şi găsi pacientul mai slăbit decât până acum. Grosser s-a agitat prea mult şi acum corpul se răzbună. La plecare, doctorul dăduse ordine severe ca bolnavul să nu vorbească decât foarte puţin şi asta încet de tot şi să nu se agite câtuşi de puţin.

— Povesteşte-mi din copilăria dumitale, zice bolnavul rugător, ca în vis aproape. Vocea dumitale dulce o să-mi facă bine.

Şi Margot povesteşte din zilele trecute.

Deodată, bătrânul servitor ridică draperia de pluş şi o priveşte pe noua îngrijitoare.

Are în mână o scrisoare.

Oricât de încet ar fi fost zgomotul, Grosser a observat şi ridică privirea.

— Ce ai, Anton? O scrisoare, de la cine? întreabă el.

E prea târziu pentru servitor ca să se mai retragă.

— Domnule, dacă n-ar sta scris pe plic „Personal” şi „de predat urgent”, n-aş fi îndrăznit! îngână el.

— Dă-o Bertei să mi-o citească ea, se aude răspunsul.

Margot vrea să se împotrivească, cine ştie ce cuprinde scrisoarea! Dar Grosser insistă şi trebuie să i se împlinească voinţa.

Margot deschide plicul şi începe să citească, dar chiar după primele rânduri, pe care şi le-a murmurat pentru sine, se face palidă ca un cadavru.

— Nu, nu, altă dată, dragă domnule! se roagă ea, vrând să ascundă scrisoarea.

Dar, cu toate că e bandajat, Grosser se ridică şi deschise ochii mari.

— Vine de la Berta? Tocmai azi, Sfinte Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Vreau să ştiu, citeşte! gâfâie el.

Margot n-are încotro. Nesiguranţa l-ar ucide.

Astfel că citeşte cu glas tremurător:

„Spre ştiinţă! Fiica dumitale adoptivă a fost găsită în stare de cadavru într-un canal al Berlinului şi expusă la morgă. Dar era atât de descompusă că nu i se mai putea recunoaşte faţa, şi a fost luată drept altcineva. A fost înmormântată sub numele uneia, Margot Ernemann!”

Asta e tot. Margot lasă, din mână scrisoarea care nu e nici iscălită, şi n-are nici sus vreun titlu.

Vrea să cuprindă pe Grosser cu braţele, căci el se luptă să respire, un sunet răguşit îi scapă din gâtlej. Cu ochii închişi, el cade pe spate, pierzându-şi cunoştinţa.

— Doctorul. Sfinte Dumnezeule! Moare! strigă Margot.

Acum ştie şi ea cine-i moarta, care a fost îngropată în locul ei.

Capitolul 38 – Sora Georgine

Hector Rammont, Mască-Roşie, zace în secţia arestaţilor de la „Charité". Glontele care l-a răpus e înfipt pe cât se pare sub umăr. Chiar şi plămânul a fost atins, căci toate indiciile o dovedesc.

De îndată ce arestatul e întrucâtva în stare să priceapă, e expus la interogatorii, dar care au întotdeauna un rezultat negativ.

Rammont refuză orice răspuns. Tot ce scoate din gură e numai batjocură şi ironie şi mereu îşi încredinţează judecătorii că el va mai scăpa din mâna berlinezilor.

Asigurarea judelui instructor, că nu va găsi niciodată şi în niciun chip prilejul pentru aceasta, îi smulge doar un zâmbet şi cuvintele profetice:

— Aşteptaţi!

E de la sine înţeles că autorităţile luaseră toate măsurile de siguranţă, spre a împiedica orice putinţă de evadare. Arestatul, care n-a putut fi pus în lanţuri din cauza stării sale, nu e niciodată singur, nici ziua nici noaptea. Uşa e încuiată, ferestrele au gratii groase.

În trei locuri pe perete se află instalaţii de alarmă electrice, pentru cazul că Mască-Roşie ar îndrăzni, totuşi, să se arunce asupra infirmierului sau asupra surorii de caritate. În afară de asta, coridorul e luminat, o a doua uşă de stejar îl desparte de scară.

Cum ar putea exista aici o putinţă de evadare?

Şi cu toate astea Masca-Roşie spune şi repetă mereu, morţiş, acelaşi lucru:

— Când mi-o veni ceasul, vă voi zbura din mână!

Judele instructor nu izbuteşte să obţină nici cel mai mic amănunt asupra faptelor sau asupra legăturilor tainice ale lui Mască-Roşie, orice încercare e zadarnică!

Chiar a doua zi după internarea lui Rammont, se petrecu ceva ciudat. Infirmierul care trebuia să-l supravegheze, zăcea pe jos, în nesimţire, ca lovit de dambla.

Rammont însuşi apăsase cu mâna butonul electric, ca să cheme pe paznici. Dar vreo explicaţie asupra misteriosului incident nu putu sau nu voi să dea.

Infirmierul, care fu readus cu mare greutate în simţiri, fu interogat. Dar nu putu da nicio informaţie. Fără ca pacientul, care sta întins în pat cu ochii deschişi, să-l fi atins, simţise deodată o ameţeală. Ar fi

vrut să sară, să dea un semnal de alarmă, dar în aceeaşi clipă căzuse la pământ şi-şi pierduse cunoştinţa.

Un singur lucru ar fi putut să susţină cu jurământ: că Mască-Roşie însoţise toate astea cu un zâmbet.

Deoarece omul căpătase din nou crampe, trebuia înlocuit.

Autorităţi ale ştiinţei medicale cercetară cazul, dar stăteau în faţa unei enigme pe care n-o putură dezlega.

Un al doilea infirmier îi luă locul, după ce căpătase aceleaşi instrucţiuni ca şi primul.

Chiar în aceeaşi seară zăcea şi el ca mort pe jos. Nici de astă dată nu se putu afla ce-l doborâse. Numai Rammont… zâmbea.

Astfel că o adevărată groază se stârni în personal, fiecare ferindu-se de a fi trimis la omul misterios, şi cum întreaga secţie era şi făr' de asta plină de pacienţi, trebuiră aduse şi din afară ajutoare. Fireşte că se procedă cu cea mai mare grijă la alegerea celor ce trebuiau angajaţi.

Cazul era greu, şi deoarece nu se găsea aşa de uşor cineva, şi urmând unei dorinţe a lui Mască-Roşie, se adresară la Institutul Surorilor de Caritate, de nu s-ar găsi cumva vreo soră, care să vrea să primească un post aşa de plin de răspundere.

A doua zi veni răspunsul. Sora Anna se va prezenta seara.

Când i se comunică lui Rammont aceasta, întoarse faţa spre perete, nedând niciun răspuns.

*

…La Institutul Diaconeselor domnise înainte de amiază mare agitaţie. Sora Gertruda, o persoană mai în vârstă, suferise pe drum un accident şi căzuse la pământ. Lângă ea se afla o fată tânără, care-i sări îndată într-ajutor şi o dusese pe rănită la o trăsură. Sora rugă pe însoţitoarea ei, pe al cărei chip palid, dar dulce, i se păruse că descoperă urmele unor suferinţe sufleteşti, s-o însoţească până la casa Surorilor de Caritate. Pe drumul într-acolo află îndată că fata se afla în Berlin fără cămin şi că trecuse prin amarnice suferinţe. Nu insistă să afle mai mult de la sărmana fată, dar îi propuse să rămână la Institutul Surorilor de Caritate, creându-şi acolo o nouă existenţă.

Fata, care se numea Georgine Wellmann, acceptase din prima clipă şi, deoarece sora de caritate se bucura de mare influenţă, putu chiar să rămână îndată acolo. Hârtiile ei erau în regulă şi nu strica nici că mult încercata fată, atât de tânără şi de drăguţă, fusese odată chelneriţă. Părea că se pricepe la îngrijirea bolnavilor, după cum se şi arătă îndată.

A doua zi veni cererea de la secţia deţinuţilor din „Charité". Sora Georgine, cum o numeau scurt pe noua angajată, se afla tocmai la secretariat, când superioara comunică celor de faţă vestea.

Un strigăt uşor scăpă de pe buzele sorei Georgine. Ochii tuturor se îndreptară asupra ei, care sta rezemată de perete.

— Ce-i cu dumneata, sărmană copilă? se-ncrucişară întrebările din toate părţile.

Fata făcu o sforţare ca să se stăpânească.

— O, nu e nimic, şopteşte ea sfioasă, am uneori crize uşoare de inimă, dar îmi trece repede.

Zâmbeşte chiar. Nimeni n-ar fi putut bănui ce se petrecea într-însa.

La întrebarea superioarei, dacă vreuna din surori ar vrea să meargă de bună voie la „Charité" urmă o tăcere generală.

Se ştia doar în ce împrejurări misterioase fuseseră reduşi la neputinţă cei doi infirmieri.

Superioara privea consternată de la un obraz la celălalt. Dar iată că sora Georgine se înfăţişă superioarei.

— Trimiteţi-mă pe mine la deţinut, se rugă ea. Eu nu mă tem şi prin fapta asta aş vrea să-mi câştig încrederea dumneavoastră.

Surprinderea generală fu mare, dar fata insistă ca această dorinţă să-i fie împlinită, şi după ce superioara îi mai dădu unele instrucţiuni, telefonă la „Charité" că diseară va veni o soră.

Începuse să se întunece, când Alice, căci ea şi nimeni alta, era aceea care o ajutase pe diaconească, fu dusă la directorul închisorii.

Severul bărbat îşi aţinti asupra ei nişte ochi sfredelitori, de parc-ar fi voit să-i citească fiecare gând de pe frunte. Dar apoi clătină din cap liniştit. În diaconese se poate încrede fără teamă, unei alte infirmiere, pe care n-ar cunoaşte-o destul de bine nu i-ar încredinţa un post de o asemenea răspundere.

Şeful secţiei deţinuţilor e chemat şi orientează pe soră, în cuvinte scurte. Apoi îi spune s-o urmeze şi Alice urcă cu el scara de piatră.

Inima îi bate să se spargă, genunchii îi tremură, aproape că nu mai poate respira. Dac-ar bănui oamenii de aici cine e!

— Să ai grijă, soră, o sfătuieşte infirmierul şef. Arestatul e unul dintre cei mai rafinaţi criminali, care nu doreşte altceva, decât să găsească un mijloc de scăpare. Pare-se că e legat cu Necuratul.

Ea nu poate răspunde; s-ar trăda, atâta zbucium e în ea. Şeful îi arată o uşă.

— Am ajuns. Omul numit Mască-Roşie zace singur; nu trebuie să vorbească cu nimeni. La cel mai mic semn suspect, nu trebuie să dai decât semnalul de alarmă.

Şeful descuie. Alice se ţine de perete, căci i se pare că va cădea jos de frică.

Dacă Hector o recunoaşte, dacă el manifestă cea mai mică spaimă, atunci totul e descoperit şi e şi ea arestată.

Situaţia e într-adevăr îngrozitoare. Deodată, uşa se deschide.

— Vino, zise infirmierul-şef.

Intră mai întâi într-o încăpere mică, goală, în care nu se află decât o masă şi un scaun. O a doua uşă trebuie descuiată.

În sfârşit, va vedea pe omul pe care ar trebui să-l dispreţuiască, să-l urască, şi căruia, cu toată stricăciunea lui, i s-a dat cu trup şi suflet.

O încăpere destul de mare – un pat de fier – pe perne un cap palid, înconjurat de păr negru, şi alături…

Dumnezeule mare! Bărbatul care se ridică de pe scaunul pe care şezuse, este tatăl Alicei, Ochi-de-Pisică.

— Scuzaţi-mă, domnule, zice şeful, fără a observa groaza însoţitoarei sale, căci merge înaintea ei. Noua soră a sosit chiar acum!

Alice păşeşte în camera bolnavului. E cu neputinţă de descris ce simte ea în aceste câteva secunde. Are impresia că ar trebui să se repeadă înapoi, nebună, dar cu repeziciunea fulgerului îşi dă seama că toate uşile coridorului sunt încuiate.

N-ar putea face decât câţiva paşi. E pierdută şi aşa şi aşa!

Ochi-de-Pisică aruncă doar o privire indiferentă asupra îngrijitoarei. Apoi tresare, sora se întoarce, ca din întâmplare, cu faţa spre fereastra cea mică, cu gratii. Detectivul nu poate vedea trăsăturile ei, nici părul, pe care-l ascunde sub bonetă.

De ce fusese cuprins adineauri de o atât de ciudată neîncredere?

— Nu mai am nimic de făcut aici, zice el aspru, întorcându-se scurt spre ieşire.

Infirmierul-şef îl urmează în încăperea cea mică, unde descuie uşa spre coridor.

— La scară, n-aveţi decât să sunaţi pe colegul meu, mai spune el şi se desparte de detectiv.

Apoi se mai întoarce o dată în camera bolnavului, ca să dea ultimele instrucţiuni surorii de caritate.

…Cum s-a întâmplat, de l-a întâlnit Alice pe tatăl ei la Mască-Roşie?

Detectivului îi fusese dat să afle că criminalul pe care-l culcase la pământ cu un glonte, cu toate că era rănit şi se afla într-o situaţie deznădăjduită, nu făcea niciun fel de mărturisiri, ba se purta chiar cu gândul să evadeze.

După mai multe convorbiri cu şeful poliţiei, îşi ceru permisiunea să poată vorbi singur cu rănitul.

Desigur că aceasta îi fu acordat fără întârziere.

Şi astfel porni la Mască-Roşie. Era curios întrucâtva, să vadă cum îl va primi omul acesta sinistru care înfruntase de atâtea ori autorităţile poliţieneşti şi care zăcea acum cu un glonte în piept.

Dar ceea ce-l intrigă cu atât mai mult pe Hartenberg, era că nu putuse încă afla nimic despre Alice, care-i scăpase în dimineaţa aceea de la hotelul „Bradul Verde”. Ea avea cele două milioane, de asta era

încredinţat, dar unde se afla ea?

După ce se legitimă faţă de slujbaşii instituţiei, fu dus la Hector Rammont, unde-l lăsară singur, după cum ceruse chiar el.

Deţinutul îl recunoscu îndată. Hartenberg crezuse că-l va găsi cu mult mai slăbit, decât era cazul, şi-şi zise că mizerabilul, chiar dacă glontele se mai afla în trupul său, juca totuşi o mică comedie doctorilor şi îngrijitorilor săi.

După părerea lui, avea mai curând posibilitatea să evadeze de aici din secţia bolnavilor, chiar dacă detectivul se-ntreba zadarnic, cum ar putea Mască-Roşie înjgheba aceasta.

Cum află Hartenberg despre accidentul celor doi infirmieri, se hotărâse să clarifice şi această întâmplare.

Nu era prea lumină în încăpere când se înfăţişă rănitului.

— Mă recunoşti desigur? întrebă el scurt.

Hector Rammont susţine calm privirea lui Ochi-de-Pisică.

— Ah, Excelenţa Sa, Rajahul din Mahori! zice el. Nu mi-aş fi închipuit că-mi vei face onoarea de a mă vizita!

— O să-ţi treacă îndată pofta de ironii, răspunde Hartenberg. M-ai dejucat de două ori, de amândouă dăţile numai pentru că ai izbutit să pui stăpânire pe fiica mea.

— Ai dreptate! zâmbeşte Rammont cu politeţe exagerată, şi nu mi-o lua în nume de rău dacă-ţi spun îndată, cu prilejul acesta, că o să reuşească aceasta şi a treia oară!

— Probabil că şi de astă dată cu ajutorul lui Alice? sună întrebarea tăioasă a detectivului.

— Poate, dar până una-alta nu sunt încă edificat asupra acestei chestiuni! Când va veni timpul, o s-o aflaţi.

— Asta înseamnă că aştepţi până vei fi complet vindecat?

— Chiar aşa. N-am a mă plânge de îngrijirea ce mi se dă!

— Şi ca mulţumire îţi otrăveşti infirmierii!

Cuvântul cade greu, tăios, dar Rammont nici nu tresare măcar.

— Ah, cunoşti şi dumneata acea mică poveste? Fireşte, ce ţi-ar putea rămânea ascuns dumitale, vestitul nou Sherlock Holmes! Dar dovedeşte-mi mai întâi de toate că întrebuinţez vreun mijloc spre a-i ameţi pe oameni!

— O voi face, îţi dau cuvântul meu şi-ţi mai dau cuvântul meu că te voi preda călăului, chiar dacă ai fi legat cu Satana!

— Foarte drăguţ din partea dumitale, zice Rammont râzând, dar nu e deloc nevoie să anticipăm. Ce voieşti de la mine? N-ai venit fără vreun motiv deosebit.

— Am venit să te întreb unde se află ascunsă Alice. Te-a însoţit în noaptea aceea, asta e limpede, dar mi-a scăpat, tocmai când eram gata să pun mâna pe ea la „Bradul Verde”!

— E demna mea elevă, foarte frumos din partea ei! îl ironizează

criminalul. Şi mai ce?

— Spune-mi, unde se află nenorocita, şi-ţi dau cuvântul meu de onoare, că o las să fugă chiar azi în străinătate, oricât mi-ar veni de greu.

Un zâmbet ironic flutură pe buzele lui Rammont.

— Mă socoţi atât de naiv ca să mă las prostit? Dar o să vezi că nici nu mă tem măcar să-ţi spun unde se află fata, pe care am de gând s-o iau cu mine la plecarea mea din Berlin, pleacă-ţi urechea şi vei afla locul, unde se află Alice!

Hartenberg, care se aşezase pe un scaun lângă pat, se ridică încet. Rammont îşi ţine amândouă mâinile pe plapumă. Ochi-de-Pisică îşi aţinteşte un timp privirea asupra lor.

Se apleacă apoi, către criminal, dar în aceeaşi clipă îi apucă amândouă mâinile, ţinându-le strâns ca-n menghine.

— Blestem! şuieră Mască-Roşie, diavolul te-ndeamnă la jocul ăsta!

Ochi-de-Pisică râde batjocoritor.

— Jucăm cu aceleaşi cărţi, stimabile! zice el şi-n aceeaşi clipă a şi smuls din degetul criminalului un inel, cu toate că acesta se împotrivise straşnic.

Se retrage repede şi examinează cu atenţie inelul, la fereastră.

— Îmi închipuisem! Fleacul ăsta l-au trecut doctorii cu vederea. Ar fi trebuit să ţi-l ia de cum ai fost internat, şi atunci cei doi infirmieri n-ar fi suferit accidentele acelea!

— Nu înţeleg ce vrei să zici! mârâie Mască-Roşie.

— Atunci ţi-o voi spune mai lămurit. Inelul acesta e gol pe dinăuntru, o mică operă de artă, de acelea care se executau în Italia pe timpul otrăvitoarei Lucreţia Borgia. Am pentru a doua oară în mână o astfel de operă diabolică. Capsula, acoperită artistic cu un rubin turtit, conţine trei mici despărţituri, care sunt umplute cu otravă lichidă, o otravă al cărei efect, probabil, că nu-l prea cunosc nici doctorii noştri. O picătură mică stropită în obraz, e de ajuns să arunce la pământ pe cel atins, de parcă l-ar fi lovit trăsnetul. Aceeaşi drăgălăşenie mi-o rezervaseşi mie, cu siguranţă. Foarte mulţumesc! De astă dată am fost ceva mai deştept. Inelul îl păstrez eu, efectul lui am să-l încerc jos cu vreun căţel sau cu vreun iepuraş de casă.

Prevăzător, detectivul face să alunece în buzunarul lui preţiosul obiect.

— Ei, ei acum ai vrea să-mi spui într-alt chip unde se află Alice?

— Nu, nu-ţi mai da nicio osteneală.

— Aşa, ei şi dacă ţi-oi spune eu acum că cele două milioane au fost regăsite că au şi fost înapoiate bancherului Grosser?

— Chiar atât de originală n-o fi fiica dumitale! întâmpină Rammont. Atunci la ce ar mai avea un tată atât de deştept!

— Banii au fost predaţi, de către cine, nu vrea s-o spună nici

bancherul, dar poţi citi şi dumneata comunicatul autorităţilor.

Şi întinde o foaie lui Mască-Roşie.

— Te cred, răspunse după o scurtă pauză deţinutul. Vasăzică, banii s-au întors! Bine, atunci mi-i voi lua iar! Puţin cam greu, n-am ce zice, dar femeile îţi fac uneori asemenea pozne!

Hartenberg are pe limbă un răspuns cam aspru dar se reţine. Faţă de omul acesta nu trebuie arătat decât un calm de oţel, acelaşi pe care-l posedă şi el. Nimic nu-l uluieşte.

— Întreb pentru cea din urmă oară: unde-i Alice?

— N-ai decât s-o cauţi, nu degeaba eşti numit noul Sherlock Holmes! răspunde Rammont cu impertinenţă. Dar una te sfătuiesc, grăbeşte-te, căci altminteri s-ar putea prea uşor ca să şi pornesc în excursie cu mititica, înainte ca dumneata să fi descoperit locul unde e ascunsă.

Detectivul strânge pumnii în taină. Ar fi în stare să-l omoare pe ticălosul ăsta, care-şi bătuse joc de el şi care s-a priceput să-l lovească atât de greu în cele mai sensibile puncte ale fiinţei sale.

— Mă duc, zice, el posomorât, dar te asigur că te voi urmări ca cel mai zelos vânător, dac-ai izbuti cumva să mai evadezi odată, cu toate precauţiunile luate. N-am să cunosc tihnă, nici somn până ce n-oi da de urmele dumitale, chiar de ne-ar despărţi mări şi ţări. Voi goni mereu pe urma dumitale, şi numai atunci mă voi odihni, după ce capul dumitale va fi căzut în coşul călăului!

Înfiorător sună cuvintele acestea şi cu toate astea nu au niciun efect.

— Vrei să-ţi spun ceva, Rajahule? Scuteşte-te de osteneala asta! Chiar dacă ţi-ai consacra întreaga viaţă, să-l răpui pe Mască-Roşie, tot n-o să izbuteşti. Şi dacă voi muri, fii sigur că nu va fi sub securea călăului, ci voi muri de moarte naturală!

Asta sună ca o profeţie.

Detectivul clătină din cap.

— Fantezii, nimic altceva! Poveşti de copii mici! O să-ţi treacă repede pofta de astfel de ironii impertinente!

— S-aşteptăm, stimabile!

În momentul acesta se produce un zgomot la uşă. Vine infirmierul. Poate că o aduce pe sora de caritate, pe care o ceruse Rammont, nu fără oarecare gând hotărât.

Rochiile acestora sunt largi şi lungi şi e foarte uşor să te faci de nerecunoscut sub o astfel de deghizare.

Şi asupra femeilor el a exercitat doar întotdeauna o putere demonică!

Privirea lui scrutătoare îi trădează chiar în semiîntunericul amurgului, cine e sora aceasta.

Se simte străbătut ca de un curent electric. Ar vrea să-i râdă în nas

omului de lângă el, să-l ironizeze sângeros căci, aceea pe care o caută, propria lui fiică, e doar colea! Vine deghizată la el în închisoare.

Alice se întoarce spre fereastră, iar detectivul părăseşte încăperea cu infirmierul-şef.

Sora face o mişcare, gura ei abia de poate înăbuşi sălbaticul strigăt de spaimă ce dă să-i pornească din piept.

— Hector, o Dumnezeule! gâfâie ea.

— Tăcere! Infirmierul-şef se întoarce, dacă bănuieşte ceva, totul e pierdut!

Şi ascultătoare, ea aşteaptă ca împietrită.

Infirmierul e iar în cameră, şi rece îi dă ultimele instrucţiuni. Alice, abia de-l înţelege. Dă doar mecanic din cap.

Apoi infirmierul pleacă din nou. Afară, ridică din umeri, minunându-se de firea tăcută a sorei.

— Sunt curios cum o s-o scoată ea la capăt cu individul acela!

Amândouă uşile sunt din nou încuiate. Mască-Roşie a auzit asta desluşit. O ultimă rază de soare licăre printre gratiile de fier ale ferestrei. Alice se aşează pe marginea patului şi-l cuprinde pe Rammont, care s-a ridicat în coate.

— Hector, Hector!

— Ce cauţi tu la mine, omul pierdut? întreabă el blajin.

— Să te salvez, Hector, sau să mor cu tine! răspunde ea.

Şi Rammont dă din cap. Credinţa lui nu-l înşelase!

Capitolul 39 – Fiţi credincioşi la moarte

Zăpuşeală doborâtoare domneşte în vila bogatului bancher Grosser. Doctorii şi-au dat toată osteneala să-l salveze pe rănit, dar ştiinţa lor a rămas neputincioasă.

Şi el însuşi simte, ştie, că se apropie cu încetul de sfârşit. Nu numai rana şi pierderea sângelui, pe care le-a suferit au făcut din el un muribund. Ceea ce stinge cu totul flacăra vieţii lui este durerea pentru pierderea Bertei.

Că a trebuit să moară singură şi părăsită, ea, pe care o păzise ca pe o păpuşică delicată… ea, înecată în apa murdară a canalului! Asta îl roade, îi chinuie inima.

Chiar şi devotata îngrijire a lui Margot, care poartă aici în casă numele Bertei, nu-l putu salva pe bătrân. Fireşte, nu vorbi nimănui despre ceea ce-l chinuia în taină, dar ochii lui fixau aproape fără de întrerupere chipul îngrijitoarei sale, care-i aminteşte pe cea pe veci pierdută.

Ce nu-i mai poate da copilei moarte, să capete această fată cu prisosinţă. Încă nu ştie sau nu bănuieşte Margot ce plănuieşte nobilul domn. Surprinzătoare ca un trăsnet din senin avea să afle intenţia lui.

Grosser îşi exprimase dorinţa să vină la el un notar. Bătrânul său servitor îl chemă pe consilierul juridic, care conduce de ani de zile, afacerile bancherului.

El n-o cunoscuse pe adevărata Berta Walther. Grosser vrea să aranjeze cu notarul totul, cu amănunţime, înainte de a-şi lua rămas bun de la viaţă. Acum notarul stă în faţa patului bolnavului şi Anton aduce mereu alte hârtii din dulap, după care omul de afaceri al bancherului se poate orienta; notarul scrie dorinţele muribundului.

Ca încheiere, Grosser îşi redactează testamentul, el singur cu notarul. Atât Margot cât şi Anton părăsesc încăperea pentru scurtă vreme.

Bolnavul vorbeşte încet de tot, iar notarul notează totul cu exactitate. Dar apoi tresare deodată şi-l priveşte pe Grosser.

— Domnule bancher, chiar voiţi asta? Aveţi serios intenţia? exclamă el surprins.

— De ce nu? exclamă bolnavul. Mi-e mintea foarte limpede, dumneata o poţi mărturisi. Testamentul nu poate fi atacat. Cuprinsul lui e valabil, aşa cum e redactat acum, numai pentru cazul că fiica mea adoptivă nu va respinge propunerea.

— Dar gândiţi-vă… fata asta tânără… pe când dumneavoastră, domnule bancher!

— M-am gândit la toate, dragă domnule consilier, eu pot fi socotit ca şi mort. Şi dacă fac pasul acesta atât de important, am motivele mele, destul de serioase.

Consilierul juridic plecă capul adânc mişcat.

După zece minute cheamă pe Anton la căpătâiul stăpânului său poftind, totodată, în camera alăturată, pe Margot la o convorbire serioasă, pe care ea i-o acordă cu inima palpitândă, presimţind ceva sinistru.

— Chiar adineauri, domnişoară, domnul Grosser mi-a dat însărcinarea să vă rog să-i împliniţi ultima dorinţă şi să fiţi soţia lui!

Margot se trage îndărăt.

Oare şi-a pierdut minţile? Ea, soţia bătrânului bancher? Ea, care poartă într-însa pe copilul contelui de Hohenegge? Nu, probabil că n-a auzit bine, nu se poate să fie aşa cum au auzit urechile ei!

— Înţeleg surprinderea dumitale! aprobă notarul. Nici cu mine n-a fost altfel. Dar apoi am priceput Nu trebuie să-ţi ascund, ceea ce recunoaşte şi tatăl dumitale adoptiv: că i se apropie sfârşitul. Doctorii toţi l-au condamnat, toate chestiunile de afaceri sunt puse la punct. Dar o anumită dorinţă primează totul. Doreşte ca dumneata să-i porţi numele şi să-l moşteneşti. În această ultimă privinţă nu pot decât să te felicit, tatăl dumitale adoptiv, e multimilionar.

— De ce a căzut tocmai asupra mea alegerea aceasta? îngână ea. Poate că şi doctorii prea văd totul în negru, el o să se îndrepte, şi va

gusta încă viaţa!

— Din nefericire nu mai prea mai am speranţa asta. Criminalul a lovit prea bine şi prea adânc. Dacă-mi dai voie să te sfătuiesc, atunci împlineşte această ultimă dorinţă a unui muribund, domnişoară Walther!

Margot îşi frânge disperată mâinile. Gândul de a deveni soţia unui muribund, de a trebui să-i şoptească pe patul de moarte cuvântul de veşnică credinţă şi de iubire, o umple deodată de nemărginită groază.

— Nu pot! Nu pot! zice ea printre hohote de plâns.

Notarul priveşte plin de compătimire pe tânăra fată.

— Sărmană copilă! Îmi dau foarte bine seama de simţămintele dumitale, dar atunci trebuie să vorbeşti dumneata însăţi cu tatăl dumitale adoptiv. El dorise doar ca să te pregătesc. Du-te la el înăuntru, te rog!

Şi, cu pas şovăitor, ea trece pragul spre camera bolnavului.

La un semn din ochi, Anton părăseşte camera. Ochii lui Grosser caută chipul alb, înspăimântat, de colo, dintre cutele draperiei, apoi spune încet, blajin de tot:

— Margot!

O cheamă din nou cu vechiul ei nume! Atunci o părăseşte deodată tăria, şi cade plângând înaintea lui.

— Sărmană copilă prostuţă, zice el în şoaptă. De ce te temi oare? N-avea frică! Nu-ţi vreau decât binele, vreau să te scap de toate furtunile vieţii. Nu am rude, străinii s-ar certa pentru averea mea, tu însă ai putea face mult bine, mai poţi ajunge o dată fericită. Firul vieţii mele se va curma poate mâine. Nu e decât o formalitate. Nu ai un nume, copilă, ţi-l dau pe al meu, ţie şi copilaşului tău, când o zări lumina vieţii. Nu vrei să-mi satisfaci această ultimă, mare bucurie?

Toată rezistenţa ei se frânse.

— Totul, am să fac tot ce doreşti spune ea printre lacrimi, sărutându-i mâinile, tată, lasă-mă să-ţi spun tată!

Bolnavul mângâie cu duioşie părul strălucitor al lui Margot.

— Azi, încă tatăl tău, mâine, soţul tău!

Pare-se că Anton presimţise ce are de gând stăpânul său. Ştie şi el că moartea trebuie să vină; cu mare greutate îşi reţine lacrimile.

Şi mai ştie una, că va sta mereu în preajma acestei fete, spre a veghea asupra binelui ei, căci vor veni furtuni pe care muribundul nu le mai prevede.

Spre seară se celebrează ciudata cununie la patul muribundului. Anton trebuise să-l înştiinţeze îndată pe notar, care aranjase cele necesare.

După dorinţa insistentă a lut Grosser, Margot se îmbracă cu o rochie simplă de mătase albă şi se împodobeşte cu voalul. Lacrimile ei cad în ţesătura fină, dar ea nu mai poate da înapoi, căci e vorba de

împlinit ultima dorinţă a muribundului.

Doi doctori sunt în camera bolnavului, un funcţionar judiciar, bătrânul casier al băncii, un preot şi mireasa. Toţi cei de faţă sunt îmbrăcaţi în haine de ceremonie; o masă a fost împinsă până la pat; pe ea se află hârtii şi tocuri, câteva scaune prin apropiere.

Domneşte tăcere adâncă. Anton tocmai a tras deoparte draperia, şi notarul apucă de mână pe Margot, care păşeşte pragul, ca s-o ducă spre scaunul de lângă pat.

Peste chipul muribundului trece ca o rază de soare. Ca şi Margot azi, aşa era Berta lui, când o dusese pentru ultima oară la balul elitei. Ochii îi licăre, iar buzele lui rostesc încet:

— Berta, odorul meu, vino, vino!

Mişcată, ea se pleacă asupra lui şi sărută fruntea lui albă, destinată morţii.

Apoi începe solemna, dar scurta ceremonie. Contractele sunt iscălite, preotul pune două mâini una într-alta şi-şi rosteşte cu voce mişcată binecuvântarea.

Fiţi credincioşi până la moarte! Bolnavul închide ochii ca-n vis.

— Până la moarte credincios! murmură el.

Toţi cei de faţă se întorc spre a-şi ascunde emoţia; în firida din colţ, bătrânul Anton hohoteşte cu faţa în palme.

Margot însă rămâne în genunchi lângă pat. Capul bălai cu vălul fin şi-l ţine ascuns în perne. Verigheta de aur îi străluceşte în deget, a devenit soţia muribundului.

Fără de zgomot se depărtează slujbaşii, preotul şi martorii. Cel din urmă îşi ia bună ziua bătrânul casier.

— Serveşte-o şi pe ea cu aceeaşi credinţă ca şi pe mine! îi spune Grosser. Rămâneţi cu bine cu toţii!

Minutele se scurg, afară noaptea îşi cântă cântecul ei visător. Bătrânul care pe patul de moarte fiind a crezut că mai face o faptă bună aţipeşte uşor.

— Rămâi lângă mine! şopteşte el.

Horcăitoare, dar abia simţită îi e respiraţia. Bătrânul Anton stă cu ochii plânşi lângă pat. Obosită, Margot se ridică şi cade în jilţul de alături. Mâna muribundului se odihneşte într-a ei.

Anton mai toarnă câteva picături din doctoria întăritoare printre buzele bolnavului şi o privire de recunoştinţă a acestuia îi răspunde.

— Îţi mulţumesc, bătrânule bun şi de omenie, am îngrijit şi de tine!

— O, stăpâne, nici nu m-am gândit măcar la asta! răspunde servitorul plângând. O, de-aş fi putut muri eu în locul dumitale!

Urmează o pauză lungă.

Iată că buzele lui Grosser se mişcă din nou. Ridică pleoapele. Privirile lui se afundă în ochii lui Margot. Un zâmbet fericit se împrăştie peste chipul muribundului.

— Mica mea zână blondă! şopteşte el, de parc-ar fi uitat tot ce s-a petrecut în ziua aceasta, de parc-ar mai trăi Berta lui şi ar mai şedea ca odinioară lângă el şi i-ar ţine mâna. Îţi mai aduci aminte cum am călătorit prin munţi, marea cu valurile ei de argint mişcător, munţii în lumină aurie, cum licăresc şi ard şi jos în vale un păstoraş cânta: „Seara când coboară, stelele sclipesc.” Îţi mai aminteşti?

— Da, îmi amintesc, afirmă Margot, căci ea nu trebuie să tulbure fanteziile muribundului.

Las’ să creadă că ea e Berta, cu gândul acesta să adoarmă somnul de veci.

Din depărtare mare vine prin noapte sunetul unui clopot.

— Se sună de culcare, şopteşte muribundul, noapte bună, noapte bună! Somn dulce şi fii fericită!

Apăsarea mâinii lui slăbeşte, ochii lui rămân deschişi, ultimul tablou duios a rămas întipărit în ei, bancherul Grosser a murit.

Anton se mişcă, spaima se întipăreşte pe chipul lui.

— Stăpâne, stăpâne! exclamă el.

Priveşte în ochii lui Grosser şi apoi cade în genunchi.

— Mort! zice el izbucnind în plâns. Odihnească-l Dumnezeu în pace!

Capul lui Margot cade înapoi pe perna jilţului. A leşinat.

— De azi încolo văduva bancherului Grosser!

*

Înmormântarea bancherului s-a făcut în toată tăcerea şi simplitatea, aşa cum şi-a exprimat el dorinţa încă de pe când fusese în viaţă. Simplu cum a trăit, aşa voia să meargă şi la odihna de veci.

Într-un faeton, cu văluri cernite, Margot urma convoiul funebru. Chiar şi în faţa mormântului deschis ea nu-şi ridică vălul decât pentru câteva secunde.

Lângă ea se află bătrânul Anton şi notarul decedatului. Ceremonia funebră se sfârşi repede şi numeroşii funcţionari ai firmei, care avea să fie în curând transformată într-o societate pe acţiuni, aruncau priviri curioase şi pline de interes asupra tinerei văduve, care fusese cununată cu bancherul pe patul de moarte. Foarte puţini văzuseră vreodată pe Berta Walther şi asta doar în treacăt, dar o invidiau pe biata fată de norocul ce dăduse peste ea de a deveni moştenitoarea milionarului.

Margot se întoarse în faetonul ei la vilă, unde-şi schimbă îndată hainele. Simţea adevărată durere şi era foarte tulburată de moartea lui Grosser, numai că nu se simţea ca soţia lui.

Bătrânul avusese dreptate cu vorbele sale: nu era decât o formalitate această cununie ciudată; el voise doar să-i dăruiască ei o viaţă nouă.

Şi recunoscând aceasta, ea îngenunche şi aici în tăcerea iatacului

ei, se mai rugă o dată din adâncul inimii pentru sufletul mortului.

Nu voia şi nu putea rămâne aici în Berlin, unde o pândea primejdia de a-l întâlni pe tatăl ei, pe Alice, pe contele Eberhard şi chiar pe Leonie. De îndată ce va fi aranjat afacerile mai urgente, se gândea să plece în Sud, spre Nisa sau Mentori, unde credea că va fi în siguranţă, că nu va întâlni pe niciunul din cunoscuţii ei de odinioară.

Anton bate încet la uşă.

La răspunsul ei, el păşeşte pragul, calm şi respectuos:

— Doamnă, domnul consilier juridic întreabă dacă n-aţi avea ceva a-i spune înainte ca domnia sa să părăsească vila!

Margot dă din cap obosită…

— Îl rog să rămână. Aş avea să-i spun câteva cuvinte, în salonul albastru.

Curând se află înaintea domnului îmbrăcat în negru, care o salută, cu o plecăciune adâncă.

— Vă mulţumesc încă o dată, domnule consilier, pentru tot ajutorul pe care mi l-aţi dat în aceste zile grele din urmă, şopteşte ea.

— O, mă rog, doamnă, răspunde el. Am făcut-o cu dragă inimă, din prietenie pentru Grosser. Era un om nobil, bun!

— Da, adevărat, asta era!

— De acum sunteţi îngrijită pentru totdeauna, toate chestiunile materiale sunt ca şi regulate de împuterniciri depline şi n-o să vă mai chinuie multă vreme cu chestiunile acestea. După ce vă veţi fi revenit, când gândiţi să plecaţi?

— Da, aş vrea să plec, curând, cât de curând. Aici mă cuprinde o nelinişte şi o spaimă inexplicabile!

— Nu stă nimic în calea plecării dumneavoastră. Rămâne, doamnă, decât să-mi daţi câteva iscălituri şi toate chestiunile de afaceri sunt rezolvate. Şi chestia moştenirii se lichidează repede şi neted, căci decedatul a lăsat ordine precise. Vă salut, doamnă, dacă aveţi nevoie de mine chemaţi-mă!

Îi sărută mâna şi părăseşte salonul.

Margot stă multă vreme la fereastră, ţinându-şi fruntea fierbinte în palmă; ochii ei albaştri rătăcesc afară în parc, în depărtare.

Toate aranjate de decedat? Nicio piedică de nicăieri! Poate călători, toate chestiunile de afaceri se vor rezolva aici de la sine, iar marea ei moştenire va îi administrată cum e mai bine.

E bogată, milionară!

Dar ceea ce-i lipseşte, ce nu va putea obţine cu toate milioanele ei, e fericirea, pacea!

Un zgomot o face să tresară.

Anton intră în cameră, cu faţa neliniştită, speriată.

— Ce este? S-a întâmplat ceva? întreabă Margot îngrijorată.

— Doamnă, o vesteşte Anton, este afară un om care doreşte să vă

vorbească. Am vrut să-l expediez, căci pare cam băut.

— Cum se numeşte?

— Nu vrea să spună decât doamnei!

— N-a spus cu ce prilej a venit încoace?

— Cică ar fi ceva foarte important, că v-ar interesa foarte mult, răspunde servitorul, ar fi vorba de afişul poliţiei.

— Afişul poliţiei?

— Da, privitor la cele două milioane furate sau ceva, tot îndrugă omul.

— Doar îi vei fi spus că banii au fost regăsiţi?

— Cum de nu, dar el tot a rămas, şi cu un ton ridicat a adăugat: Ce are a face? Mai am şi altceva de discutat cu doamna. Spune-i numai că n-are să-i pară rău dacă mă primeşte, căci altminteri ar trebui să comunic poliţiei ceea ce ştiu.

— Ce mă sfătuieşti, Anton?

Bătrânul servitor îşi leagănă capul.

— Omul îmi e, fireşte, nesimpatic, are ceva suspect, brutal în chipul lui, dar poate că e în posesia unor taine primejdioase. Voi sta pe aproape, dacă doriţi. Ascultaţi-l!

— Bine! Să intre! Când voi suna, va însemna că doresc intervenţia dumitale, zice Margot hotărâtă.

Şi se aşează pe un taburet tapisat, silindu-se să-şi impună un calm desăvârşit.

Anton introduse pe străin. El aruncă în juru-i o privire îndrăzneaţă şi apoi se înclină scurt.

— Bună ziua, zice, el, tăios.

— Ce doreşti? Ce lucru important ai a-mi comunica? întreabă tânăra văduvă, privind cu răceală pe vizitator, care-şi opreşte privirile sclipitoare asupra ei, zâmbind ciudat.

— Am asistat azi la înmormântarea domnului bancher, adică numai aşa, de la distanţă, mă-nţelegeţi, dincolo de zid, răspunde el cu voce răguşită de băutură.

— Ce vrei să spui cu asta?

— O, nimic deosebit, numai, că eu, fireşte, eram deosebit de interesat. Vasăzică, babacul a murit!

— Vorbeşte mai respectuos despre mort, altminteri pun să te dea numaidecât afară! izbucneşte Margot revoltată.

Omul o străpunge cu o privire furioasă, strânge pumnii şi vrea să-i arunce un cuvânt insultător, dar apoi se răzgândeşte.

— Păi da, o să vedem!

— Spune-ţi numele, îi pretinde Margot. Dacă ai avut afaceri cu decedatul, adresează-te băncii! Aici nu e locul!

— Banca nu mă priveşte câtuşi de puţin. Eu aparţin casei! obiectă el. Şi pentru ca să ştiţi îndată cine sunt, Hermann Erbach mi-e numele!

Margot clatină capul.

— Nu te cunosc! zice ea.

—Văd şi eu! Cu atât mai rău pentru dumneata.

— Cum?

— Chiar dumneata eşti doamna Grosser?

Margot tresare fără de voie. E cuprinsă de o presimţire ciudată.

— Decedatul mi-a fost soţ, dar ce vor să însemne toate astea?

Ea s-a ridicat încet, întinzând mâna spre butonul soneriei. Simte un fel de groază faţă de omul acesta, care o priveşte impertinent cu ochii lui umflaţi de beţie.

— Vasăzică doamna Grosser! Ei da! Aşa am auzit! Şi sunteţi desigur Berta Walther, aud?

— Ce te priveşte pe dumneata? M-ai cunoscut?

— Ba bine că nu! Şi încă destul de aproape, dar asta e fireşte o prostie! Dacă ai fi dumneata Berta Walther, n-ai fi putut deveni doamna Grosser, ar fi pur şi simplu cu neputinţă!

— Cum cu neputinţă?

— Foarte simplu: Berta Walther, fiica adoptivă a domnului bancher ştie foarte bine, că a devenit la Londra soţia legitimă a lui Monsieur Charrey!

Ca lovită de trăsnet, Margot se trage îndărăt cu faţa îngrozită, privind ţintă la cel care-i vorbea.

— Şi acest Charrey… acest… sfinte Dumnezeule! gâfâie ea, apucându-şi fruntea în mâini.

Individul zdrenţăros şi cherchelit se înclină ironic.

— La ordinele dumitale, stimată doamnă, sunt chiar eu, Hermann Erbach, numit la circ: Monsieur Charrey!…

Capitolul 40 – Un truc primejdios al lui Mască-Roşie

Bolnavul de la secţia deţinuţilor, cu vestitul nume „Mască-Roşie” pare a se împăca mai bine cu noua îngrijitoare, decât cu infirmierii care tot mai zac bolnavi în urma accidentului.

De când Ochi-de-Pisică a descoperit misteriosul inel otrăvitor şi l-a smuls lui Mască-Roşie, nu mai e vreo primejdie ca cei din jurul lui să mai sufere vreun nou „atac”.

Hartenberg ţinu numaidecât o consfătuire cu judecătorul de instrucţie şi cu ceilalţi slujbaşi. Şi medicii de la „Charité” erau de faţă. Inelul fu deschis şi se găsi într-una din adâncituri, încă vreo câteva picături din otrava necunoscută până atunci.

Încercarea ce se făcu asupra unor animale bolnave, dovedi îndată puterea colosală a acestei otrăvi îngrozitoare, care se putea probabil număra, printre otrăvurile şerpilor indieni sau prin acelea folosite pentru otrăvirea săgeţilor. De cum respira cineva otrava, căpăta

crampe groaznice, o parte infinit de mică era de ajuns ca să întindă animalul, ca mort, la pământ. Dar după câteva ore îşi revenea. Doar membrele mai păstrau un tremur.

O picătură întreagă aducea moartea.

De unde avea Mască-Roşie otrava aceasta îngrozitoare?

Şi hârtiile, sau mai bine zis recomandările sorei celei noi le cercetase detectivul. Nu exista niciun motiv de neîncredere faţă de sora Georgine. Superioara n-avea decât cuvinte de laudă pentru ea.

De-ar fi presimţit măcar Ochi-de-Pisică cine e în realitate această nouă soră, Georgine!

Trei zile au trecut.

Mască-Roşie se află singur cu Alice, care şade pe un scaun lângă pat.

Privirile ei se odihnesc pe chipul interesant şi cam palid al bărbatului de care nu se poate despărţi şi pe care trebuie să-l salveze. Chiar de ar costa-o viaţa şi fericirea ei, apoi.

— Şi acum, să discutăm serios planul nostru, Alice, îi şopteşte el.

Nu era nicidecum aşa de slab cum se arăta faţă de medicul curant.

— Rana nu-mi mai face niciun fel de neplăceri. Iubitul tău papa ar fi trebuit să ochească mai bine.

— Hector, te implor! se roagă încet nenorocita, acoperindu-şi cu amândouă mâinile obrăjorul fin şi drăgălaş.

— Ei bine, lasă! o linişteşte el. O, Doamne, nu lua şi tu toate în tragic. Nici nu port măcar pică domnului detectiv. Ne urmărim reciproc, ba are unul, ba celălalt mai mult noroc, şi cu asta basta! Şi mă gândesc aşadar că a venit vremea să zburăm de aici! Ce crezi tu despre asta?

— Eu sunt unealta ta, Hector, poţi cere orice de la mine, te urmez orbeşte! Şi nu mă îngrozesc decât de ziua în care mă voi trezi şi în care te voi vedea în lumina în care te vede toată lumea! şopteşte sărmana fată.

— Ce ne pasă nouă de restul lumii? Proşti sau nerozi sunt cu toţii! M-am săturat. Vreau să plec de aici! Ai inspectat cu atenţie clădirea?

— Sunt şi eu supravegheată cu severitate, se văită Alice. Toate ferestrele sunt cu gratii, toate uşile încuiate cu broaşte puternice, pretutindeni se află instalaţii de alarmă! O evadare e absolut cu neputinţă, nu ne rămâne altceva decât să murim împreună!

Plângând, îşi pune Alice capul pe marginea patului.

Faţa lui Mască-Roşie are o expresie întunecată. Îşi strânge pumn mâna ce şi-o ţine pe plapumă.

— Să triumfe ei de astă dată că m-au prins în cursă? scrâşneşte el. Nu! Nu socot jocul pierdut, nici cu riscul de a cădea victima călăului. Atunci la ce folos a ajuns numele meu să fie obiect de groază?

Priveşte câteva minute în gol. Ridică apoi capul.

— Când e tura ta liberă, Alice?

— Azi după amiază; dar trăsura care mi se pune la dispoziţie mă duce de la „Charité” de-a dreptul la Casa Surorilor de Caritate. Nu trebuie să intru în legătură cu nimeni!

— Mi-am închipuit eu. Totuşi, astă-seară, când ai să iei paza de noapte, trebuie să-mi aduci câteva lucruri pe care o să ţi le descriu mai amănunţit.

— Ce sunt alea? întreabă Alice, speriată.

— Joe o să ţi le dea. Trebuie să-l cauţi!

— O mai fi în Berlin?

— Cred cu siguranţă că da. Trebuie să fi renunţat la plecare, de îndată ce a auzit despre arestarea mea. Notează-ţi vechea lui adresă.

Îi şopteşte câteva cuvinte.

— Dar nu-l pot căuta, Hector. Cum să părăsesc neobservată Institutul?

— Scorneşte şi tu un motiv serios, n-o fi chiar atât de greu. Trebuie neapărat! Salvarea mea depinde de asta, ca să am în mână ceva ce posedă numai Joe.

— Ce-i aia?

— O sticluţă mică. O poţi ascunde între vestmintele tale, chiar dacă te percheziţionează!

— Nu-mi poate procura nimeni altcineva picăturile pe care mi le ceri?

— Nimeni nu le are, nimeni nu le cunoaşte.

— Şi asta te poate salva?

— Da! Ascultă!

Şi-i şopteşte lungă vreme la ureche. Faţa nenorocitei capătă însă îndată o expresie de nemărginită groază.

— Nu. Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Să-ţi ajut cu mâna mea, ca tu...? Nu pot una ca asta!

— Trebuie! Ţi-o cer! zice el cu hotărâre, strângându-i mâna. Nu exista de astă dată altă scăpare pentru mine!

— Şi dacă nu izbutim, dacă venim prea târziu, dacă suntem împiedicaţi de a deschide sicriul?

Fata priveşte pe Mască-Roşie cu ochii împietriţi de groază.

— Treaba voastră! Aici e în joc viaţa mea, oricum, trebuie să risc! Şi acum ascultă mai departe!

Şi el o trage şi mai aproape, tot şoptindu-i la ureche, până ce se aude afară un zgomot.

Vine schimbul – un nou paznic.

Cu mare zgomot se deschide uşa.

Doi bărbaţi sunt afară.

— Soră Georgine, ai tura dumitale liberă! zice unul din ei, infirmierul-şef.

Mască-Roşie a mai schimbat cu Alice o privire repede.

Alice îl urmează pe şef, care merge tăcut lângă ea, descuind şi încuind uşile şi însoţind-o până-n holul de jos.

Acolo se opreşte un moment.

— Scuză-mă, soră, zice el în felul lui aspru, dar parcă mi s-a părut adineauri că deţinutul de sus ţi-ar fi aruncat o privire ciudată. Mască-Roşie se poartă cu gânduri de evadare, asta o ştim cu toţii. Dar să-şi ia nădejdea, că am purtat noi cu toţii de grijă să nu izbutească. Viu nu scapă omul ăsta din mâinile noastre. Dar are, se zice, asupra femeilor o putere inexplicabilă şi o fi nenorocit destule până acum. O spun asta numai aşa…

— Îţi mulţumesc, domnule infirmier-şef, răspunde Alice cu mult calm. Eu n-am observat defel ciudata privire a bolnavului.

Şi porneşte mai departe. Infirmierul priveşte după ea clătinând din cap şi mormăind.

— Aici nu prea pare să fie lucru curat. În orice caz, voi raporta şefului meu.

Dar acesta îşi râde de el.

— Eşti de altminteri un slujbaş inteligent şi destoinic, zice acela. Dar de astă dată vezi năluci. Ce ar putea născoci deţinutul, ca să scape de aici prin toate uşile şi zidurile, peste curţile păzite, tare aş fi curios să ştiu! De altminteri, am expediat raportul. Mâine va fi transportat într-o celulă cumsecade. Ticălosul prelungeşte la infinit comedia bolii.

Infirmierul-şef se depărtează în tăcere.

Face din nou drumul până la celula lui Rammont. A cercetat din nou toate uşile, toate ferestrele. „Şeful are dreptate, ar trebui să se întâmple o minune extraordinară, ca Mască-Roşie să evadeze de aici”.

…În trăsura pe care i-a pus-o la dispoziţie poliţia, Alice se întoarce la Casa Surorilor de Caritate. Zadarnic caută să găsească un pretext, prin care să poată obţine permisiunea de a circula neobservată o oră, până a nu se întoarce la „Charité”.

Obrazul i se aprinde de o roşeaţă subită; nu-i mai rămâne altceva decât minciuna. N-a minţit niciodată, niciodată! Dar Rammont aşteaptă ca ea să-l ajute, îi pretinde chiar!

Trăsura se opreşte, a ajuns la destinaţie.

După o jumătate de oră cere să vorbească superioarei. E primită îndată, căci au prins-o dragă cu toţii.

— Ai vreo plângere, copila mea? Ţi-e prea grea slujba la „Charité”? Să trimit o altă soră mai în vârstă? întreabă superioara.

Alice clatină capul.

— O, nu, Maică, nu e asta! Aş avea altă rugăminte fierbinte! Iertaţi-mă că n-am îndrăznit să mi-o exprim mai demult.

Îşi curmă firul vorbelor, dar trebuie să continue, trebuie!

— Când am venit încoace, am trecut sub tăcere că abia de scurtă vreme am pierdut-o pe maică-mea, spune ea cu glas întretăiat de lacrimi. E îngropată la cimitirul Ierusalim. A fost unicul, ultimul meu sprijin. Aş dori să mă rog la mormântul ei, pentru întâia oară de când zace în pământ rece. Mi-aţi putea împlini această cerere, Maică?

— Dacă-i numai atât, am deplină încredere în tine, copila mea, zice superioară. Cât vrei să lipseşti?

— Doar vreun ceas. Seara mă întorc iar la „Charité".

— Atunci du-te, şi cată să nu întârzii!

Respirând uşurată, Alice se depărtează, murmurând un cuvânt de mulţumire.

S-a făcut, a înşelat, a minţit, de dragul lui, pentru că el i-a cerut-o!

Ştie adresa lui Joe. Omul de încredere al lui Mască-Roşie n-a părăsit oraşul. Ia o trăsură, spune birjarului s-o ducă la cimitir, dar după un sfert de oră de mers îşi schimbă gândul.

La Rosenthaler-Tor, unde a cerut apoi să fie dusă, coboară şi plăteşte birjarului.

Poartă uniforma de soră de caritate, lucru la care n-are încă dreptul. Dar superioara a făcut o excepţie de astă dată, căci speră să capete într-însa o credincioasă ajutoare.

În vălmăşagul de lume de aici, nici că e luată în seamă. Zorită, porneşte spre strada apropiată. Se opreşte în faţa unei case vechi cu aspect nu prea îmbietor.

— Numărul 135, citeşte ea.

Priveşte repede în juru-i. N-o urmăreşte nimeni? Nu. Deci se încumetă să intre. Urcă trei trepte. La o uşă lăturalnică se află o tăbliţă: „Karl Krause, croitor de damă". Sună.

Uşa se deschide şi o femeie robustă apare în prag.

— Cine eşti dumneata? Ce doreşti? întreabă bătrâna neîncrezătoare.

Alice cunoaşte foarte bine lozinca pe care i-o dăduse Mască-Roşie, ca să se facă cunoscută.

Abia a murmurat câteva cuvinte, că femeia se şi retrage speriată şi lasă pe Alice să intre.

— Dumneata vii de la Masca?… şopteşte ca buimăcită femeia. Cine-ar mai fi crezut una ca asta!

— Unde e Joe? Du-mă numaidecât la el, răspunde Alice.

Femeia porneşte înainte pe coridorul întunecos şi deschide o uşă. Se vede un mic atelier de croitorie, în care nu lucrează decât un singur om.

— Aici e domnul, domnişorică!

Alice priveşte nu puţin uimită pe omul îmbrăcat murdar, care-o întâmpină. Nu e altul decât omul de încredere al lui Mască-Roşie, Joe, banditul.

Uşa s-a închis; femeia rămâne în coridor.

— Ah, dumneata eşti, dumneata! exclamă criminalul oferind Alicei un scaun. Ia loc, te rog. Aici nu putem fi deranjaţi. Omul pe care-l înlocuiesc momentan şi al cărui nume îl voi purta atâta vreme cât voi crede necesar, din pricina poliţiei, zace alături beat mort, dar supravegheat de mine. Dumneata porţi costum de soră de caritate! Asta-mi spune de-ajuns! Ce-mi trimite vorbă „şeful”?

— A luat hotărârea să fugă şi dumneata să-i vii într-ajutor!

— Mi-am închipuit, zice dând din cap Joe, care se pricepe atâta la croitorie cât un elefant la balet. Dar de astă dată o să meargă mai greu. Nu mai suntem decât patru la Berlin, ceilalţi au scăpat nerecunoscuţi, am rămas doar eu cu avangarda mea, pentru cazuri neprevăzute.

Criminalul nici nu întreabă măcar cum a izbutit Alice să scape şi să se furişeze ca soră de caritate în preajma lui Rammont. Toate astea el le socoate ca lucruri obişnuite.

— Ascultă ce m-a trimis să-ţi spun! răspunde Alice.

Şi-şi vorbesc în şoaptă. Dar Joe sare deodată în sus, surprins.

— Cere picăturile? exclamă el.

— Să i le aduc azi încă! E porunca lui!

— Cunoaşte efectul, îşi mormăie el în barbă.

— Dacă intervine întâmplător cea mai mică piedică, e pierdut.

— Da, dar nu există altă scăpare. Pe căi obişnuite nu poate fi salvat!

Joe îşi freacă fruntea.

— Hm, dacă spune chiar el, atunci aşa trebuie să fie! Bine! Picăturile le am la îndemână. Spune-mi ce altceva mai cere de la mine? Trebuie să iau contact şi cu oamenii mei?

— A prevăzut totul!

După un sfert de oră, Alice pleacă de acolo şi porneşte pe coridor, ascunzând între cutele rochiei o sticluţă mică de tot.

Cu respiraţia gâfâindă, începe să coboare. Dar tocmai când să păşească spre a doua platformă, se retrage, tresărind speriată.

În faţa ei a apărut o uniformă poliţienească – comisarul de poliţie Möerner! Un hazard nenorocit l-a adus în casa asta, care adăposteşte chiriaşi care nu se bucură tocmai de o reputaţie bună.

Cei doi se privesc câteva secunde. Alice îl recunoaşte îndată pe poliţist. Tresare şi el, se opreşte… nu găseşte însă îndată cuvinte.

Dar sora a şi coborât treptele, opreşte o trăsură care tocmai trecea, sare în ea şi pleacă.

Möerner priveşte nehotărât după ea. O soră de caritate! Drace, unde a mai văzut el faţa asta?

Îl străfulgeră un gând, e nenorocita de Alice, complicea lui Mască-Roşie! Acum ar putea s-o aresteze, dar pe stradă nici urmă de Alice.

Möerner se întoarce în casă, necăjit.

— Venea de la catul al treilea, zice el. Poate că aş căpăta îndată vreo informaţie.

La dreapta locuieşte un funcţionar de la poştă, la stânga un croitor de damă. Möerner nu-l cunoaşte pe omul acesta. Dar sună, aşa, la întâmplare.

Iar apare femeia. Durează cam mult până să deschidă.

— Văleu, domnule sergent da' ce s-o fi-ntâmplat? strigă ea speriată.

— Doresc să iau nişte informaţii. A fost aici o soră de caritate, da sau ba?

— Una de alea cu scufie albă-n cap, hai?

— Ia nu mai îndruga la prostii! A fost aici o soră?

Femeia se zăpăceşte tot mai mult, când deodată se deschide uşa şi apare Joe, şchiopătând şi trăgându-şi pantalonii.

— Bună dimineaţa, dom' sergent, 'mneaţa! exclamă el răguşit. Maică-mii îi piere întotdeauna graiul de cum zăreşte pe vreun domn de la poliţie. Cu ce vă pot servi?

Möerner repetă întrebarea, necăjit.

— Păi da, cum de nu, domnişoara soră de caritate doar îi aduce bătrânei pensioara lunară, zice Joe râzând. Ce oameni de treabă şi buni, ăştia.

Möerner se depărtează.

— Chestia asta nu-mi prea place. Cel mai bine ar fi ca Ochi-de-Pisică să ia în cercetare şi afacerea asta! mormăie el, coborând scara.

— Prefectura poliţiei! porunceşte el unui birjar.

Sus la Krause, Joe o împinge pe femeie deoparte.

— Blestem, poliţia, parc-a fluierat!

*

Sora Georgine a ajuns punctuală la „Charité", reluându-şi slujba. Se face noapte, se aprind luminile, o trăsură intră în curtea spitalului.

În camera medicului-primar apar doi domni care-i prezintă o scrisoare.

— O ordonanţă a procurorului. Deţinutul, supranumit Mască-Roşie, trebuie adus încă în astă-seară la „Moabit" [1]!

— Bine, zice medicul-primar.

Clopotele de alarmă pornesc să sune unul după altul.

— Ce o mai fi şi asta? exclamă medicul-primar. Doar n-o fi o revoltă sau vreo poznă chiar de-a lui Mască-Roşie?

Se şi aud paşi apropiindu-se. Este infirmierul-şef. Intră grăbit.

— S-a întâmplat ceva deosebit? exclamă doctorul.

Infirmierul nu găseşte cuvinte.

— Mască-Roşie, aşa ceva nu s-a mai pomenit, a… a…

Privirilor slujbaşilor se pironesc încordate, pe chipul infirmierului-

şef.

— Dar vorbeşte odată, îl sileşte şeful, cu nervii încordaţi. Ce-i cu Mască-Roşie?

— A murit! exclamă infirmierul.

Tresar cu toţii.

— Cum? Iată ceva la care nu m-am aşteptat nicidecum! Ce s-a întâmplat oare?

Infirmierul raportează, foarte consternat încă, ceea ce a constatat el însuşi…

— Să vedem, ce s-a petrecut sus în camera bolnavului.

Însoţită de infirmierul şef, Alice şi-a reluat locul lângă patul lui Mască-Roşie. După plecarea infirmierului, şi după ce uşile fură din nou încuiate, ea scosese la iveală sticluţa căpătată de la Joe şi i-o înmână lui Rammont.

El o privi cu un zâmbet ciudat şi păru a-i cântări exact, cu ochiul, conţinutul.

Apoi întinse Alicei mâna.

— Rămâi cu bine! Se prea poate ca... în orice caz sub securea călăului nu vreau să ajung!

Spusese aceasta foarte rece, aproape fără emoţie.

Alice însă îl cuprinse deodată cu amândouă braţele şi strigă, uitând totul din juru-i:

— Nu face una ca asta, fie-ţi milă! Mor de frică.

Cu o mişcare puternică, el o împinse în lături.

— Mai bine nu uita cele ce ţi-am mai spus!

A şi scos dopul sticluţei. Alice a văzut, vrea să-i cadă în braţe, dar e prea târziu; el a şi golit dintr-o sorbitură conţinutul şi-i întinse sticluţa goală.

— Ascunde-o!

Acesta fu ultimul lui cuvânt. Trupul i se contractă, îl cuprinseră crampe groaznice, ochii stau să-i iasă parcă din orbite, iar braţele-i înţepeniră în gol.

Doar un horcăit înăbuşit iese din gâtlejul lui, apoi, tot trupul îi tresaltă într-o smucitură puternică şi peste o clipă zace întins la pământ.

În primul moment de groază, Alice se târî spre uşă, dar acolo căzu jos, tremurând; înainte de a fi putut lua vreo hotărâre, se şi pomeni cu trupul înţepenit, lipsit de viaţă al lui Rammont pe podea.

Vrea să-l ridice, dar e cuprinsă de un fior, o spaimă nebună ameninţă s-o scoată din minţi.

Mai ţine sticluţa în mână. Mecanic, o face să dispară în buzunarul rochiei.

Apoi bâjbâie după semnalul de alarmă, afară răsună clopotul, apoi al doilea, al treilea! Alarma vine din celula lui Mască-Roşie, fapt ce

ridică tot personalul în picioare.

Rezemată de peretele celulei, cu privirile sticloase aţintite asupra trupului neînsufleţit de pe podea, Alice aşteaptă, ascultând zgomotul de afară care se apropie.

Se descuie uşi, repede, violent, căci se crede că sora e în primejdie, apoi pătrund doi infirmieri.

— Ce s-a întâmplat? strigă unul din ei.

Dar cuvântul îi moare pe buze. Atât el cât şi colegul său au văzut trupul întins la pământ al lui Mască-Roşie.

— Ce s-a întâmplat cu individul ăsta? exclamă ei deodată ca dintr-o singură gură.

— Nu ştiu, a avut o criză, am încercat să-i torn pe gât doctoria, dar s-a năruit ca mort! geme ea cu faţa palidă ca a unui cadavru.

Infirmierii îl ridică pe Mască-Roşie şi-l întind în pat. După constatări exterioare, omul e mort. Atâta lucru mai pricep şi ei!

— Rămâi aici, colega, spune unul din ei. Eu trebuie să mă duc să raportez directorului.

Alice începe să se mişte, pe când infirmierul-şef pleacă în fugă, uluit de-a binelea, căci nu-şi poate explica accidentul.

Trebuie şi ea să dea o mână de ajutor, altminteri ar putea fi bănuită că ar fi dat primejdiosului deţinut vreo băutură tainică.

În vremea asta, jos, infirmierul-şef a făcut raportul.

E de la sine înţeles că vestea morţii lui Mască-Roşie vine cu totul neaşteptată, cu toţii se gândesc la vreo nouă uneltire a criminalului. Doctorul-primar al secţiei urcă cu doi asistenţi şi cu cei doi slujbaşi ai justiţiei, vrând să se convingă cu proprii lui ochi.

Lumina tulbure a amurgului cade pe fereastra cu gratii a celulei. Cu faţa pământie, cu buzele convulsiv strânse, Mască-Roşie zace întins pe pat.

Medicii încep îndată să încerce mijloace de a-l readuce la viaţă. Nu vor pur şi simplu, să creadă că omul acesta sinistru să le fi fost smuls de o moarte subită.

Şi după toată semnele exterioare nu se arată ca deţinutul să fi căpătat un atac de apoplexie. N-a luat nici otravă, căci lipsesc simptomele, şi apoi, nimeni n-ar putea spune cum de a ajuns omul la otravă.

Deocamdată Alice e în afară de orice bănuială.

Îşi adună ultimele ei puteri şi ia parte la truda generală.

Se aduce un aparat de oxigen, se fac mişcări ritmice cu trupul încă mlădios al lui Rammont şi din când în când doctorul primar ascultă, doar o auzi o uşoară bătaie a inimii.

Totul zadarnic, Mască-Roşie este şi rămâne mort!

Doctorul însuşi rosteşte această constatare şi cere asistenţilor săi să întrerupă lucrul.

— Omul nu mai are nicio scânteie de viaţă în el, ori că ar fi un caz de catalepsie, cum n-am mai întâlnit încă în lunga mea practică medicală, încheie el.

Palidă, abia în stare să se mai ţină pe picioare, Alice a asistat la toată această scenă.

Acum tresare. Doctorul îi vorbeşte.

— Spaima, pe care ai tras-o în urma acestei subite întâmplări, te-a lovit greu, soră, îi zice el compătimitor. Îmi dau foarte bine seama. O să treacă mult până să-ţi revii. Păcat că nu l-am putut preda pe mişelul acesta călăului. Ar fi meritat-o cu vârf şi îndesat!

— Ce se face cu mortul? întreabă Alice istovită, uitându-se la Hector Rammont.

— O, ne rămâne fireşte nouă, sau mai bine zis colegilor mei răspunde doctorul. O să-l transportăm mai întâi în camera mortuară, până ce se vor fi terminat formalităţile judiciare, dar apoi…

Se opreşte, un moment, căci expresia de încordare de pe chipul Alicei îl izbeşte fără de voie.

— Apoi e îngropat, nu-i aşa? întreabă fata.

— Da, zice doctorul-primar, mai înainte însă, ştiinţa are şi ea un drept de a face studii asupra acestui tip uman excepţional. I se va face deci autopsia.

Ochii Alicei capătă o expresie de nespusă groază.

— Autopsia? murmură ea cu glas sugrumat.

— Desigur! Aparţine doar statului, mort sau viu! Prin urmare vom desprinde mai întâi capul de trup şi…

Nu mai poate spune nimic, căci sora Georgine cade la pământ cu un ţipăt răsunător.

Cei doi asistenţi şi un infirmier se ocupă îndată de cea leşinată.

— Sărmana fată, a trecut printr-o spaimă prea mare, spune doctorul-primar. De la început nu m-am putut dumiri, de ce a trimis Institutul Surorilor de Caritate o persoană atât de tânără la criminalul acesta rafinat.

Alice e scoasă afară şi dusă în una din camerele de jos.

Abia şi-a venit în fire şi sare în sus. Ca fulgerul o străbate amintirea celor întâmplate.

Mască-Roşie presupusese că autorităţile vor voi să-l îngroape în toată taina. Între timp tovarăşii săi, dintre care se mai aflau câţiva în Berlin îl vor libera din camera mortuară.

Dar acum, totul era pierdut!

Letargia în care se afla Rammont poate dura două-trei zile, dar înainte de a se trezi sau de a putea fi salvat, doctorii aveau să-i desprindă capul de trup.

Tabloul acesta o făcuse pe nenorocită să leşine.

Acum se ridică şi-şi netezeşte părul cu mâna. Trebuie să încerce

imposibilul spre a-şi salva iubitul, chiar de ar fi s-o coste propria viaţă. Dar cum, cum? O doare capul, dar nu trebuie să se lase abătută de la datoria ei de nicio slăbiciune. Minutele sunt preţioase.

Iată că intră o infirmieră. S-a întunecat, luminile s-au aprins.

— Ţi-e mai bine, soră? Mă bucur! zice femeia. Prea te-ai încrezut în puterile dumitale, luând asupră-ţi îngrijirea acestui om misterios! Slavă Domnului, că a fost redus la neputinţă pe vecii vecilor!

Alice o roagă pe infirmieră să-i trimită un doctor. Acesta veni îndată.

— Aş vrea să mă întorc la Casa Surorilor de Caritate, zice Alice, doctorului. Credeţi că prezenţa mea mai e necesară aici?

— Ţi se va permite cu plăcere să te întorci la Institut, răspunde doctorul. În orice caz însă, va trebui să dai mai întâi informaţii amănunţite, cum s-a petrecut ciudatul fapt. Domnii aceştia sunt în toate foarte scrupuloşi. Dar s-ar putea ca să-ţi ia interogatoriul la Institutul Surorilor de Caritate.

— Pot atunci să vă rog de o trăsură? şopteşte Alice.

— Cu plăcere. Să vestesc şi pe şeful meu. După cum am spus, vei putea da şi mâine informaţii asupra tuturor lucrurilor pe care vrem să le aflăm şi noi şi autorităţile. Acum o să te poţi odihni ca să-ţi revii.

După zece minute Alice se urcă în trăsura, care trebuie s-o ducă de-a dreptul la Casa Surorilor de Caritate…

Aproape în acelaşi moment, se apropie din partea cealaltă altă trăsură din care coboară Ochi-de-Pisică. E însoţit de inspectorul Möerner.

Cei doi bărbaţi intră repede la „Charité”, îndreptându-se spre cabinetul doctorului-primar. Hartenberg are o expresie întunecată. Zgârcit la vorbă, muşcându-şi buzele, păşeşte lângă Möerner.

Acesta a raportat la prefectura poliţiei observaţiile sale senzaţionale, că în trăsăturile unei surori de caritate el a crezut că recunoaşte pe acea tânără fată care a fost sechestrată de Mască-Roşie şi care le-a scăpat împreună cu criminalul, din vila prinţului Utaşin…

Deoarece nu era vorba de nimeni alta decât de Alice, fiica nenorocită a detectivului Hartenberg, şeful poliţiei telefonă neîntârziat lui Ochi-de-Pisică. Din nefericire, detectivul trebui căutat în mai multe locuri, până ce putu anunţa, că va apărea în toată graba.

În vremea asta, şeful poliţiei dăduse ordin să fie supravegheată cu grijă casa în care fusese văzută sora de caritate; se făcură, de asemenea, cercetări amănunţite asupra presupusului croitor de damă Krause, dar fără niciun rezultat. Se constată doar că acel Krause căpătase într-adevăr ajutoare de la diferite societăţi filantropice şi că făcuse de câteva ori cunoştinţă cu poliţia şi închisoarea.

Din câteva cuvinte numai, Ochi-de-Pisică a priceput ce crezuse a descoperi colegul său Möerner.

— Trebuie să ne ducem îndată la spital, la „Charité” zise Hartenberg rece. Dacă sora de caritate de acolo ar fi într-adevăr... copila, mea, atunci…

Se opri şi respiră adânc.

— Ce-ai vrea să faci în cazul acesta? întrebă şeful poliţiei tot aşa de calm.

— Atunci, cel dintâi lucru pe care-l voi face va fi să predăm pe această… persoană justiţiei, tot aşa cum l-am făcut inofensiv pe Mască-Roşie, moartă sau vie, zise el cu un glas ce te înfioară, şi după ce aceasta se va fi făcut, îmi voi da demisia din poliţie, cariera mea va fi terminată!

Şi fără a mai aştepta un răspuns de la şeful său, se îndreaptă spre uşă.

— Un moment! îi mai strigă acesta. Tocmai am trimis doi oameni cu un mandat al judecătorului de instrucţie, ca să transporte pe criminal la arestul preventiv, încă în astă-seară.

Ochi-de-Pisică aprobă doar din cap. Măsura aceasta o socoteşte foarte bună. Dar încă n-au părăsit odaia el cu Möerner, când iată că sună telefonul.

Şeful poliţiei ia receptorul.

— Aşteptaţi un moment, domnilor, poate că e vreun nou raport care v-ar putea interesa!

Ascultă o secundă şi zise apoi, adresându-se celor doi domni:

— Veşti de la „Charité”!

Urmă o pauză. Apoi faţa şefului poliţiei exprimă o surprindere mare.

— Cum? Mască-Roşie a fugit?

Atât Möerner cât şi Ochi-de-Pisică se reped spre şef cu feţe speriate.

— Cu neputinţă! Asta ar fi… gâfâie Hartenberg.

Iar o pauză. Şeful poliţiei strigă în receptor:

— Imediat vor sosi doi poliţişti pentru a lua măsurile cuvenite. Domnilor, zice el adresându-se celor doi, Mască-Roşie n-a fugit, după cum auzisem greşit adineauri, criminalul e mort!

Ochi de Pisică îl priveşte mai întâi surprins, apoi zice încet:

— Dacă ceea ce vi s-a anunţat e adevărat, atunci avem de-a face cu un nou truc al lui Mască-Roşie.

— Crezi că a înscenat vreo stratagemă? Dar uiţi că acolo sunt mai mulţi doctori, adevărate capacităţi pe tărâmul medical! răspunde şeful poliţiei.

— Şi totuşi, nu cred în moartea acestui om! E legat cu iadul şi, chiar dacă l-aş vedea spânzurat, încă aş nutri teama că ne joacă vreo farsă.

— Atunci încredinţează-te cu propriii dumitale ochi şi ia toate

măsurile pe care le crezi necesare. Şi cu aceste cuvinte, Hartenberg e concediat. El se duce cu Möerner la „Charité”, luând o trăsură. În timpul drumului, acesta îi descrie mai pe larg întâmplarea din casa în care o găsise pe Alice.

*

Fata bănuieşte că urmăritorii sunt pe urmele ei şi că nu trebuie în niciun caz să oprească trăsura dinaintea portalului Institutului. De cum va intra în casa aceea, va fi îndată arestată.

Trebuie să plece, să coboare din trăsură în timpul mersului. Nu există alt mijloc de fugă.

Se uită pe fereastra trăsurii, care înaintează cu viteză tot mai mare.

Deodată, coteşte pe o stradă lăturalnică, îngustă.

Nu trec decât foarte puţini oameni pe acolo. Trăsura şi-a încetinit şi ea mersul.

Alice deschide binişor uşa cupeului. Cu un cuvânt de rugă pe buze, pune piciorul pe scară şi sare jos.

Alunecă şi cade în genunchi, dar se ridică repede, pornind spre parapetul podului. Acolo, se agaţă de balustradă. Trăsura merge înainte; vizitiul n-a observat săritura pasagerei.

Tremurând din tot corpul, sărmana fată face sforţări cu să-şi revină. Trebuie să plece cât mai repede, căci se aşteaptă să fie căutată foarte curând.

Coteşte în strada următoare şi, deodată, se aude strigată.

Tot sângele îi năvăleşte la inimă. A şi fost trădată?

În faţa ei stă un lucrător cu faţa murdară.

— Ce vrei? exclamă Alice, speriată.

— Nu mă recunoşti? Cu atât mai bine dacă masca mea e atât de reuşită.

— Joe! exclamă Alice.

Deoarece el nu-şi schimbase şi vocea, ea l-a putu recunoaşte.

— Da, sunt chiar eu! Mă aflam în drum spre „Charité”, căci am putut calcula exact când se va produce catastrofa, răspunde el repede. Îmi pot, de altfel, lesne închipui că ai nevoie de mine în asemenea împrejurări. Spune repede ce s-a întâmplat!

— Hector a murit!

Criminalul dă din cap satisfăcut.

— A avut efect vasăzică. A fost dus în camera mortuară, pentru ca mâine sau poimâine, speră ei, să-l poată îngropa în toată liniştea! Noi însă o să le cam stricăm socotelile. Eu am părăsit ascunzătoarea de la croitorul de damă Krause, căci am văzut de sus un comisar adulmecând urmele dumitale. Ştiu unde se află camera mortuară. Sper ca încă noaptea asta să pătrund acolo.

În agitaţia ei sălbatică Alice îl apucă de braţ.

— Ne-am făcut cu toţii greşit socoteala! şopteşte ea. Doctorii au ordonat ca să-i fie desprins capul de trup. E pierdut, şi eu cu el!

Joe se trage înapoi tulburat.

— Ei drăcia dracului, la asta nu s-a gândit niciunul din noi!!

— Trebuie să-l salvăm, chiar de ar fi să trădez totul poliţiei! gâfâie nenorocita. Nu-i îngrozitor ca el să fie ciopârţit de viu de bisturiul doctorilor?

Joe priveşte un moment ţintă înaintea sa.

— Vino, exclamă el apoi, trebuie să luăm o hotărâre! Mai avem timp, e seară, şi până mâine dimineaţă n-au să se apuce doctorii de operaţie.

Păşesc grăbiţi pe stradă.

Prima trăsură pe care o vede, Joe o şi opreşte.

— Du-ne în Krautstrasse nr. 43, birjar! îi strigă bărbatul. Nevastă-mea e grav bolnavă şi fiecare minut poate s-o coste viaţa!

— Bine, bine! mormăie birjarul şi dă bice cailor, de cum s-au aşezat clienţii în trăsură.

Durează multicel până ajung în Krautstrasse. Apoi trăsura se opreşte şi Joe ajută Alicei să coboare.

Complicele criminalului plăteşte trăsura şi păşeşte cu Alice pe primul gang întunecos al unei porţi. Dar nu aşteaptă aici decât numai până ce văd că trăsura a cotit în altă stradă, apoi ies şi pornesc zoriţi mai departe, după vreo şase case.

Aici se află unul din acele beciuri-spelunci, care se întâlnesc atât de des prin străzile izolate. Intrarea e complet întunecată. În dosul ei pare că se află o curte întunecoasă.

— Vino după mine, mormăie Joe însoţitoarei sale, aici nu ne stinghereşte nimeni.

Nicio clipă nu şovăie Alice, ci îl urmează pe omul care-i cu ea, în pivniţa acestei case suspecte.

În antreu, Joe o apucă de mână, căci au de coborât o scară veche, cu treptele mâncate de putregai şi care zace de asemeni în întuneric.

Alice aude vocile, bâlbâite ale beţivilor, zgomotul unui scaun care cade, dar nu vede pe nimeni.

Joe împinge o uşă lăturalnică şi o rază de lumină pătrunde pe gang.

Alice vede un paravan de scânduri, o masă masivă şi două scaune. De tavan atârnă o lampă de petrol.

— Aici eşti deocamdată, la adăpost! zise Joe.

O roagă să rămână un moment singură, căci vrea să vorbească ceva cu patronul speluncii, şi apoi să discute împreună ce mai e de făcut.

Acoperindu-şi faţa cu mâinile, sărmana cade pe scaunul de lemn, care desigur că a servit de loc de odihnă vreunui criminal.

— Sfinte Dumnezeule, îngână ea cu glas răguşit, judecă-mă oricât

de aspru aş merita, numai salvează-l pe el, pe el, cu a cărui viaţă s-ar stinge şi a mea!

Capitolul 41 – Fantoma de la „Charité”

Ochi-de-Pisică stă în faţa cadavrului lui Mască-Roşie. Chiar acum i s-a comunicat jos în birou că sora Georgine a plecat adineauri înapoi, cu trăsura, la Institutul Surorilor de Caritate, din pricina stării de enervare prin care trecuse.

Un blestem îi scapă de pe buze; e încredinţat că a venit prea târziu!

Fireşte că doctorul-primar caută să-l calmeze.

— Trăsura nu se opreşte decât la poarta Institutului! Dar dacă ai vreo bănuială, poţi foarte bine cerceta pe soră şi acolo.

— Nu numai că nutresc o bănuială, dar sunt ferm încredinţat încă de pe acum, că sora aceasta este o complice a lui Mască-Roşie, că ea i-a procurat omului acestuia ceva care să-l cufunde într-o stare de letargie.

Doctorul datină din cap.

— Domnii de la poliţie văd chiar şi în oamenii cei mai nevinovaţi nişte criminali, zice el. Şi cât priveşte moartea lui Mască-Roşie, de astă dată omul ăsta nu joacă niciun fel de comedie! E exclus!

Hartenberg, cât şi însoţitorul său cer să fie duşi în faţa cadavrului, ceea ce li se acordă îndată.

Hector Rammont se mai află în celulă. Încă de la intrare, Ochi-de-Pisică observă că uşile nu mai sunt încuiate ca înainte.

— Nu neglija aceasta, omul ăsta e primejdios şi după moarte, zice el către infirmierul-şef.

— Mai adu te rog o lumânare! cere Ochi-de-Pisică.

Afară de el, se află în mica încăpere încă doi doctori şi Möerner. Infirmierul-şef se întoarce cu lumânarea cerută.

Câteva minute Hartenberg priveşte cu fruntea încreţită pe criminalul mort.

Se aplecă spre Rammont şi-l loveşte peste piept ridicându-i fără frică pleoapele.

Apoi scoate o cutie de chibrituri din buzunar şi aprinde unul. Ţine flacăra aproape de tot sub mâna lui Mască-Roşie.

Dar niciun muşchi nu zvâcneşte pe chipul împietrit al mortului.

— Am spus-o doar că omul acesta nu ne mai poate face niciun rău! zice doctorul-primar.

— Aţi făcut uz de curentul electric? întreabă cu răceala Ochi-de-Pisică.

— Pe cât se vede, dumneata persişti în credinţa că ne-ar mai putea juca o farsă chiar şi după moarte! răspunde doctorul.

— Aşa e de fapt! afirmă Hartenberg.

În momentul acesta soseşte în celulă un funcţionar inferior şi raportează doctorului-primar:

— Sora Georgine nu s-a întors la Institutul Surorilor de Caritate. Birjarul a găsit trăsura goală. N-a observat nimic în timpul drumului şi a dat numaidecât de ştire.

Doctorul priveşte uluit pe cel care vorbise, apoi pe detectiv. Hartenberg râde scurt.

— O ştiusem doar! zice el. Vasăzică, e cea mai bună dovadă că sora aceasta l-a ajutat pe criminal în noua sa uneltire!

— Un truc îngrozitor, căci mâine dimineaţă criminalul va ajunge sub cuţitul chirurgului! spune doctorul.

Hartenberg se mulţumeşte să răspundă:

— Eu susţin cu hotărâre: nu e vorba aici de o sinucidere. Mască-Roşie n-o să se expedieze în veşnicie cu propria lui mână. Chiar şi sub spânzurătoare individul s-ar atârna de speranţa că poate rupe frânghia. Dacă aţi face încercarea cu electricitatea, v-aş fi recunoscător.

Se aduce numaidecât un aparat electric cu o baterie puternică. Electrozii sunt puşi în jurul mâinilor şi picioarelor lui Mască-Roşie şi se dă drumul curentului.

Cu ochi vigilenţi, doctorii precum şi cei doi oameni ai poliţiei urmăresc efectul.

La început nu se poate observa nimic. Nu zvâcneşte nici măcar un muşchi. Hartenberg întăreşte curentul, iar nimic! Încruntă sprâncenele, semn de puternică agitaţie. Iar întăreşte curentul.

— Aha! mormăie el.

Muşchii de la braţe şi picioare încep să zvâcnească într-adevăr. Şi peste pieptul lui Rammont se strecoară ca un fior.

Doar doctorii rămân liniştiţi.

— Asta nu înseamnă nimic! intervine doctorul-primar, un curent electric de puterea acestuia ar face să tresară muşchii mai sensibili ai oricărui mort.

Hartenberg întoarce, contrariat, capul.

Curentul e întrerupt. Mască-Roşie, zace pe pat nemişcat ca şi mai înainte. S-ar putea crede că pe buzele lui împietrite pluteşte un zâmbet ironic. E, fireşte, doar o închipuire a detectivului.

El dă din umeri.

— Nu-i nimic de făcut, individul pare să fie mort de-a binelea, zice doctorul.

Coboară cu toţii. Hartenberg şi Möerner îşi iau bună ziua. Trebuie să întreprindă cât mai grabnice cercetări la Institutul Surorilor de Caritate.

Iau o trăsură. Dar ceea ce află de la superioară, le întăreşte şi mai mult bănuiala că a fost Alice şi nimeni alta, aceea care s-a strecurat la

„Charité” ca soră de caritate.

Hartenberg se întoarce din nou la spital. A căpătat permisiunea să vegheze singur de tot noaptea lângă cadavrul lui Rammont.

Mască-Roşie fusese dus în vremea asta în camera mortuară, o încăpere de mărime potrivită, goală şi mohorâtă, care se afla în clădirea mică, laterală, din curte.

Lui Ochi-de-Pisică nu i se poate scoate din cap că cu moartea vestitului criminal e ceva necurat la mijloc.

Pune să i se aducă un scaun în camera aceea sinistră, încuie uşa pe dinăuntru şi se aşază. După plecarea infirmierului care l-a însoţit până aici, cercetează din nou la lumina felinarului său orb trăsăturile albe ale lui Mască-Roşie. Mortul zace pe un catafalc acoperit doar cu o pânză uşoară.

Apoi, detectivul stinge felinarul şi se face întuneric în cameră.

Hartenberg nu cunoaşte frica.

— Să aşteptăm! îşi zice el, rezemându-se de perete.

A dispus ca nimeni să nu-l deranjeze. Pentru orice eventualitate şi-a luat un revolver şi un fel de laţ de piele, dintre cele întrebuinţate de către indieni.

A sunat de douăsprezece, deci a început ora stafiilor.

Ochii lui Hartenberg sunt aţintiţi asupra obiectului întunecos, corpul învelit, care se află în mijlocul odăii; poate chiar distinge capetele pânzei negre care se află deasupra.

În clipa aceasta, i se pare că s-ar mişca uşor colţurile pânzei. Poate să fi fost numai vreo amăgire!

Cu toate astea, se ridică şi se apropie de Mască-Roşie.

Dar apoi se întoarce din nou la locul său. Trece un sfert de oră. Deodată, detectivul tresare. Urechea fină a prins un zgomot uşor. Venea de afară din curte.

— O fi început oare comedia? murmură el. Revolverul stă gata de tras, pe o muchie a zidului, laţul lung de piele, care era strâns e desfăcut cu prudenţă şi potrivit de detectiv astfel ca să-i poată fi de folos în momentul oportun.

— Şi acum poate să înceapă! râde el încet şi ameninţător.

Iar au trecut zece minute. Detectivul ridică uşor capul, a observat în faţa ferestrei ceva, care poate că oricui altul decât lui i-ar fi rămas neobservat.

Fusese doar ca umbra unei mâini, sau ceva asemănător, care trecuse deasupra gratiilor. Dar nu se auzea niciun zgomot.

Luna iese iar la iveală, trimiţându-şi razele şi în încăperea posomorâtă. Detectivul însă se aşezase astfel ca să nu poată fi văzut de afară, dacă vreun ochi curios ar încerca aceasta.

Domneşte tăcere adâncă. La „Charité”, clădirea de dincolo, despărţită de casa mortuară printr-o plantaţie, dorm demult bolnavii,

dacă durerile nu le-au răpit somnul.

Acum parcă se aude venind un fâşâit dinspre fereastră. Hartenberg nu ştie drept ce să-l ia, apoi deodată se aud zgârieturi în geam.

Porneşte hotărât spre fereastră, dar se ghemuieşte aşa de tare că nu-i trece decât capul de prichiciul ferestrei.

Priveşte câteva minute în întuneric.

— Blestem! murmură el, nu e nimic de văzut, absolut nimic!

Se întoarce înapoi la locul lui. Dar în toată vremea asta n-a slăbit din ochi trupul învelit al lui Mască-Roşie. Dar aici nimic nu se mişcă.

— Bunul spirit trebuie să se grăbească, dacă vrea să mai apară la timp! îşi zice Ochi-de-Pisică cu umor macabru.

Nu rosti bine cuvintele acestea, şi răsună la uşă acelaşi zgâriat ca adineauri la fereastră.

— Aha! face Hartenberg. Spiritul a şi ajuns în casă. Vasăzică, a deschis probabil fereastra cea mare, nezăbrelită; destul de uşor pentru un astfel de domn. Vrea să intre, dar probabil că nu ştie sigur dacă e sau nu vreun paznic lângă cadavru.

Nu mult după aceea încep să se audă groaznice miorlăituri de pisică. La început un mieunat uşor, apoi în sunete scurte, urlătoare.

— Ce scârboşeniei exclamă Ochi-de-Pisică.

Ţine strâns revolverul şi-şi îndreaptă privirile spre uşa încuiată pe dinăuntru.

Spre nespusa lui uimire însă, ea se deschide deodată singură şi, în lumina lunii ce cade vie pe fereastra opusă, zăreşte o arătare, care ar face să stea în loc inima chiar şi a celui mai curajos bărbat.

Cu repeziciunea fulgerului, Hartenberg îşi aminteşte de cele ce auzise în după amiaza acelei zile de la un infirmier, şi anume că din când în când se arată prin încăperile spitalului „Charité” o fantomă după apariţia căreia murea întotdeauna a doua zi un bolnav, aşa numita „fantomă de la Charité”.

Pe pragul odăii, a cărei uşă se deschisese fără de cel mai mic zgomot, sta o arătare înfăşurată într-un giulgiu alb.

Asta n-ar fi fost ceva chiar suprapământesc, dar grozăvia consta în aceea că, sus între umeri, era un cap de mort.

Hartenberg poate desluşi foarte bine fantoma. E un adevărat cap de mort, din care în loc de ochi, privesc doar două găuri goale.

Hartenberg îşi dă îndată seama care e scopul acestei vizite, şi chiar dacă se înfiorase un moment, acum e iar rece şi calm.

Arătarea pluteşte parcă în spaţiu, căci detectivul nu poate distinge niciun zgomot de paşi.

Tigva albă se întoarce puţin şi găoacele goale se aţintesc direct asupra detectivului.

Miorlăitul reîncepe şi unul din braţele fantomei arată poruncitor spre uşa deschisă.

Hartenberg se ridică dintre opintire.

— Alo! strigă el, avem onoarea să vă spunem bună seara, onorabilă fantomă. Foarte încântat de a vă face cunoştinţa!

Arătarea tresare. Scoate un urlet şi pare gata să se arunce asupra detectivului.

Dar iată că Hartenberg ridică revolverul.

— Comedia s-a sfârşit! Jos cu zdrenţele! porunceşte el.

Arătarea însă face semne tot mai energice ca detectivul să iasă.

— Număr, dacă la trei nu cade zdreanţa, trag!

Şi Ochi-de-Pisică, cu arma la ochi, numără tare şi răspicat:

— Unu… doi… trei!

Arătarea pare că se ghemuieşte, gata să se arunce asupra detectivului, dar a şi detunat o împuşcătură.

Lui Hartenberg i se pare că aude un blestem înăbuşit şi se repede la fantomă.

Dar de astă dată aceasta nu se încumetă să-i opună rezistenţă, ci tot aşa de tăcută, dar cu mult mai repede decât venise, se furişează din cameră.

Detectivul se ia după ea.

— Stai! strigă el în tăcerea nopţii.

Afară în gang vede arătarea repezindu-se spre fereastră.

Tocmai se pregăteşte să sară ca să ajungă afară, când deodată se aude şuierând prin aer laţul lung de piele al detectivului. Laţul se petrece precis chiar pe după capul de mort, pe care l-a apucat.

O smucitură puternică, un blestem sălbatic şi capul se rostogoleşte pe podeaua cimentată a gangului, luminată de lună.

Hartenberg nu ia în seamă asta; el vrea numai să pună mâna pe partea cealaltă a arătării. Dar partea aceasta se şi află dincolo de fereastră deschisă şi Hartenberg vede fantoma fără cap fugind de rupea pământul de-a curmezişul Curţii spitalului „Charite”.

Se avântă şi el peste fereastră, dar celălalt a câştigat o distanţă prea mare, şi deoarece gloanţele n-au avut un efect mortal, a scăpat, a dispărut fără de urmă. Ochi-de-Pisică şi-ar pierde zadarnic vremea căutându-l.

Nu poate întreprinde o cercetare mai temeinică, şi oricât ar fi de neplăcută toată chestiunea, trebuie să se întoarcă la cadavrul lui Mască-Roşie.

Îşi aprinde felinarul şi ridică pânza neagră. Omul neînsufleţit zace tot aşa cum îl părăsise.

— Pe cât se pare, trucul îţi devine mai periculos, decât presupuseseşi, băiete! zice el.

Împuşcătura alarmase întreg personalul de pază. Doctorul de gardă vine şi el în grabă. Câteva cuvinte explică situaţia.

Jos pe gang mai e şi acum capul de mort. Doctorul îl ridică şi-l

privesc cu toţii.

— Aici se mai află urma unui şurub frânt, cu care era prins! zice el.

Hartenberg dă doar din cap. El îşi explicase demult apariţia fantomei.

— A fost un complice al lui Mască-Roşie, zice el laconic. Indivizii ăştia sunt de o îndrăzneală nebună, ca nişte diavoli. Banda asta nu ştie ce e frica. Cu siguranţă că au auzit despre povestea cu fantoma, care circulă pe aici, şi bizuindu-se pe faptul că mortul nu e păzit de nimeni sau cel mult de un singur om, pe care o astfel de apariţie l-ar îngrozi, au pus la cale uneltirea. Graţie prezenţei mele au dat greş!

— Da, dar ce a putut să vrea omul acela de la mort? Să priceapă cine poate! zice doctorul.

Hartenberg ridică din umeri.

— Acum mai mult ca oricând, sunt încredinţat că nu e nevoie decât de un mijloc anumit, de câteva picături poate, pentru a pune iar pe picioare pe mort. Şi de aceea chiar venise fantoma!

Doctorul clatină din cap.

El ţine toate astea drept o aiureală a detectivului. Mai privesc o dată amândoi pe Mască-Roşie. Omul nu se mişcă, e mort!

— Şi eu susţin că trăieşte! zice Hartenberg. Dar dacă nu se grăbeşte cu reînvierea, o să fie prea târziu pentru el!

Pentru restul nopţii predă supravegherea unui paznic care-şi aprinde o lumină. Hartenberg e încredinţat că nu se va mai întâmpla nimic.

Acum îşi dă seama de ce se deschisese uşa fără de zgomot. Pesemne că chiar el, după ce încuiase, învârtise înapoi cheia astfel că descuiase din nou.

— Voi fi şi eu de faţă mâine, la autopsie!

Cu asta, Ochi-de-Pisică îşi ia ziua bună.

Capitolul 42 – Paza la mormânt

La oarecare depărtare de „Charité”, aştepta, în noaptea în care apăruse fantoma, o trăsură închisă.

Tocmai bătu de ora unu, dinspre turnurile depărtate, când iată că se iveşte o fantomă la zidul grădinii, care înaintează până hăt departe. Cu o mână se ţine de zid, cu cealaltă bâjbâie înainte. Cum ajunge la trăsură, uşa se deschide, şi dispare în ea.

Caii pornesc din loc, iar o voce de femeie care tremură de spaimă, întreabă:

— Sfinte Dumnezeule, vii singur?

— N-am reuşit! gâfâie omul, care se urcase în trăsură. Ochi-de-Pisică iar s-a amestecat. În noaptea asta nu mai e nimic de făcut. Întreg spitalul e alarmat. Să căutăm să ajungem cu bine în

Krautstrasse!

Un geamăt însoţeşte cuvintele acestea:

— Eşti oare rănit?

— O împuşcătură în braţul stâng, prea puţin periculoasă, după cum presupun, dar cu atât mai dureroasă! Să-l ia dracu pe câinele ăsta de spion poliţienesc!

Joe era cel care jucase rolul primejdios al fantomei, pe când Alice îi aştepta pe el şi pe Mască-Roşie în trăsură.

Nu răspunde nimic la blestemul acesta care-l priveşte pe tatăl ei, îşi frânge doar mâinile în sălbatică deznădejde.

— Dar dacă rămâne în mâinile doctorilor, atunci? exclamă ea deodată.

— Atunci e pierdut! răspunse celălalt. Să ajungem mai întâi în ascunzătoarea noastră, pe urmă om vedea ce mai e de făcut! Mai întâi de toate rana trebuie pansată.

În goana cailor trăsura dispare în noapte.

S-a făcut ziuă. Hartenberg a dat raportul la prefectura poliţiei şi se îndreaptă spre „Charité”.

Nu vrea să scape din vedere pe Mască-Roşie, prada sa. O nelinişte tot mai mare îl frământă.

Pe la ora 10:00 doctorii vor începe autopsia şi vestitul detectiv ştie că va putea respira liniştit abia după ce va fi văzut trupul criminalului tăiat bucăţi-bucăţi.

Trupul înţepenit al lui Rammont e dus de infirmieri în sala de autopsie şi aşezat pe masa cea lată.

Doctorii îşi leagă şorţurile albe de cauciuc şi-şi aranjează instrumentele. Dacă mai e vreo scânteie de viaţă în trupul lui Rammont, apoi acum trebuie să i se stingă.

Ochi-de-Pisică stă cu capul plecat lângă mort. Ochii săi vor parcă să sfredelească chipul ca de alabastru al mortului.

Să se fi înşelat el totuşi? E oare Mască-Roşie mort?

Şi dacă nu, dacă e aşa de încredinţat de contrariul, poate el atunci admite să se făptuiască o crimă?

— N-am nicio milă de omul acesta! exclamă el apoi.

Şi, zicând aceasta, se trage înapoi.

— Să începem! zice doctorul-şef.

Unul din doctorii mai tineri ridică pânza de pe cadavru.

Doctorul îşi pregăteşte bisturiul, e vorba doar de o clipită, când iată că se aude afară, în gang un zgomot.

— Ce-o mai fi şi tărăboiul ăsta? întrebă înciudat doctorul.

Hartenberg se duce la uşă. Simte că tâmplele încep să-i zvâcnească. Dacă acum, tocmai acum ar interveni ceva…

— De la Prefectura poliţiei! zice un slujbaş, afară. Să se citească îndată!

Ochi-de-Pisică întinde scrisoarea medicului-şef.

Doctorul citeşte, apoi scapă foaia din mână oarecum încurcat:

— Domnilor, zice el ridicând din umeri, regret că v-am adus aici degeaba. O ordonanţă poliţienească interzice autopsia. Criminalul mort să fie înmormântat, fără a fi fost atins de cuţitele noastre. Explicaţia acestei ordonanţe ciudate o voi căpăta mai târziu.

Toţi tac, nimeni nu ştie cum să-şi explice aceasta. Hartenberg îşi ia pălăria. Îi clocoteşte sângele în vine. Cine i-a jucat acest nou renghi?

Se află în faţa unei enigme de nedezlegat.

Cu o scurtă salutare, pleacă, ducându-se de-a dreptul la Prefectură.

În gang, printre alţi oameni stă un om mai în vârstă, îmbrăcat simplu şi priveşte cu spaimă fotografiile morţilor atârnate în perete.

Hartenberg tocmai trece pe lângă el. Din partea opusă însă, se apropie Möerner, de astă dată iar în uniformă.

— Colega! îl chemă Möerner cu glas scăzut.

Hartenberg se întoarce fără de voie. Expresia feţii lui e prietenoasă.

— Vin de la „Charité”, zice Hartenberg încet. Autopsia a fost interzisă. Ce-o fi însemnând asta?

— Vino la şef, acolo vei afla totul.

Cei doi dispar în fundul unui gang îngust, întunecos.

Domnul cel în vârstă, modest şi simpatic, care de vreo jumătate de ceas îşi tot făcuse de lucru pe aici, se depărtează sfios. Ce a auzit îi e de ajuns. El este… Joe.

Ochi-de-Pisică intră la şeful său pe uşa secretă.

Acesta dă scurt din cap; ştie doară de ce vine Hartenberg.

— Citeşte rândurile acestea, pe care le-am primit dis-de-dimineaţă, zice el întinzând o foaie de hârtie lai Hartenberg.

Detectivul citeşte:

„Domnule prefect! Şeful şi maestrul nostru Mască-Roşie a murit. O ştim cu toţi şi ne vom risipi. Fără de capul lui, fără de spiritul lui nu putem exista. Se află la „Charité” şi i se va face autopsie. Atâta vreme cât am fost dintre ai lui şi am urmat poruncile lui, aflaserăm cu toţi că, după moartea lui, în cazul că aceasta ar surveni altfel decât de mâna călăului, ar dori să fie îngropat, aşa cum trăise, cu trupul neschimbat întru nimic. I-am jurat cu toţi, că ne vom jertfi pe noi înşine, ca să înlesnim aceasta, căci Mască-Roşie aparţinea unei secte, care-şi iniţiază credincioşii, să-şi ia neatinsă, în mormânt fiecare parte a corpului.

Vă oferim o revanşă: interziceţi autopsia, daţi ordin să se facă o înmormântare în tăcere; la ce vă trebuie un mort? Vom avea pretutindeni spionii noştri. În ziua de după înmormântare, după ce se va fi făcut fără ca Masca-Roşie să fi fost ciopârţit, vă predăm toate hârtiile secrete ale şefului nostru, care dau explicaţii asupra tuturor crimelor nedescoperite încă până acum. Posedăm dulapul de fier al lui Mască-Roşie şi cuprinsul lui e preţul.

Dar dacă se va aduce cea mai mică atingere cadavrului, distrugem documentele şi urmează un nou asasinat. Fiica lui Ochi-de-Pisică se mai află în mâinile noastre şi va fi ucisă fără şovăire de îndată ce vom fi aflat că autopsia s-a făcut!

Depinde de dumneavoastră de a da imediat contra-ordinul.

Un complice al lui Mască-Roşie".

Mai citeşte şi *post-scriptum*-ul zice şeful. Poate recunoşti scrisul!

Hartenberg deschide ochii mari, vede literele jucându-i pe dinaintea ochilor.

„Salvaţi-mă, nu mă lăsaţi să pier în chip mizerabil! Sunt în mâna oamenilor care i-au jurat credinţă lui Mască-Roşie. Dacă nu se face ce pretinde scrisoarea, voi fi ucisă!

Alice Hartenberg"

Nu încape nicio îndoială. E scrisul Alicei.

— Ei, acum ştii de ce am trimis ordinul acela la „Charité"! Nu de dragul făgăduielilor care reprezintă o minciună, ci pentru a împiedica o crimă, care ar fi urmat neapărat dacă nu dădeam curs cererii acesteia! zice calm şeful poliţiei. Sau poate că dumneata ai fi procedat altfel?

Hartenberg îşi înalţă trupul, tot sângele i-a pierit din obraz.

— Excelenţă! exclamă el, retrageţi, vă rog, ordinul! E o nouă viclenie!

— Cum? Să admit ca fiica dumitale să moară?

— Dacă i-a hărăzit-o soarta, atunci nu pot schimba nici eu nimic! exclamă detectivul.

— Nu! răspunde aspru şeful. De astă dată nu te ascult! Sunt de părere că Mască-Roşie e mort şi că nu are rost să riscăm până-ntr-atâta! Mâine-seară omul acesta va fi îngropat în tăcere. Aşa rămâne!

— Atunci nu mai am decât o singură rugăminte; îngăduiţi-mi să veghez eu primele două nopţi la mormânt.

— Ţii numaidecât? Cu toate că abia de-ai închis ochii în aceste din urmă nopţi? Fie! Îţi fac pe plac. Asta înseamnă că până după miezul nopţii veghezi dumneata şi apoi până dimineaţa alt poliţist care te schimbă, căci altminteri te prăpădeşti de atâta veghere!

— Vă mulţumesc, Excelenţă! zice Ochi-de-Pisică, luându-şi ziua bună.

*

Mască-Roşie fu înmormântat, chiar aşa, în tăcere, cum ordonase prefectul poliţiei. Asistenţii, câţiva slujbaşi ai poliţiei, între care şi

Hartenberg, mai discută un timp cazul, groparul mai netezeşte moviliţa, apoi se întoarce la el acasă.

Se lasă o noapte liniştită; nori acoperă din când în când luna.

Dar Hartenberg se şi întoarce. E singur lângă mormânt. Cât cuprinzi cu ochiul, nici ţipenie de om. Lumina mată face să licăre pietrele albe şi crucile aurite. Numai aici la colţul zidului e tăcere, pustiu şi trist.

Ochi-de-Pisică aşteaptă pe o piatră, acoperită pe jumătate de un tufiş. Şeful are dreptate, e obosit de moarte, numai neîncrederea şi ura îl mai ţin treaz.

Aşa se apropie miezul nopţii, fără ca să se fi întâmplat cel mai mic lucru. Paşi în depărtare… înlocuitorul său.

Poliţistul dă mâna cu detectivul; nu se schimbă decât câteva cuvinte între ei, apoi omul îşi ia acelaşi loc ca şi Hartenberg. Ochi-de-Pisică se îndepărtează cu pas de om buimac; trebuie, negreşit, să doarmă câteva ceasuri.

Bate ora unu.

Poliţistul de pază îşi înclină capul obosit. Ar fi o prostie ca să stea aici! Locul nu-i câtuşi de puţin plăcut, fireşte, şi apoi, cine să s-apuce să fure un mort?

Unu jumătate! Negura nopţii a crescut, dar lumina lunii e totuşi puternică.

Stai! Nu s-a desprins o piatră din zid? N-a foşnit un tufiş, pe după grilaj?

— Cine-i? strigă el…

În aceeaşi clipă şuieră ceva pe sus şi apoi el face o săritură în aer…

— Aju…

Dar ultima silabă i se stinge pe buze. Corpul se prăbuşeşte în iarba umedă.

Urmează o lungă tăcere, apoi se mişcă ceva deasupra zidului grădinii şi iar cad pietricele.

Un cap apare peste margine în lumina nesigură şi un trup urmează. Secunde întregi aşteaptă omul acesta, cercetător, ascultând în toate părţile. Apoi scoate o fluierătură slabă şi deodată se produce oarecare animaţie pe după zid.

Cu o abilitate surprinzătoare trei oameni se avântă peste zid. Aşteaptă apoi ordinele conducătorului lor.

Acesta le şopteşte ceva cu jumătate glas, iar ei scot de sub mantalele lor nişte cazmale.

Primul se apropie prevăzător de locul unde căzuse adineauri poliţistul.

Se apleacă asupra lui şi ascultă o vreme. Apoi se ridică satisfăcut şi face semne celorlalţi doi.

— Înainte, nu e timp de pierdut! le mormăie el. Trebuie să

isprăvim cât mai repede!

În tăcuta noapte de vară începe un lucru misterios.

Oamenii cu cazmalele încep a da deoparte pământul fără a scoate nicio vorbă.

Joe, conducătorul lor, stă lângă ei şi le dă ordine scurte, în şoaptă.

După cât se pare, are braţul bandajat. Nu e tocmai bine dispus, căci ar fi preferat să poată ajuta şi el, dar îl împiedică braţul rănit. De altfel se poate bizui pe oamenii săi.

Cei doi lucrează de zor.

Joe stă pe jumătate acoperit de un tufiş, pe piatra de mormânt răsturnată şi privirea lui ageră alunecă pe întinsul câmp de morminte. Negura pluteşte în fâşii întinse deasupra lor.

Pare că se alcătuiesc din ele tot felul de arătări ciudate şi ca dintr-o mare depărtare răsună şoapte şi murmure.

Înăuntru, în oraş bat clopotele orologiilor, dar ecoul sunetelor lor nu se resfiră decât slabe până aici.

Joe ascultă la cel mai mic zgomot, căci ştie bine că Ochi-de-Pisică nu-şi va îngădui aşa de uşor tihna şi că n-ar fi cu totul exclus ca vestitul detectiv să mai dea o raită pe aici în noaptea asta. Joe e în stare să se ia la luptă cu şase oameni deodată dar faţă de Ochi-de-Pisică are o anumită sfială. Omul acela pare să aibă nervi de fier. În noaptea trecută abia de s-a odihnit şi când Joe se gândeşte la întâmplarea de la „Charité", însoţeşte încă şi acum amintirea cu un blestem răguşit.

Mai cu dibăcie decât înscenase el comedia cu fantoma, n-ar fi putut-o executa nimeni altul, şi cu toate astea Ochi-de-Pisică nu s-a lăsat amăgit!

Hartenberg cunoaşte prea bine oamenii, pe care vrea să-i răpună.

Joe bănuia instinctiv, că mortul de la „Charité" nu va rămâne nepăzit.

Din pricina asta încercă mai întâi prin zgomotul de la fereastră să se încredinţeze dacă în interiorul camerei mortuare se află sau nu un paznic.

Văzând că totul rămâne liniştit, se apucă să deschidă fereastra, cu instrumente englezeşti, pentru a ajunge în gang.

Că a izbutit cu uşurinţă, o ştim. Deghizarea şi-a procurat-o în chipul cel mai simplu şi până una-alta a lăsat-o într-un tufiş din curtea spitalului. Era încredinţat că dacă l-ar vedea astfel un paznic obişnuit sau orice alt slujbaş al spitalului, ar fugi de acolo plin de groază.

Cu cea mai mare prevedere, a mers pe bâjbâite pe gangul luminat de lună. Pentru ca picioarele lui să nu facă cel mai mic zgomot, şi-a pus două perechi de ciorapi în loc de ghete.

Acum partea cea mai grea era să deschidă uşa care trebuia să-l aducă în faţa cadavrului lui Rammont.

Aici îl servise de minune un moment de uitare al detectivului!

Abia pusese Joe mâna lui de fantomă pe clanţă, că uşa se şi deschisese fără de zgomot.

În primul moment, cum nimic nu se mişca, crezu că se află singur cu şeful său.

În cazul acesta trebuia să picure lui Rammont între buze doar câteva picături şi Mască-Roşie trebuia să se ridice după zece minute.

Susţinut de Joe, Rammont ar putea apoi uşor fugi peste zidul spitalului ca să ajungă la trăsura în care-l aştepta Alice.

Cum s-au petrecut de fapt lucrurile, ştie prea bine şi cititorul.

Ochi-de-Pisică zădărnicise de astă dată totul.

Pe când Joe făcea aceste neplăcute reflexii, căci din cauza rănii trebuia să se gândească mereu la neplăcuta întâmplare, auzi lovitura înăbuşită a unei cazmale izbind în lemn.

Se apropie îndată de groapă şi zise cu jumătate de glas către cei doi oameni:

— Până unde aţi ajuns? Aţi eliberat capacul coşciugului?

— Un moment! veni răspunsul din adâncime.

Într-adevăr, cei doi oameni izbutiseră într-o vreme relativ destul de scurtă să golească groapa cea proaspătă şi să ajungă la coşciug.

Joe luă de sub mantaua pe care o purta pe umeri câteva funii pe care le aruncă complicilor săi.

— Dacă a mers lucrul aşa de departe, zise el, apoi am să ajut şi eu pe cât mi-o îngădui braţul.

Mai trecură zece minute până ce cei din groapă legară funiile în jurul coşciugului, întărindu-le bine, astfel că unindu-şi puterile îl putură trage sus.

În vremea asta se urcaseră şi ei, şi Joe le ajută să aducă la bun sfârşit lucrul.

Nu-şi dădură răgaz nicio clipă. În faţa lor sta sicriul simplu de lemn, în care zăcea şeful lor, Mască-Roşie.

Luna se ascunsese între nori şi lucrară mai multă vreme în întuneric.

Acum vântul goni în lături perdeaua de nori şi iar tremura lumina palidă peste cruci şi pietre.

Joe întinse celor doi complici câteva instrumente.

— Deschideţi coşciugul! zise el.

O clipă mai târziu capacul sicriului sare în lături. Joe îngenunche în iarba umedă şi deschide clapa unui felinar.

Lumina electrică zvâcneşte peste trupul din coşciug.

Trăsăturile lui Joe se luminează.

Mască-Roşie zace încă şi acum ca un mort.

Dacă s-ar fi trezit colo jos în mormânt, s-ar fi zbătut în chinuri sălbatice, luptând împotriva înăbuşirii.

Dar nici măcar cele două mâini pe care i le încrucişaseră pe piept nu şi le clintise.

— Aşteptaţi o secundă! porunci Joe.

Se apropie de poliţistul întins la pământ şi se întoarce îndată cu mantaua acestuia.

— Scoateţi-l pe Mască-Roşie! zice el scurt.

Ordinul se-ndeplineşte cu aceeaşi repeziciune ca şi toate celelalte de până acum.

Joe le aruncă mantaua poliţistului şi ei îi prind numaidecât intenţiile.

Imediat după aceea, îl pun pe Rammont deoparte cu capul rezemat de una din moviliţe.

Pare că un mort şi-ar fi părăsit lăcaşul din urmă.

Nici semnul cel mai mic nu trădează că în trupul acesta înţepenit ar mai exista o scânteie de viaţă.

Joe stă un timp la sfat cu cei doi lucrători, care la început se codesc să-i împlinească cererea, dar care primesc apoi, ridicând din umeri.

Complicele lui Mască-Roşie scoate din buzunarul de la piept o sticluţă şi deschide prevăzător fălcile încleştate ale lui Mască-Roşie.

Lasă să se scurgă lichidul, picătură cu picătură, în gura lui Rammont.

La început pare că nu se iveşte nicio schimbare în chipul ca de marmură albă a acestuia.

Joe a vârât iar sticluţa în buzunar şi urmăreşte în tăcere, deoparte, efectul picăturilor.

Nici acum nu rostesc vreun cuvânt. Astupă la loc groapa mai repede decât au săpat-o. Unul din ei calcă apoi pământul cu picioarele, după care abia de mai e de recunoscut ce s-a întâmplat aici.

În oraş bate din nou un clopot şi la orizont se măreşte o dungă, cenuşie pe cer, se crapă cu încetul de ziuă.

Dacă nu izbutesc să dispară într-un sfert de ceas de aici, îi ameninţă primejdia să fie observaţi de vreun poliţist care patrulează.

Joe clatină capul nemulţumit. Picăturile tot n-au avut încă vreun efect. Oare să fi trecut într-adevăr Mască-Roşie în lumea umbrelor?

Dar chiar el însuşi încercase în două rânduri medicamentul acesta misterios şi de fiecare dată otrava şi-a făcut efectul şi de asemeni şi contra-otrava.

Nu sfârşise această reflecţie şi tresare deodată, şi aude un oftat uşor. Se pleacă îndată peste trupul lui Mască-Roşie şi pune urechea pe pieptul acestuia.

Apoi se ridică şi zice cu glas scurt, poruncitor:

— Gata! Aţi îngrijit de toate celelalte?

— Da, domnule! sună răspunsul celor doi lucrători.

— Atunci puneţi mâna! O s-avem noroc şi la pasul ăsta din urmă!

Cei doi îşi aruncă cazmalele după un tufiş des, îşi apasă mai tare peste ochi pălăriile vechi şi ridică trupul încă înţepenit al lui Rammont.

— Duceţi-l repede până la piciorul zidului!

Acum abia se observă acolo o scară de frânghie care înlesneşte primului dintre oameni să se urce.

Tovarăşul său împinge corpul neputincios al lui Mască-Roşie cu toată puterea şi după câteva minute acesta e de partea cealaltă a cimitirului.

Joe urmează cel din urmă, după ce a mai aruncat o privire examinatoare asupra locului unde avusese loc spectacolul nocturn.

În mantaua cea largă de poliţist, pe care au aruncat-o peste trupul lui Rammont, acesta face impresia că ar fi un om beat căzut pe drum şi târât încolo de către tovarăşii săi.

Pe locul unde se află acum cei trei bărbaţi cu povara lor, e destul de întuneric.

— Trageţi jos scara de frânghie! porunceşte Joe. Şi acum ridicaţi-l pe şef şi urmaţi-mă!

Se îndreaptă cu toţii în fugă spre un drum lăturalnic, unde ardea de obicei un singur felinar. Dar pentru mai multă siguranţă Joe îl stinsese, cu puţin înainte de a se fi îndreptat spre zidul cimitirului.

În întunericul care domneşte aici, căci grădinile înconjurătoare sunt mărginite de copaci înalţi, care închid calea luminii lunii, nu se poate observa nici trăsura închisă care aşteaptă acolo.

Cei trei bărbaţi care îl duc pe Mască-Roşie s-au şi apropiat la câţiva paşi de trăsură. Se aude o voce femeiască, tremurând de frică:

— Aţi izbutit? L-aţi salvat?

— Am avut noroc în toate! răspunde scurt Joe. I-am dat contra-otrava şi peste zece minute trupul lui va recăpăta libertatea mişcărilor!

— Urcaţi-l repede în trăsură, zice vocea femeiască, dar de astă dată locul groazei îl luase o aşteptare plină de voioasă înfrigurare.

Joe face oamenilor un semn şi Masca-Roşie se şi află în trăsură. Tocmai vrea să se urce şi el, când iată că-i scapă o înjurătură sălbatică.

În spatele lor, la capătul străzii, acolo unde aceasta duce spre cimitir, se văd mai multe siluete.

— Ce să fie asta? exclamă el.

— Suntem descoperiţi! exclamă speriată Alice care se află în fundul trăsurii.

— Şi chiar de-ar fi să urmeze iar moarte de om, tot le voi distruge planul afurisiţilor ălora de câini, scrâşneşte Joe.

Un ţignal răsună în noapte, venind din capătul străzii.

Joe strigă repede câteva vorbe unuia din oameni care-i ajutase la dezgropare şi acela sare pe capră. Cu o smucitură trăsura se răsuceşte în jurul osiei. Un şuierat de bici sfârâie prin aer şi cei doi cai pornesc

din loc.

— Încotro să apucăm? strigă Alice.

— Vedeţi de vă depărtaţi cât mai repede, căci înainte de a se face ziuă toată poliţia o să şi fie alarmată! Mai întâi de toate o să încerc să reţin pe indivizii de colea!

Omul de pe capră trebuie să fi căpătat instrucţiuni, căci porni ca un nebun. Joe se aşeză în mijlocul străzii cu celălalt om care rămăsese lângă el şi părea hotărât să zădărnicească poliţiştilor urmărirea trăsurii. Aceştia se apropiau şi mantalele de uniformă începuseră să se recunoască.

— Opreşte! se aude o voce detunătoare.

Câteva voci aspre îşi strigă reciproc ordine. Dar niciunul din poliţişti nu pare a se lăsa intimidat de ameninţări. Urmează două detunături de armă.

Joe şi omul de lângă el şi-au descărcat revolverele…

Poliţiştii se opresc, dar în aceeaşi clipă trăsura coteşte în partea opusă pe după colţ. Înainte ca poliţiştii să fi luat o nouă hotărâre se aud alte detunături.

Gloanţele nu-şi nimeresc ţinta, dar cum ele şuieră deasupra capetelor poliţiştilor, aceştia recunosc că au de-a face cu indivizi periculoşi.

Se despart şi caută să înainteze ghemuindu-se pe după grădini şi ziduri. În aceeaşi măsură, Joe se retrage cu tovarăşul său.

Au ajuns şi ei în capătul străzii. În colţ, încă o ultimă salvă a revolverelor lor, descărcate cu repeziciunea fulgerului, cele din urmă gloanţe pe care le posedă şi apoi, parcă i-a înghiţit pământul. Grupul de poliţişti care fusese alarmat de către un paznic, care observase ceva suspect lângă zidul cimitirului, priveşte zadarnic în toate părţile. Se risipesc înciudaţi prin străzile învecinate. Niciunul nu ştie încă ce se petrecuse, de fapt.

Capitolul 43 – Fuga

O trăsură se opreşte lângă casa lui Hartenberg.

Uşa se deschide şi o femeie sare afară. La lumina felinarului, care atinge o clipă faţa fetei, o recunoaştem pe Alice. Ea aruncă vreo câteva cuvinte omului care conduce trăsura şi porneşte mai departe. Ea tot mai poartă uniforma de soră de caritate, căci abia după salvarea lui Rammont se putea gândi ce-ar mai avea de făcut.

În trăsura pe care o adusese Joe se aflau diferite obiecte de îmbrăcăminte, dar destinate numai lui Mască-Roşie. După planul pe care-l făcuseră aveau să se reîntâlnească cu toţii în Krautstrasse, în camera din subsolul speluncii spre a hotărî ce e de făcut. Mai întâi de toate, Hector trebuia readus la viaţă. Prin atacul poliţiştilor planul

fusese zădărnicit.

Nenorocita se apropie de grădiniţa din faţa casei tatălui său şi ascultă cu atenţie de nu se aude vreun zgomot înăuntru, dar totul rămâne cufundat în tăcere.

— Ochi-de-Pisică o fi tot în căutarea prăzii sale! exclamă fata cu adâncă durere. Dumnezeu să mă ierte, dar nu-l pot părăsi, trebuie să rămân lângă el şi să suport totul până la capăt!

Deschide poarta cea scundă şi păşeşte sfioasă pe drumurile cunoscute ale grădinii. Trece pe lângă uşa din faţă, căci pe acolo nu îndrăzneşte să încerce măcar să pătrundă în casă.

Hartenberg, a cărui misterioasă meserie o cunoaşte acum, se prea poate să fie totuşi acasă în camera lui de culcare.

Lângă uşa din dos, care probabil că e încuiată, se află o fereastră joasă, ale cărei giurgiuvele se pot uşor deschide, dacă ştii numai cum să procedezi.

Alice împinge prevăzătoare giurgiuveaua şi fereastra se deschide fără zgomot. Reţinându-şi respiraţia, Alice urcă pe prichiciul ferestrei şi păşeşte în gangul întunecat.

Nici acum nu-i ajunge la ureche vreun zgomot suspect.

Dar pentru orice eventualitate, trage înapoi zăvorul care închide pe dinăuntru uşa din dos. Dacă contrar aşteptărilor sale, ar fi totuşi surprinsă, îi rămânea cel puţin drumul deschis pentru fugă.

Bâjbâie mai departe prin întuneric până la odaia ei. Tot nu se aude niciun sunet; cu siguranţă că detectivul nu s-a întors încă acasă.

Uşa de la odăiţa ei nu e nici măcar închisă.

Cu pas sfios păşeşte Alice peste prag. Cunoaşte chiar şi în întuneric fiecare obiect şi degetele ei care tremură de emoţie caută un chibrit. Îndată după aceea se face lumină şi raza cea slabă îi arătă iar tot ce a pierdut pentru totdeauna. În perete mai atârnă cele două tablouri care o reprezintă pe ea şi pe sora ei Margot.

În colţ se află patul ei, pe care se mai află, întocmai ca în noaptea aceea în care părăsise casă părintească, cuvertura albă croşetată chiar de ea.

E copleşită de un negrăit sentiment de tristeţe. Acoperindu-şi faţa cu mâinile, cade pe un scaun. Dar oricâte lacrimi fierbinţi i-ar scălda faţa nu mai poate salva ce a pierdut, e legată cu trup şi suflet de omul acela, pe care lumea îl numeşte un demon.

Numai ea singură vede în el un zeu pe care îl adoră.

Îşi lasă mâinile jos şi priveşte îndurerată prin camera simplă, dar primitoare.

Tăcerea din casă are un efect înfricoşător asupra ei. Are impresia că aici ar fi murit totul şi că ea ar fi revenit după lungă vreme, spre a tulbura liniştea.

Ce voia ea de fapt?

A, da, acum ştie iar!

Doar nu are timp de pierdut! Lada de colo, pe care o poate deschide uşor cu cheia de pe poliţa de sus, conţine multe rochii de-ale ei.

Trebuie să pună stăpânire pe ele, căci încă în noaptea asta va fugi cu Rammont.

În Berlin nici gând ca ei să mai încerce să caute vreun adăpost.

Pe lângă hainele pe care le adună zorită, caută să-şi ia şi micile ei economii.

Cele două milioane pe care Mască-Roşie le-a furat de la bancherul Grosser ea le-a înapoiat reţinându-şi doar câteva zeci de mărci.

Spre a putea fugi, îi trebuie bani, oricât ar fi de puţini. În graba cea mare, nici Joe n-a putut face rost de bani.

Într-o cutie veche de carton, pe fundul cufărului ei, îşi ascunsese micile ei economii.

Scoate banii şi-i face să dispară în buzunar.

Deodată simte un plic tare în mâini, şi atunci ştie şi ea, cum a ajuns la el.

În noaptea ceea în care contele de Hohenegge a vizitat-o pe sora ei Margot şi a vrut s-o hotărască să fugă, căci şi el era silit s-o ia drept ucigaşa tatălui lui, contele i-a predat nenorocitei hârtiile de identitate ale unei foste servitoare a castelului.

Dar Margot lăsase acasă aceste acte de valoare aşa de mare şi se năpustise afară în noapte, căutând moartea.

Alice găsise plicul şi-l pusese bine fără ca să cugete că ea însăşi s-ar putea folosi cândva de aceste hârtii.

Acum vâră şi plicul în legăturică şi-şi trece mâna peste frunte.

Ochii îi sunt plini de lacrimi, privind în juru-i prin odăiţă, pentru ultima dată…

— Rămâi cu bine, odăiţa mea dragă, liniştită şi neîntinată! N-o să te mai revăd niciodată! rosteşte ea printre hohote de plâns.

Întinde mâna ca să stingă lumina. Trăsura o aşteaptă.

În acelaşi moment se face palidă ca un cadavru.

Se apleacă înainte şi stă să asculte sunetul, care-i ajunsese la urechi.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă ea sufocată. Se apropie cineva de odaia mea?

Priveşte spre fereastră, cuprinsă de gândul să fugă. Căci i se pare cumplit să fie surprinsă de tatăl ei la ora aceasta.

A şi ajuns la fereastră şi a deschis-o. În îngrozitoarea ei zăpăceală a lăsat lumina aprinsă. Ţinând strâns cu o mână legăturica de vestminte, iar cu cealaltă sprijinindu-se de marginea ferestrei, îşi aţinteşte ochii spre uşă. Poate că tatăl ei va trece, fără a bănui că e aşa de aproape de copilul său!

Pe când tâmplele-i ameninţă să pleznească sub vâltoarea sângelui înfierbântat, uşa se deschide cu o smucitură şi pe prag stă Ochi-de-Pisică, Hartenberg, detectivul!

Capitolul 44 – Monsieur Charrey

În faţa tinerei văduve a răposatului bancher Grosser stă Hermann Erbach, desfătându-se cu vădită plăcere la nemărginita cuprindere şi groază a tinerei femei.

— Nu te-ai aşteptat să auzi una ca asta, nu-i aşa? izbucneşte el într-un hohot de râs. Dar e chiar aşa! Berta Walther, fata adoptivă a veneratului decedat, s-a cununat cu mine în Londra. De ce nu ne-am putut apoi înţelege şi cum a venit ea înapoi la Berlin, nu importă. Principalul e că soţia mea a fost înmormântată sub numele dumitale, doamnă, iar dumneata i-ai luat locul. Trebuie să spun mai dinainte că aceasta s-a petrecut cu deplina cunoştinţă şi voinţă a răposatului domn Grosser. Dar nici asta nu schimbă cu nimic lucrurile. O fi avut el desigur motivele lui, ca să te dea pe dumneata drept fosta lui fiică adoptivă; şi a indus în eroare chiar şi autorităţile în privinţa asta. Nu trebuie, vasăzică, decât să mă duc la înalt prea onorata poliţie, şi pe ce pariem că destăinuirile mele ar avea un succes monstru?

Margot trebuia să-şi păstreze tot calmul; şi-o spunea ea singură în timpul ironicelor cuvinte ale acestui om decăzut. Nu degeaba a iniţiat-o bătrânul servitor al răposatului bancher în chestiunile familiare ale stăpânului său şi acum ea vede înaintea ei pe omul acesta, care a adus pe Berta Walther la pierzanie!

Nu poate înţelege cum de nenorocita, care şi-a ispăşit patima prin moarte, a putut îndrăgi acest om brutal şi cu trăsături ordinare.

Dar nu asta are importanţă în ceasul acesta. Partea îngrozitoare a situaţiei stă în faptul că între Erbach şi Berta Walther a fost o unire legitimă, s-au cununat civil, lucru de care atât ea cât şi răposatul bancher habar n-aveau.

Cu toate că întreaga ei fiinţă se revoltă la gândul de a trebui să încheie un compromis cu un astfel de om, nu-i mai rămâne altceva de făcut.

Gândurile i se ciocnesc în cap, ameţitoare. Oricât ar cumpăni, oricât ar socoti că a născocit ceva pentru salvarea ei, toate cad în faţa râsului respingător al acrobatului.

Numai un singur lucru nu trebuie el să reuşească: s-o vadă tristă şi disperată.

Poate că l-ar putea hotărî la tăcere prin bani, căci după întreaga lui înfăţişare nu prea pare să-i meargă strălucit. Îmbrăcămintea îi e roasă şi proastă. Pălăria veche, pe care o ţine în mână, e decolorată! Şi chiar încălţămintea îi e ruptă. Ea îşi dă pe spate capul şi cu toată energia de

care mai dispune în clipa aceasta, răspunde:

— Te-am ascultat cu destulă răbdare ca să ştiu ce ai a-mi spune. N-am căutşi de puţin intenţia să tăgăduiesc ceva faţă de dumneata! Da, aşa e! Răposatul bancher Grosser, căruia i-ai răpit lumina vieţii, pe blonda lui fiică adoptivă, şi pe care l-ai zdrobit din pricina asta, m-a pus în locul ei. Chiar şi ultimele lui clipe i-au fost amărâte de ştirea că Berta Walther şi-a căutat şi şi-a găsit moartea în canal. Poate că aveam oarecare asemănare cu nenorocita şi de aceea m-a rugat să rămân la el şi să iau locul moartei. Dacă s-a cununat cu mine, pe patul de moarte, pentru ca apoi să închidă ochii pe veci, n-a făcut-o decât dintr-un motiv de supremă nobleţe. A vrut să-mi asigure viitorul, existenţa. Că Berta Walther s-a cununat cu dumneata la Londra, vezi, despre asta n-avea defel cunoştinţă. Ameninţi cu poliţia! Du-te şi dezvăluie povestea unui om bătrân, asupra căruia ai aruncat atâta nenorocire! Dar eu cunosc testamentul mortului şi ştiu că dumneata eşti exclus fără doar şi poate de la orice moştenire, chiar dacă ai izbuti să dovedeşti că te-ai cununat civil cu Berta.

Călăreţul de circ ridică dispreţuitor din umeri, dar Margot recunoscu totuşi, că cuvintele ei produseseră oarecare efect asupra lui.

— Ce vrei dumneata de fapt? interveni el cu impertinenţă.

— Nu doresc decât să-ţi clarifici situaţia, sună răspunsul lui Margot. Abstracţie făcând de faptul că ţi-e cu neputinţă să pricepi motivele sufleteşti şi sentimentele bătrânului, nu vei obţine deci nici cel mai mic avantaj prin trădarea dumitale!

— Oho, exclamă el, cred că te cam înşeli în privinţa asta! Drepturile mele voi şti să mi le valorific! Dar dumneata ai să apuci calea închisorii, asta ţi-o spun de pe acum! Bancherul a murit în urma unei răni, pe care i-a provocat-o Masca-Roşie. Ar fi interesant de stabilit, dacă dumneata n-ai fost în legătură directă cu banditul!

— Eşti un calomniator mizerabil! răspunde Margot indignată la culme. Nu am nicidecum poftă să mai stau de vorbă cu dumneata! Mai ascultă un ultim cuvânt înainte de a pleca de aici: Trădarea dumitale nu-ţi aduce în niciun caz vreun profit. Rămâi acelaşi vagabond care eşti şi azi, oricât de mare tapaj ai face! Pentru a nu stârni totuşi un scandal în jurul numelui mortului şi a persoanei pe care o iubea, vreau să-ţi ofer o anumită sumă, dacă te obligi să treci sub tăcere chestiunile pe care le-ai abordat!

Călăreţul se aşează cu vădită impertinenţă într-un fotoliu, picior peste picior.

— Îmi închipuisem eu una ca asta! zise el ironic. Începi să devii cuminte, frumoasă doamnă. Ia să auzim cum vrei dumneata să rezolvi afacerea asta! Prin lege sunt soţul Bertei Walther, aşadar al dumitale, de-ţi convine sau nu! Dar nu vreau să fiu atât de crud încât să-mi valorific drepturile mele de soţ atâta vreme cât nu mă vei fi cunoscut

într-un echipament mai ca lumea. Pentru aşa ceva îmi trebuie în primul rând bani, ceea ce ai din plin. Domiciliul meu din ultima vreme nu prea era tocmai de invidiat, şi am dormit chiar uneori sub cerul liber. Bunul domn Grosser nu mi-ar fi deschis în niciun caz uşa şi apoi, eram şi ocupat cu căutarea nevestei mele, care-mi fugise. Ce rentă voieşti să-mi fixezi, stimată doamnă?

Margot se îndreptă spre un birou, care se află prin apropiere, şi aşterne pe o hârtie câteva rânduri.

— Să prezinţi ordonanţa asta la Banca Grosser şi ţi se va înmâna fără discuţie suma pe care am hotărât-o, zise ea întinzând hârtia individului zdrenţăros. Mai bine ai face însă să nu te prezinţi dumneata personal la bancă, deoarece aspectul dumitale ar putea da prilej la tot felul de comentarii.

Erbach priveşte hârtia şi o împătureşte cu grijă.

— Deocamdată sunt de ajuns trei mii de mărci, doamnă, zise el calm. O să mă echipez şi-mi voi căuta o cameră ca lumea. Apoi îmi vei îngădui ca să mă prezint din nou dumitale, când vom putea discuta mai departe despre viitorul apropiat.

Margot ştie foarte precis că, cu această sumă relativ mică, nu se va putea descotorosi de vampirul acesta. Dar deocamdată e vorba doar să câştige timp.

— Atunci, cred, că am terminat pe ziua de azi, răspunde ea, dând să plece. Un singur lucru aş vrea însă să te sfătuiesc cu insistenţă. Să renunţi la societatea pe care ai frecventat-o până acum, căci ar fi foarte uşor cu putinţă ca într-o astfel de societate să-ţi scape vreun cuvânt, de care să-ţi pară chiar dumitale foarte rău mai târziu.

— Foarte mulţumesc pentru amabilul sfat! zise omul ridicându-se.

Margot, crezând că se va depărta în tăcere, nu mai ia seama la el, ci-i întoarce spatele, spre a se retrage în camerele ei. Dar tresare deodată. O mână a apucat-o de umăr şi vocea vagabondului duhnind a rachiu îi izbeşte urechea.

— Nu e nevoie să mă tratezi ca pe un câine! exclamă călăreţul. Eu te am în mână şi pot face din dumneata ce vreau! Dar eu nu sunt chiar aşa de crud. Sunt uneori foarte sentimental, mai ales, când o femeiuşcă ca dumneata mă duce de frâu. Numai un singur lucru cer: să laşi încolo, rogu-te, blestematul acela de ton plin de mândrie. Dacă-mi convine, aş putea rămâne chiar îndată aici, ducând căsnicia împreună, pur şi simplu!

Scârbită, Margot se întoarse brusc, lovind cu putere pe vagabond.

— Nu te-ncumeta să mă mai atingi vreodată! îi strigă ea. Îţi voi da mijloace ca să trăieşti fără de grijă! Mai mult nu trebuie să-mi ceri niciodată, altminteri, cade învoiala dintre noi. Părăseşte-mă imediat, uite uşa!

Şi-i arătă poruncitoare ieşirea. Călăreţul de circ holbează la ea nişte

ochi înflăcărați. Acum abia pare că-şi dă deplină seamă de frumuseţea ei. Se repede din nou la ea.

— Să mă ia naiba! strigă el cu ironie, dac-am să mă las eu dat deoparte aşa cu una două! Trebuie să lichidăm chestia şi să dispărem cu banii din Berlin. Vei vedea numai ce cavaler elegant pot deveni, când voi avea alte straie pe mine! Mai lasă încolo nazurile năroade şi fă altă mutră.

A apucat-o pe Margot de încheieturile ambelor mâini şi, cu toată împotrivirea, îşi apropie obrazul de al ei. Ea ştie că nu poate nici măcar striga ajutor, căci bătrânul servitor, care e iniţiat în toate tainele familiei, se află în camerele de sus. Aci jos însă, s-ar putea să-i vină cineva într-ajutor dar ar trebui să-i dea explicaţii asupra ciudatului incident.

— Pentru cea din urmă dată, exclamă ea, pleacă! Mai curând m-aş omorî decât să-ţi acord cel mai mic drept asupra persoanei mele!

Dar nu-i răspunde decât râsul lui aspru, răguşit.

— Ce nu se dă de bună voie, îşi ia domnul Charrey cu de-a sila!

Cu aceste cuvinte şi fără ca Margot să-şi fi dat măcar seama, a şi cuprins-o cu mâna-i puternică, atrăgând-o spre el. Desigur că ea nu se poate măsura cu agilitatea unui fost călăreţ de circ, dar în aceeaşi clipă, în care buzele lui lacome îi ating obrazul, ea îl trânteşte cât colo cu o lovitură puternică. El se împleticeşte de covor, lungindu-se jos cât e de lung. Se ridică însă cu repeziciunea fulgerului şi cu pumnii strânşi, roşu de mânie, stă un moment fără a putea scoate un cuvânt.

— Ai să mi-o plăteşti tu, mâţă sălbatică! gâfâie el răguşit.

Margot, palidă îl priveşte după draperia de catifea. Ochii ei albaştri oglindesc toată oroarea pe care o simte faţă de persoana lui.

Deschide gura să strige totuşi ajutor. Şi atunci, deodată, draperia care acoperă uşa principală, din dosul călăreţului, se desface şi-n prag apare Erwin de Bergen!

Capitolul 45 – În întunericul nopţii

Sărmanei Alice i se pare că o să i se oprească inima în loc, văzând înainte-i pe tatăl ei care o surprinsese totuşi. Cum de a răsărit el aici tocmai în ceasul acesta?

Explicaţia e foarte simplă: Ochi-de-Pisică, după cum ştim, obosit de moarte de veghea lui nocturnă şi de agitaţiile din ultimele zile, de încordările nervoase ce-l frământaseră şi care întrec puterea de rezistenţă a unui muritor, se întorsese acasă ca să se odihnească câteva ore.

Că lăcaşul de veci al lui Mască-Roşie e păzit, de asta e asigurat. Nu bănuieşte că doi ochi l-au urmărit de peste zid, că Joe, omul de încredere al lui Mască-Roşie, l-a recunoscut, dar nu îndrăzneşte să-l

împuşte în taină pe la spate.

Mersese zvonul că Ochi-de-Pisică ar purta sub îmbrăcăminte un fel de zale, ce-l fereau de gloanţe. N-avea chef Joe să facă o probă ca să se încredinţeze deplin de exactitatea zvonului. Întocmai ca şi alţii care duceau o existenţă nocturnă, avea şi el un fel de sfială faţă de vestitul detectiv.

Dar de cum se retrăsese Hartenberg şi-l urmase înlocuitorul, el îşi descărcă revolverul care nu producea nicio detunătură, o armă de o lucrătură desăvârşită, cum nu se afla alta în Germania. Efectul l-am văzut.

Ochi-de-Pisică nu-şi găseşte însă acasă odihnă mult aşteptată. Ultimele evenimente îl agitaseră prea mult.

Şezu multă vreme adâncit în gânduri, într-un fotoliu. Stinsese lumina, căci îi îndurera ochii.

Din toată sângeroasa zăpăceală a zilelor din urmă, din tot haosul de crime, durere, spaimă şi surescitări pentru copiii săi, înfiorătoarea recunoaştere că nevinovata lui Alice trecuse de partea inamicului, din toate aceste grozăvii ura lui creşte împotriva demonului căruia îi jurase pieirea. Numai ura aceasta îl mai ţine în viaţă până la realizarea ţelului pe care şi l-a impus.

Unul din ei doi era de prisos pe pământ! Ah! cum de i-a putut face Alice a lui una ca asta?! E capabilă iubirea de o astfel de minune? Poate cineva iubi un diavol cu chip de om şi nu vor fi fiind oare puteri misterioase prin care Mască-Roşie, a încătuşat de el fata?

L-ar întinde pe demon mort la picioarele ei!

Astfel trecu vremea, şi un zgomot abia perceptibil, care vine din interiorul casei îl face să tresară uşor.

Oare nu e singur? Nu şi-a pierdut el, amândoi copiii?

Se ridică şi ascultă. În casă se află cineva.

Uşa din faţă e încuiată, vasăzică musafirul nocturn trebuie să se fi folosit de uşa din dos.

Fără a aprinde vreo lumină, detectivul îşi părăseşte odaia şi stă să asculte afară în gang. Nu răsună ca un plâns depărtat?

Respiră greu. Îl străfulgeră un gând: s-o fi întors iar Vipera! O fi aflat, pesemne prin agenţii ei că sora de caritate care îl îngrijise până la moarte pe criminal, pe Mască-Roşie, este Alice Hartenberg!

— Ea n-are ce căuta nici acum în casa mea, o arunc afară! îşi zice el.

Se şi află lângă uşa de la odăiţa Alicei, mai aşteaptă o clipă, apoi împinge uşa brusc.

Holbează ochii, duce amândouă mâinile la piept, a recunoscut-o pe Alice care stă ca paralizată în faţa lui.

El nu ştie încă nimic, fireşte, despre întâmplarea de la cimitir şi presupune că copila lui se întoarce deznădăjduită la casa părintească.

— Alice, Alice! strigă el ca ieşit din minţi.

Nimeni dintre colegii lui nu-l vede şi nu-l aude. Aici îşi poate lepăda masca-i aspră şi să-şi arate jalea care-l cutremură.

Sărmana aruncă priviri în juru-i, o, de-ar putea fugi! Ochii tatălui o distrug, nu alta!

El se repede la ea, o apucă de mâini şi ia sfeşnicul.

— Vino! gâfâie el. Să-mi spui cum s-a putut acest lucru aşa de necrezut, ce fel de mijloace demonice a întrebuinţat, ca să-ţi otrăvească inima şi mintea. Acum că e mort, când are o movilă de pământ pe piept, trebuie să fi pierit vraja demonică cu care te-a înlănţuit!

Au ajuns în camera din faţă, în care gospodărise atâta vreme Alice, ca o fetiţă cuminte.

Fără de voinţă, abia e în stare să se ţină pe picioare. Alice l-a urmat, târâtă de mâna lui. Şi iată că ea cade ca distrusă înaintea lui şi-i apucă amândoi genunchii.

— Tăticule, iartă-mă! îngână ea printre lacrimi. Dacă ai iubit vreodată în viaţa ta, cu toată căldura sufletului tău şi cu toate fibrele inimii tale, poate că mă înţelegi!

Hartenberg o apucă de umeri şi o priveşte ţintă.

— Ţi-ai pierdut minţile, Alice! Nu mai ştii ce faci! Despre ce iubire vorbeşti?

— De el, de… de Mască-Roşie! şopteşte ea, lăsând în jos căpşorul pe pieptul ce i se zbate năvalnic.

— Blestemat să fie diavolul ăsta de acum până în vecii vecilor! S-a strecurat ca un lup în casa mea, şi-a întins mâinile lui pătate de sânge după nevinovăţia personificată! Nu ştii tu oare cine şi ce este el şi câte crime are pe conştiinţă?

— Ştiu, tăticule!…

— Şi l-ai putut tu apăra de gloanţele mele? L-ai putut ajuta să fugă în casa falsului prinţ Utaşin, l-ai putut ajuta să fure două milioane?

— Am înapoiat banii în taină. Grosser i-a luat chiar el în primire!

— Dar ai fost la el la „Charité”! Ce scop urmăreai cu asta?

— Să-l salvez, să fug cu el sau să mor cu el!

Tot mai mult curaj prinde sărmana fată.

— Pe el, pe el! Mască-Roşie? Sfinte Dumnezeule, îmi vine să turbez! gâfâie defectivul. Spune că te-a vrăjit, dar că acum ţi s-a luat în sfârşit vălul de pe ochi!

— Nu, tăticule, am devenit a lui, de bună voie după ce mi-a trecut prima frică, şi niciodată nu va mai bate inima mea pentru vreun alt bărbat, chiar dacă Rammont e un criminal! zice încet Alice. Vreau să stau în preajmă lui ca îngerul lui cel bun, şi rănile ce le pricinuieşte mâna lui, voi încerca eu să le vindec. Vreau să-l feresc de a mai face rău, pe cât mi-o sta în putinţă. Asta valorează mai mult decât dacă aş

voi să-l blestem cum îl blestemă întreaga lume.

Un râs aspru scapă detectivului.

— Din fericire, vii prea târziu! Mască-Roşie nu va mai vedea lumina soarelui! S-a isprăvit cu el!

— Nu, tată! Te înşeli! O să trăiască, va triumfa din nou! exclamă fata, orbită de patimă. Curând o să auzi iar despre el!

— Cum? Dar el e mort?!

— Nu, trăieşte!

— Ah, vasăzică, totuşi! Ghicisem eu! Atunci e cel puţin bine aranjat, şi chiar dragostea ta nebunească nu-l mai poate salva! Tu rămâi aici, te ţin arestată până ce ţi s-o lua vălul de pe ochi, până ce, întocmai ca şi mine nu vei mai avea decât blesteme pentru omul acesta!

Alice sare în sus.

— Eu sunt a lui, tată. A lui pe viaţă şi pe moarte! Rămâi cu bine.

El o apucă şi o trage îndărăt.

— Ai pierdut şi ultima scânteie de onoare? Tu, complice a unui criminal, amanta lui Mască-Roşie! Îndrăzneşti tu să mai rosteşti măcar cuvântul acesta?

Ea se simte deodată năpădită de un curaj, care-i dă puteri disperate.

— Şi chiar de ar trebui să mor în clipa aceasta, iau totul asupra mea, strigă ea fără a răsufla măcar. Rămâi cu bine tăticule! Iartă-mă, nu pot, nu pot altfel!

El vrea să se repeadă după ea, dar de astă dată şovăie. Cu un geamăt înăbuşit cade într-un jilţ.

— Atunci fii şi tu blestemată! horcăi el.

Ea nu mai aude nimic; ca o nebună, a apucat legăturica cu vestminte şi a fugit pe fereastră. O clipă mai târziu, umbrele nopţii învăluie trupul ei mlădios.

Câtă vreme o fi stat Hartenberg într-o stare asemănătoare paraliziei, nu ştie nici el. O bătaie în uşă îl face să sară în sus. Iese în gang clătinându-se, şi deschide. Dar cu un strigat răguşit, sare înapoi.

În faţa lui e Vipera.

N-are puterea s-o oprească de a intra.

Ceva în obrazul ei spune, că-i aduce o veste importantă.

— Ce vrei? exclamă el.

Ea îl priveşte cercetătoare.

— Eram pe drumul încoace! S-a întâmplat ceva inexplicabil! Se crede că Mască-Roşie ar fi…

— Ce… ce?…

— Ar fi fost furat din groapă!

— Cu neputinţă! Nebunie! E mort!

— Poate! Dar voiam să te rog să-mi dai un răspuns precis. Ţie ţi se

îndeplineşte orice ceri. Nu-mi pot afla pacea în nesiguranţa aceasta chinuitoare! Mai ştiu şi că copila noastră...

— Taci! Nu atinge chestiunea asta!

— Bine, voi tăcea. După ce-l vom fi răpus pe duşmanul nostru comun, pe demonul ăsta, când Margot şi Alice vor fi salvate, atunci poate că vei gândi mai blajin despre mine!

— Niciodată! Dar ce crezi tu că trebuie să fac?

— Să pui să se scoată sicriul, să-l deschizi! E gol! Pariez căci îmi pare că acum un sfert de oră chipul lui Mască-Roşie a trecut pe dinaintea mea!

— Unde… unde?

— Într-o trăsură care mergea în goană… şi lângă el şedea… Alice!

Dintr-odată Hartenberg îşi regăsi vechea lui putere. Muşchii i se încordară.

— Vino! zise el aspru şi hotărât.

Părăsesc casa şi opresc o trăsură ce tocmai trecea. Pe drum el se coboară un moment.

Ochi-de-Pisică întră în localul secţiei poliţieneşti cea mai apropiată. Ia cu el doi oameni. În goana nebună a cailor pornesc cu toţii spre cimitirul depărtat. Groparul e scos la repezeală din odăiţa lui şi din ordinul lui Hartenberg mormântul cel proaspăt e desfundat tot aşa de repede.

Cei doi poliţişti ajută şi ei, pe când detectivul şi Vipera stau muţi deoparte.

Începe a se face ziuă. Groparul a ajuns la capacul sicriului.

— Sună a gol! strigă el. Trebuie tras în sus coşciugul!

— Nu-i nevoie, uite aici scule; deschide capacul! O privire e de ajuns! răspunde Ochi-de-Pisică.

Lucrul se face repede. Raza mai multor felinare oarbe cade în adâncime. O smucitură, capacul sare în lături, şi cei din jur scot deodată un strigăt.

În coşciug zace un om…

— Slavă Domnului! Grija mea a fost de prisos! exclamă Hartenberg. Mască-Roşie e mort!

Dar vocea Viperei îi sună la ureche:

— Te înşeli amarnic! Mortul din coşciug nu e Mască-Roşie, ci altul.

— Coşciugul trebuie tras sus! gâfâie detectivul.

Dar nici n-ar fi fost măcar nevoie de asta, pentru ca să se stabilească îndată că mortul într-adevăr nu e nimeni altul, decât… nenorocitul de poliţist, care l-a înlocuit la miezul nopţii pe Ochi-de-Pisică.

— Mizerabilii au realizat ceva de nepătruns! exclamă Hartenberg, cutremurându-se. Au omorât pe nenorocit, au scos pe maestrul lor din coşciug şi şi-au pus înăuntru noua lor victimă!

Şi aşa chiar fusese de fapt. Oamenii poliţiei îşi privesc ca uluiţi colegul mort. Cum s-a petrecut vrăjitoria asta?

Hartenberg se aplecase cercetând repede cadavrul. Se ridică apoi palid.

— Un glonte ţintit absolut sigur şi mortal în ureche! zice el cu glas înăbuşit. Nenorocitul n-a mai putut scoate un strigăt măcar! Cadavrul trebuie să rămână aici, până ce vine procurorul! Banda lui Mască-Roşie lucrează cu o cruzime sinistră! Detectivul strânge pumnii în întuneric; e palid ca un mort. Vasăzică, iar a scăpat! Ce e mai îngrozitor: Alice l-a ajutat! Ea şi ştia în noaptea asta despre reuşita noii lovituri. Mască-Roşie a înviat din morţi!

Planul izbutise, scrisoarea către prefect, interzicerea autopsiei, totul îşi avea un scop bine definit! Încă o dată izbândise diavolul cel roşu cu ajutorul unei fete orbite de patimă.

De astă dată rămân lângă cadavru cei doi poliţişti, cu toate că nu mai e de niciun folos şi Hartenberg cu Vipera părăsesc cimitirul. La poartă se despart. Reci stau unul în faţa celuilalt.

— Unde te duci de aici? întrebă Vipera.

— La prefectură! răspunde el. Vreau să cer să fiu concediat şi mi se va îndeplini cererea. Dar de acum încolo voi urmări pe demonul acesta singur şi în propriul meu interes, din oraş în oraş, din ţară în ţară, până ce-l voi fi răpus! Ura şi răzbunarea nu-mi vor da pace nici în somn, insuflându-mi o îndoită putere. Blestemat fie Mască-Roşie!

— Amin! aprobă tăios Vipera. Aşa ne regăsim barem într-acelaşi gând… în ură! Voi lucra cu tine mână-n mână, până ce diavolul roşu va sfârşi sub securea călăului!

O clipă el îi ţine mâna rece ca gheaţa într-a lui, apoi se despart în tăcere.

În goana după Mască-Roşie aveau să se mai întâlnească!…

Capitolul 46 – Rivalii

Margot îl recunoaşte de la prima privire pe tânărul baron de Bergen, care-i mărturisise iubirea lui în grădina palatului său, de unde a fugit, pentru că nu putea răspunde dragostei lui. Bănuieşte că în vremea aceasta el trebuie s-o fi căutat pretutindeni, căci nu-şi putea da seama care să fi fost pricina fugii. Dispăruse fără de urmă. Cum putea el presupune că Margot, în puţinele zile ce trecuseră, consimţise să fie cununată cu un muribund?

Acum a găsit-o… a găsit-o în cel mai primejdios moment al vieţii… şi colo chiar vagabondul cu pumnii strânşi, rostogolind nişte ochi plini de furie pentru lovitura primită.

Ea e salvată desigur de un atac al acestui individ sinistru, dar îşi simte genunchii tremurând la gândul că trebuie dea o explicaţie lui

Erwin de Bergen.

— Ce… înseamnă asta? îngână tânărul baron, apucându-şi fruntea în mâini. O caut pe doamna Grosser, văduva bancherului meu.

Călăreţul de circ aude vocea noului sosit. Îşi revine cu o repeziciune uimitoare.

— Ai probabil şi dumneata afaceri cu doamna Grosser? Hai? întreabă el cu voce tărăgănată privind cu coada ochiului pe tânărul baron Bergen, pe care nu-l cunoaşte.

Erwin n-are ochi decât pentru Margot. Pentru moment a uitat el însuşi că a asistat aici la o scenă inexplicabilă!

— Margot! zice el încet, privind-o rugător, dă-mi un cuvânt lămuritor. N-am putut asista la înmormântare, fusesem nevoit să plec pentru câteva zile, te-am căutat căci oricâte am auzit despre trecutul dumitale, eu nu mă zdruncin totuşi în credinţa mea, chiar de-ar veni mii de oameni să te calomnieze! Nu dau crezare, nici măcar propriilor dumitale cuvinte şi nici faptelor dumitale, care vin parcă să mărturisească împotriva dumitale. Un simţământ puternic îmi spune foarte desluşit că sunt la mijloc taine, care silesc pe o sărmană nenorocită să tacă!

Margot îi face un semn implorator să nu mai continue. Dar Erwin urmează agitat:

— Ajuns aici, am căutat un servitor care să mă anunţe tinerei văduve. Mi se spusese că domnul Grosser se cununase pe patul de moarte cu fiica sa adoptivă, spre a-i asigura un viitor lipsit de griji. Nu era nimeni afară şi astfel intru în prima cameră, aud voci – ceartă – şi iată te găsesc, pe dumneata, Margot, aceea pe care o căutam nebuneşte! Cine, eşti dumneata în casa asta? Cum de-ai ajuns aici?

Margot simte genunchii înmuindu-i-se. Cade pe un scaun care se află lângă masă.

— Îndură-te! îngână ea. Nu pot, nu-ţi pot da nicio explicaţie!

Tânărul baron se întoarce spre Erbach, examinându-l cu priviri tăioase..

— Prezenţa dumitale pare s-o sperie pe doamna! zice el. Dacă ai de rezolvat ceva afaceri, după cum se pare, ai greşit în orice caz adresa!

— Vrei să ştii cine e doamna de colea? Ei, nimeni alta decât doamna Grosser în persoană!

Erwin se trage înapoi, clătinându-se.

— Nu cumva ţi-ai pierdut minţile? îngână el.

— Ba nicidecum! Întreabă chiar pe doamna, dacă nu mă crezi pe mine! Dar recunosc că prezenţa mea nu prea e dorită momentan şi de aceea mă retrag pe ziua de azi!

Se apropie de Margot, sfredelindu-i cu ochi răutăcioşi, chipul palid.

— Afacerea noastră, stimată doamnă, n-a putut fi rezolvată pe ziua de azi, după cum aş fi dorit! Dar a amâna nu înseamnă a renunţa! Voi

reveni asupra chestiunii. Până una-alta, vă spun la revedere!

Margot nu-i dă niciun răspuns. Şi ce i-ar putea răspunde acestui mizerabil, care o va suge ca un vampir, dacă nu-i va veni vreun ajutor pe o cale necunoscută ei încă?

Erbach se înclină ironic, zâmbeşte îndrăzneţ tânărului baron şi părăseşte încăperea.

Abia a ieşit din odaie că Erwin se şi repede la Margot şi-i apucă mâinile.

— Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, Margot, ce înseamnă scena aceasta? Omul acesta obraznic… ce voia el de la dumneata?

— A venit… pentru o chestiune de bani, poate, răspunde cu mare greutate fata.

— Dar pe cât am auzit eu, fusese între voi o scenă mai violentă!

— Pretindea o sumă la care eu nu voiam să mă învoiesc, era prea mare! De aici s-a iscat o scenă mai violentă!

— Avea el oare vreo legătură cu răposatul bancher?

— Da, aşa este!

Unul Dumnezeu ştie, cât de greu o apasă pe sărmana fată neadevărul acesta!

— Dar vorbea aşa de impertinent, că n-a lipsit mult ca să-l pălmuiesc, răspunde Erwin. A, da, şi-mi amintesc, spunea că doamna Grosser ai fi dumneata? Cum trebuie să înţeleg una ca asta?

Margot nu mai poate evita o explicaţie. Trebuie să trădeze taina dublei ei identităţi şi nu-i mai rămâne decât speranţa că tânărul baron va păstra tăcerea, dacă ea îl va ruga.

— Treci, te rog, în camera de alături, zice ea încet. Acolo nu putem fi deranjaţi, nimeni nu ne poate spiona. Ceea ce trebuie să-ţi destăinui e un capitol întunecat din viaţa mea.

Mişcat de aceste cuvinte, el o urmează în tăcere.

— Ascultă-mă, domnule baron, şi apoi, dacă vei putea, condamnă-mă! îşi începe Margot emoţionanta mărturisire.

Erwin ascultă, fără a o întrerupe cu un singur cuvânt. În sfârşit, ştie ceea ce ea trebuise să-i dezvăluie: că fusese pusă, într-adevăr, de către răposatul bancher în locul fiicei sale adoptive, care murise, şi ca atare devenise soţia lui Grosser. Căsătoria aproape că nu e valabilă, căci ea nu e Berta Walther, dar a fost voinţa răposatului ca ea să fie moştenitoare.

Numai ce e pentru ea bărbatul pe care l-a întâlnit el aici adineauri, că acela ar putea avea pretenţii asupra ei, ori o poate sili să-şi dea în vileag taina – asta nu îndrăzneşte ea s-o mărturisească lui Erwin.

— Şi acum ştii totul, şopteşte ea, ştiu că n-o să mă condamni pentru că n-am putut fi atât de crudă să refuz muribundului mâna mea. A fost ultima lui dorinţă, şi el vedea din nou prin mine pe cea pierdută.

Baronul privea emoţionat pe frumoasa fată.

— Asta-i mai mult decât un roman, zice el apoi, dând din cap. Dar ştiu foarte bine că dumneata ai rămas una şi aceeaşi în toate împrejurările vieţii. Împrejurări triste te silesc fără cruţare să fii moartă faţă de lume. Ai făcut foarte bine, împlinind voinţa mortului. Acum abia eşti liberă şi nu trebuie să depinzi de nimeni.

El se ridică încet. Nu vede jalea de pe chipul lui Margot. O chinuieşte mereu gândul la Erbach, care o va ţine atâta vreme strâns în mâinile sale până ce o va strivi.

Erwin îşi dă capul pe spate.

— Nu, nu pot pleca aşa, Margot, exclamă el. Ţi-am spus doar, că fuga dumitale m-a lovit ca o catastrofă, că te-am căutat pretutindeni. O întâmplare, nu, o voinţă providenţială m-a făcut să te găsesc, într-o clipă în care nici nu mă mai aşteptam. Şi asta, o iau ca un semn, ca o prevestire, Margot! Pentru mine mai eşti şi azi nenorocita, care a fost înşelată în cele mai sfinte simţăminte ale ei! Îţi spusesem că te iubesc, că vreau să mă jertfesc pentru dumneata până la ultima picătură de sânge, oricât de posomorât s-ar profila viitorul dumitale. Azi eşti bogată, dar cu siguranţă că nu asta te-a momit pe dumneata; eşti moartă ca Margot Hartenberg, cu atât mai mult, nu mă refuza! Ascultă-mă! Eu pot aştepta până ce va trece anul de doliu, dar îngăduie-mi cel puţin, ca să te consider în inima mea ca pe logodnica mea!

Privirile lui atârnă cu mistuitoare văpaie de gura ei. El ridică implorator mâinile.

Ultima picătură de sânge a pierit de pe faţa lui Margot. Când a fugit de la palatul lui, a crezut că nu se vor mai întâlni niciodată! Dar iubirea lui a înfruntat toate piedicile.

— Nu pot fi niciodată soţia dumitale, domnule baron, niciodată! zice ea cu hotărâre.

El caută să-i apuce mâna.

— De ce, Margot? Fii sinceră, vorbeşte-mi deschis, numai această singură dată, ca să nu pier de atâta deznădejde! insistă el.

Atunci ea recurge la mijlocul cel din urmă, cel mai puternic, fără a bănui că prin aceasta ar abate cea mai mare primejdie asupra singurului om de pe pământ pentru care ar fi gata să moară; Eberhard de Hohenegge.

— Dacă bătrânul mi-a dat numele său înainte de a muri, zice ea în şoaptă plecându-şi privirea, nu un motiv neînsemnat l-a îndemnat la aceasta, ci… pentru că voia să dea un nume cinstit copilului meu!

Erwin sare în sus cu un strigăt pe jumătate înăbuşit. Se apucă cu amândouă mâinile de frunte, pământul pare a i se fi deschis sub picioare. Asta, tocmai la asta nu s-a aşteptat. Parcă l-a lovit ceva în creier.

— Dumneata eşti?…

Nu poate rosti cuvântul, ea singură trebuie să-l rostească, fără de îndurare.

— Sunt mamă!

El strânge pumnii şi zice cu glas răguşit:

— Vasăzică, falsul baron, Mască-Roşie, tot a făptuit crima asta? gâfâie el.

Dar Margot scutură capul.

— Nu, Dumnezeu Atoateştiutorul mi-e martor că n-a putut face din mine amanta lui!

Erwin o priveşte surprins. Cuvintele ei sună şi de astă dată adevărate! Prea veneau din adâncul sufletului. Toate celelalte, chiar când se învinovăţeşte ea însăşi, sună fals şi nenatural!

— Dar dacă nu el… cine atunci? Nu trebuie să-i ştiu numele pentru a-l trage la răspundere pe mişel?

— Nu întreba! Te implor! Părăseşte-mă şi lasă-mă în voia sorţii, orice întorsătură ar lua ea! se roagă Margot disperată.

Erwin izbucneşte într-un hohot de râs aspru.

— Este contele Eberhard de Hohenegge!

Sărmana vrea să nege, să strige în gura mare că el s-a înşelat şi de astă dată, dar atunci ar trebui să s-o degradeze la rolul de prostituată ordinară, şi nu-i în stare s-o facă!…

Astfel că lasă să-i cadă căpşorul palid pe piept, şi suspină adânc.

— Vasăzică el – el, bărbatul pe care cu toată astea n-ai voit să-l vezi, n-ai voit să-i vorbeşti, atunci când el a apărut în palatul meu!

Îi apucă mâna şi vorbeşte implorator:

— Margot, eşti şi acum pentru mine o sfântă, nu o decăzută. De ce nu-şi împlineşte omul acesta, care e bogat şi independent, datoria faţă de dumneata, făcându-te soţia lui? Că nu te crede ucigaşa tatălui său, o ştiu doară.

— Trebuie oare să-ţi răspund cu inima sângerândă că eu însămi, numai eu singură sunt aceea care nu vrea această unire? exclamă ea.

— Nu te pot crede! O fată are numai un singur bun suprem; onoarea ei de fecioară. Bărbatului iubit, care vrea, să se-nsoare cu dânsa, ea îi poate jertfi aceasta, şi dumneata ai făcut-o! Dar niciodată nu te-ai fi dăruit contelui numai ca amantă! Dânsul a venit la mine, părea mişcat, mi-a spus că te iubeşte, şi totuşi am aflat că în aceeaşi vreme s-ar fi logodit cu verişoara sa, baroana de Brissac. Astfel că el a jucat doar o comedie jalnică, mizerabilă. Pe baroană, dintr-un rang egal cu al lui s-a gândit s-o aducă la Hohenegge ca soţie. Dumneata, fireşte, nu puteai ocupa decât locul de amantă! Şi pentru că ai recunoscut asta, l-ai respins! N-am ghicit?

Nu capătă niciun răspuns.

— Acum ştiu ce am de făcut! Nu trebuie să rămână nepedepsit

pentru grava umilinţă la care te-a supus! zice el întorcându-se ca să plece.

Margot se uită după el speriată.

— Ce… vrei să faci? strigă, ea repede.

Dar Erwin de Bergen nu mai răspunde; a şi ajuns în coridor, unde se opreşte un moment ca să-şi recapete respiraţia. Toată fiinţa lui e revoltată. O iubeşte pe nenorocita asta, crede în ea, şi chiar dacă cu propria ei limbă se înfierează ca prostituată nu poate totuşi descoperi taina în ale cărei laţuri e prinsă. Şi în acest sălbatic vălmăşag de simţăminte, îi apare ca încadrat în sânge roşu imaginea contelui Eberhard de Hohenegge. Dânsul este omul care a călcat în picioare nevinovăţia lui Margot, pe care a râvnit-o numai ca amantă, nu ca soţie! Toate celelalte afirmaţii ale lui sunt o comedie, sunt nişte minciuni sfruntate, căci de logodit el s-a logodit doară cu baroana de Brissac femeia perversă.

Erwin căută să plece cât mai repede, aerul de aici ameninţând să-l înăbuşe. Venise încoace să prezinte condoleanţe tinerei văduve a bancherului, necunoscută lui, şi cu ce sentimente pleacă acum de aici!

Simte că-i e cu neputinţă să petreacă noaptea aceasta în palat, între pereţii care-i vor înşira din nou povestea lui Margot. O plăcere diabolică, o dorinţă primejdioasă după distracţie, după uitare într-o societate gălăgioasă îl cuprinde. E încă devreme, la Cazino nu va întâlni încă pe nimeni, seara pare să se menţină călduţă. Astfel că opreşte un automobil şi cere să-l ducă la Grunewald.

Se aşază la una din mesele terasei de iarnă a restaurantului şi se adânceşte în gânduri.

— Tare aş dori să-l întâlnesc pe contele acesta! murmură el.

Nimeni nu-l ia în seamă; dus pe gânduri, soarbe vinul pe care i-l adusese chelnerul.

Se face seară, becurile electrice îşi aruncă lumina lor albă asupra clienţilor voioşi şi eleganţi, care au fugit din oraşul zăpuşitor ca să guste aici aerul răcoros.

Ce animaţie şi ce lume! Privirea câte unei femei frumoase sau a vreunei cochete atinge şi pe tânărul baron, care priveşte atât de posomorât în gol.

El nici nu ia în seamă aceste atacuri galeşe.

În faţa intrării, împodobită cu nişte cerbi de aramă, trec trăsuri şi automobile şi curând şi ultimele mese ale terasei sunt ocupate de domni eleganţi cu însoţitoarele lor.

Iar apare un mic grup; trei sau patru domni, două doamne în rochii deschise. Râsetele şi glumele pătrund deodată până la Erwin.

Tresare deodată. Vocea pe care tocmai o aude, adâncă şi melodioasă, a mai auzit-o el odată. Ridică fruntea, străfulgerat de un gând. Societatea înaintează, vine în preajma lui, într-adevăr, se aşază

cu toţii la o masă alăturată.

Tânărul baron îşi umple încet paharul, dar mâna îi tremură. Apoi goleşte paharul dintr-o sorbitură. Nici nu observă măcar că vinul i se urcă la cap, sporindu-i agitaţia. Societatea de alături s-a aşezat. Unul din domni întoarce tocmai capul spre baron, este Eberhard de Hohenegge. Întâmplarea oarbă sau nenorocirea l-a adus încoace!

Abia după-amiază plecase de la castel spre Capitală, pentru rezolvarea unor afaceri, şi poate pentru că… şi acum mai prefera s-o evite pe verişoara sa Leonie cât mai mult. Momentana beţie de simţuri pe care aparţia frumuseţii ei uluitoare o exercitase asupra lui de curând în pădure, când o surprinsese la Max Şerparul, se evaporase destul de repede.

Iar şi iar apare înaintea lui obrăjorul drăgălaş al lui Margot, şi ochii ei albaştri de viorea par meniţi să-l urmărească cu expresia lor dureroasă până la sfârşitul vieţii.

La Berlin s-a întâlnit cu un camarad de regiment, care nu-i mai dădu drumul şi-l prezentă tinerei sale soţii. Se mai apropiară de ei câţiva cunoscuţi şi urmarea fu că Eberhard trebui să ia parte la proiectata plimbare spre Grunewald.

Ceva parcă-l reţinea, o presimţire vagă, dar cum nu putea da un pretext temeinic fu împins între râsete spre automobil şi trebui să-i însoţească.

Aproape în acelaşi timp l-a recunoscut şi el pe baronul de Bergen.

Reci şi aproape duşmănoase se încrucişează privirile celor doi.

Niciunul nu se înjoseşte să salute pe celălalt întâi.

Eberhard e cel care-şi revine întâiul. Bănuieşte că baronul are ceva împotriva sa, nu cunoaşte însă motivul adevărat, dar presupune că Margot se adăposteşte încă în palatul Bergen. Restul societăţii n-a observat deocamdată nimic din incidentul de până acum. Soseşte vinul şi se ciocnesc cupele.

— Închinăm, paharul acesta pentru logodna contelui Eberhard şi fericirea sa viitoare! exclamă cel mai voios dintre domni, un ofiţer zvelt din garda dragonilor.

Eberhard a ridicat paharul, n-are încotro, dacă nu vrea să se dea de gol, trebuie să ciocnească.

Deodată un zăngănit, şi paharul i se sparge.

Cu faţa palidă, Eberhard se întoarce şi-şi şterge mâna cu batista de mătase. Pe chipurile tovarăşilor de masă s-a întipărit fără voie o expresie de gravitate.

— E parcă o prevestire! zice dragonul consternat.

De la masa de alături se aude un râs scurt tăios. Coatele Eberhard ştie acum că baronul Bergen îi caută pricină. Se ridică dârz dar calm. Niciodată nu s-ar fi ferit din calea vreunei primejdii, cel puţin din calea unui bărbat care-l provoacă.

Erwin de Bergen s-a ridicat şi el. Stă un moment locului şi trece apoi încet pe dinaintea mesei lui Eberhard.

Dragonul îşi dă îndată seamă de situaţie.

— Dacă ai nevoie de un ajutor, conte, atunci… începe el.

— Mulţumesc, camarade, răspunse Eberhard.

— Doresc să-ţi vorbesc, conte de Hohenegge! zice cu jumătate glas Erwin.

Eberhard dă doar scurt din cap şi îl urmează calm pe baron până ce ajung amândoi la un loc, unde nu pot fi auziţi de nimeni.

— Ce ai să-mi spui, domnule baron? întreabă contele cu răceală.

Erwin simte urcându-i-se iar sângele la cap. Privirea ce o aruncă rivalului său, e plină de ură.

Obrăjorul frumos frământat de lacrimi şi durere al lui Margot nu lasă să-i mijească în suflet un gând mai blajin!

— Domnule conte, începe Erwin aspru, am a-ţi pune doar o scurtă întrebare şi te rog să-mi răspunzi. Ce crezi dumneata despre un cavaler care, în virtutea numelui său nobil, seduce o biată fată, face din ea mama copilului său şi apoi o lasă în voia sorţii?

— Ce voieşti să spui cu asta? exclamă Eberhard pălind şi strângând pumnii.

— Pardon, mai uitasem ceva, observă baronul cu bruscheţe. Cavalerul ar fi dispus să ia eventual pe sărmana fată şi mai departe ca amantă sub aripile lui ocrotitoare, numai dacă ea s-ar învoi ca el să ofere oficial unei alte femei mâna lui!

— Să ajungem la sfârşit, domnule baron de Bergen, răspunde contele tăios. Eşti furios şi ai băut prea mult! După ce te vei fi trezit, am să răspund impertinentei dumitale întrebări.

Zicând aceasta, dă să plece, dar cu un strigăt înăbuşit, uitând totul în jurul său, Erwin apucă de picior unul din scaunele uşoare şi-l ridică gata să lovească.

— Vreau să-ţi spun cum sună titlul de onoare al unui astfel de cavaler: „Mizerabil!” gâfâie el, ieşit cu totul din minţi.

Dar scaunul cade cu zgomot la pământ, înainte de a fi putut atinge pe conte.

Cu o mişcare rapidă, Eberhard a apucat braţul furiosului său rival şi i-a răsucit mâna.

Incidentul acesta scurt şi abia observat de clienţii străini nu ia proporţii, căci domnii, în societatea cărora fusese contele de Hohenegge, se şi apropiaseră şi despărţiseră pe cei doi potrivnici.

— Îţi voi trimite mâine martorii mei, domnule de Bergen, zice Eberhard, respirând adânc.

— Îi aştept chiar, şi apoi te voi omorî cum ai ucis tot ce e mai sfânt în sufletul unei copile! răspunde Erwin.

Pe când contele de Hohenegge se întoarce la masă însoţit de

prietenii săi, Erwin de Bergen părăseşte terasa. Merge pe jos, făcând ocol lacului tăcut, spre gară, se aruncă într-un compartiment şi priveşte înainte-i în gol.

— Îl omor repetă el, mecanic.

Capitolul 47 – Foc!

Era într-una din acele seri în care Leonie de Brissac, după obişnuita ei ceartă cu maică-sa, părăsise singură castelul. Ori de câte ori Eberhard zăbovea prin oraş, pătimaşa femeie avea impresia că el ar căuta să scape din mrejele ei. Că presupunerea aceasta era foarte exactă o ştim cu toţii.

În astfel de ceasuri era nespus de agitată şi de nervoasă.

El ştia să găsească mereu pretexte noi spre a amâna călătoria în Sud, de parcă Berlinul l-ar fi reţinut în cleşti nevăzuţi. Ea însă vrea să plece cât mai repede. Îi arde pământul sub picioare. Hector Rammont e arestat. Cine putea şti dacă în procesul lui nu va fi citată şi ea? Exista cu siguranţă o bănuială, căci de două ori fusese găsit în parc un om deghizat, un spion al poliţiei, Ochi-de-Pisică! Şi în fund, în partea cea mai sălbatică a pădurii, se afla Max, îmblânzitorul de şerpi, păzindu-şi preţioasele lui taine. Nu părea că Eberhard nu se încrede în vorbele ei? Individul trebuia să plece, dar se codea. Îi trimisese un bileţel în care-i spunea că trebuie să-i vorbească, altminteri nu garantează de nimic. Mai înainte de toate, fireşte, trebuia însă lichidată socoteala cu individul acesta îndrăzneţ. De astă dată, Leonie voia să procedeze cu mai multă prevedere. Ştia că Eberhard nu se va întoarce decât foarte târziu din Berlin, căci trăsura era comandată pentru o anumită oră la gară. Avea deci timp.

Îşi puse din nou rochia simplă, cenuşie, un văl pe pălărioara mică de fetru şi dispăru sub copacii parcului, asupra căruia începuseră să cadă umbrele serii. Nimeni nu trebuia s-o însoţească. La ora aceasta nu risca nici măcar să întâlnească pe vreunul din slujitorii castelului.

Odată depărtată de castel, baroana iuţi paşii. Nu-i păsa când piciorul i se poticnea de câte o rădăcină, sau dacă-i izbea faţa vreo ramură. Tot atât de întunecat ca şi umbrele de sub tufişuri îi era şi sufletul.

După un marş rapid, răsuflând din greu, ajunse în sfârşit la acea parte a pădurii unde se afla coliba lui Max Şerparul.

Se opreşte sub un stejar şi priveşte încolo spre copacii pe după care, în lumina nopţii, se poate recunoaşte acoperişul.

S-a stârnit un vânt care scutură ramurile şi frunzele se vânzolesc în jurul ei.

Priveşte prevăzătoare în toate părţile. Chiar dacă ar fi exclus ca cineva de la castel s-o fi urmărit, totuşi n-are nevoie de niciun fel de

martor al prezenţei sale aici, chiar de-ar fi numai un locuitor al satului.

Dar nu se zăreşte nimeni. Împrejur e cu totul pustiu. Scoate din buzunarul rochiei un revolver şi controlează încărcătura. Apoi îl face să dispară din nou.

— Aşa, vedem noi acum! mormăie ea.

Ajungând aproape de colibă observă pe Max Şerparul stând pe o bancă de scânduri, picior peste picior, şi fumând dintr-o pipă scurtă.

El o întâmpină cu un chicotit, ridicându-se încetişor.

— Bună seara, frumoasă baroniţă! o salută el. Vasăzică, tot ai venit! Frumos din partea dumitale! Data trecută mi-ai jucat un blestemat de renghi şi, de n-ar fi intervenit contele, să mă ia dracul, ai fi ispăşit-o!

Leonie îl priveşte cu coada ochiului şi răspunde energică:

— Dacă contele, logodnicul meu, ţi-ar fi trimis un glonte în creier, nici că ai fi meritat ceva mai bun. Purtarea dumitale a fost mai mult decât obraznică.

— Oho! exclamă el privind-o ironic. Te sfătuiesc să iei un ton mai blajin, când suntem singuri noi doi! Posed tainele dumitale, prin care te am în mâini nu numai pe dumneata, ci şi pe nobilul domn conte, stăpân pe Hohenegge! Nu prea am motive să mă târăsc la picioarele lui ca un câine şi nici nu prea am poftă! Maică-mea, Dumnezeu s-o ierte, ştia şi ea un cântecel despre tatăl contelui, de pe timpurile când fusese încă tânără şi frumoasă. Despre asta trebuie să aibă cunoştinţă şi domnul conte, altminteri nu s-ar fi lăsat prostit deunăzi cu comedia pe care i-o jucaserăm!

— Să isprăvim odată! îl întrerupse scurt baroana. Mi-ai trimis un bileţel. Ce anume vrei de la mine?

— Mai întrebi? Ştii, cred, foarte bine că trăiesc, pot zice, aproape numai din vânt! izbucneşte el. Voi, cei de dincolo, vă scăldaţi în aur, iar eu care aş putea spulbera toată măreţia asta, dacă m-aş prezenta la tribunal cu anumite hârtii, trebuie să postesc! Ţi-am mai spus o dată că posed destul talent să joc o dată şi eu pe elegantul. Vreau aşadar să plec de aici, să plec de-a binelea, şi pentru ca baraca să dispară de pe faţa pământului, îi dau foc mai întâi! De întors încoace nu mă mai întorc! Dar vei rămâne prietena mea, fireşte, în mare taină, vei purta de grijă să nu-mi lipsească nimic! Şi o să-ţi fie cum nu se poate mai uşor, căci contele te ia de nevastă, şi se ştie doar că e milionar. Mai întâi de toate însă, doresc bani! Pe cât se pare, ai uitat de asta!

Baroana îşi dă prea bine seama ce o aşteaptă, dacă nu se descotoroseşte cu orice preţ de omul acesta.

— Să intrăm în colibă! zice ea, nu vreau ca să se întâmple să ne zărească cineva aici!

— Te temi pesemne de vreo nouă surprindere?

— Nu, contele Eberhard e la Berlin, dar îmi place să fiu sigură!

— Despre partea mea, haidem sub acoperiş! aprobă individul, deschizând uşa.

În interiorul colibei e întuneric şi el trebuie să aprindă lumina. Cum nu are o lampă, nu-i mai rămâne decât să aprindă o despicătură de lemn răşinos pe care-l înfige într-o crăpătură a peretelui. Luminile roşii ale flăcării pâlpâitoare joacă prin încăperea întunecoasă, iar în lada de scânduri de pe jos se aude un şuierat sinistru.

— Camarazii mei de joc s-au trezit! zice Max, râzând. Nu trebuie să-ţi fie deloc frică!

Leonie scoate un ţipăt şi se trage îndărăt spre masa cea veche. Privirea ei a zărit un şarpe care trebuie să fi scăpat din ladă şi care se târâie cu mişcări grăbite, ca să scape din zona de lumină.

Individul scoate un şuierat şi ridică liniştit de coadă animalul, care se zvârcoleşte.

— Ia astâmpără-te, drăguţa mea viperă! Aşa păţeşte cine nu ascultă! zice el râzând, ducând şarpele înapoi în ladă.

Leonie simte o scârbă de nedescris, nervii îi sunt nespus de încordaţi, nu mai are decât un singur gând: să plece de aici, orice s-ar întâmpla. Scoate maşinal din buzunar nişte bancnote şi le întinde pe masă.

— Nu mi-am putut procura mai mult, veniturile mele sunt încă prea mici, zice ea cu glas răguşit. Primeşte deocamdată atât. Mai târziu, vei căpăta mai mult.

Tânărul trage bancnotele spre el încet şi le vâră în buzunar.

— Bine, o s-aştept! Mâine plec de-aici şi mă stabilesc la Berlin. Adresa mea o să ţi-o trimit la timp!

Baroana se postă în faţa uşii fără a scăpa din ochi pe individ.

— Dar scrisorile pe care mi le-ai furat? Nu vrei să mi le predai? zice ea cu voce ridicată.

Max Şerparul o priveşte ironic.

— Prostii! Doar n-o să fiu aşa de nerod! Deocamdată rămân în posesia mea!

— Le ai ascunse aici?

— Fireşte, dar nu pot fi găsite aşa de uşor! Gândeşte-te, bunăoară, că iubitele mele, târâtoare, îmi păstrează comoara!

— Eşti un mizerabil, un şantajist, bun de aruncat în închisoare!

El se repede la ea şi, încă înainte ca ea să fi ajuns la ieşire, îi închide drumul.

— Cu mine ai face bine să nu vorbeşti astfel! gâfâie el. Suntem singuri de astă dată, n-o să ne deranjeze nimeni! Şi să mă ia dracu, dacă las să-mi scape ocazia asta! Eşti a mea, frumoasă vrăjitoare. De astă dată niciun contişor n-o să ne mai stea în cale!

Ea se trage în lături, cu o mişcare fulgerător de repede.

Acum e acum! Va fi biruită, o ştie ea, dacă nu izbuteşte să-l reducă la neputinţă. Şi, pe lângă asta, se gândeşte mereu la hârtii, în jurul cărora se învârteşte totul, pe care trebuie să le aibă iar în mâini. Râsul răguşit al individului îi izbeşte urechea.

— Nu-ţi da nicio osteneală, frumoasă baroniţă, în noaptea asta vom fi o pereche!

Ea îl respinge şi caută o cale de scăpare. Dar situaţia e periculoasă. El o împinge spre colţ spre flacăra roşiatică a făcliei.

Mai departe ea nu ştie ce să mai facă! Vede ochii lui râvnitori, aude gâfâitul lui fierbinte şi atunci smulge făclia aprinsă şi-l loveşte cu ea. Se ridică în sus o ploaie de scântei; răcnind de furie şi de surprindere, el se trage cu un pas îndărăt.

— Eşti un diavol! strigă el.

Focul îi zboară în obraz. N-a lipsit nici cât firul de păr şi şi-ar fi pierdut ochii. Dar acum el nu mai cunoaşte nicio măsură! Să fie biruit el de demonul acesta sălbatic, el, un individ care nu se teme nici de dracul?

O săritură, şi a şi înşfăcat-o. Vrea să-i dezarmeze braţul.

Leonie se apără cu disperare; zadarnic! El pare să rămână biruitorul. Şi iată că în ultimul moment ea izbuteşte să-l lovească în faţă cu făclia pe care el o apucase. Orbit, furiosul se trage îndărăt, iar făclia le scapă din mâini. Durerea turbată îl face să cadă în genunchi, părul îi e pârlit, sălbatic, ameninţă cu pumnul.

— O să-ţi smulg inima din trup căţea! ţipă el.

Dar de astă dată nu izbuteşte să se ridice, căci aproape de tot de el se descarcă un revolver. Cu un strigăt, el se rostogoleşte pe spate. Baroana a rămas cu ochii holbaţi la victimă, ţinând revolverul în mână.

— Dacă n-a vrut altminteri! Şi e cel mai bine aşa! îngână ea. Şi acum, hârtiile.

Făclia rămâne în colţ pe jos, continuând să ardă acolo. Leonie pune arma la loc şi începe să cotrobăiască prin odaie cu o grabă înfrigurată! Chiar şi lăzile le împinge deoparte, că doar o găsi sub ele vreo gaură.

Niciun colţ, nicio gaură din lemnărie, niciun ungher n-a rămas necercetat. Tot mai luminoasă arde făclia, dar Leonie nici nu-şi dă măcar seama de primejdia ce o paşte.

Dar ochii ei care lucesc de sălbatică înfrigurare, nu găsesc nici urmă de hârtiile furate. Se aruncă asupra individului care zace pe jos. El nu se mai mişcă. Glontele ei a fost desigur mortal. Îi descheie haina; dorinţa de a recăpăta comoara ei secretă a omorât în ea orice simţire.

Nici aici nu găseşte nimic. Se ridică gâfâind şi tremurând de agitaţie.

— A pus documentele într-o ascunzătoare pe care n-o pot găsi, ce-i de făcut?

Priveşte sălbatic în juru-i. Deodată i se holbează ochii, lumină tot mai puternică o înconjoară, iată că în colţ, se aud trosnete şi pârâituri, un fum negru urcă şi se întinde ca un şarpe negru prin încăpere. Un hohot de râs pe jumătate înăbuşit scapă de pe buzele baroanei.

— Arde coliba!

Făclia aruncată într-un colţ a pricinuit incendiul. Flăcările au început să se ridice din toate părţile. Peste puţin, baraca veche, putregăită, va fi învăluită într-o mare de flăcări.

Ea se repede la uşă. În mijlocul odăii zace nemişcat corpul lui Max, îmblânzitorul de şerpi. Dacă nu-l scoate cineva afară, trebuie să se prefacă în cenuşă.

Pe baroană o străfulgeră un gând diabolic.

— La urma urmelor, nu-i nicio pagubă dacă l-o mistui focul şi pe el împreună cu şandramaua, cu hârtiile şi cu toate scârbele astea de şerpi, mormăie ea. Dintre toate, asta e cea mai bună dezlegare!

Trebuie să se grăbească să iasă din coliba incendiată, dacă nu vrea să rişte să se înăbuşe.

Aruncând o ultimă privire triumfătoare asupra trupului pe jumătate învăluit în fum al duşmanului său, Leonie părăseşte coliba.

Afară se opreşte ca să-şi tragă sufletul şi priveşte spre locul pe care tocmai l-a părăsit. Trosnete şi pârâituri tot mai puternice îi spun că focul îşi împlineşte opera lui de distrugere. O flacără a şi răzbit pe ferestruică şi se târâie spre acoperişul şubred. Şindrila uscată de soare şi de vânt va forma curând o singură vâlvătaie. Vântul bate puternic prin pădure, suflând în flacără, şuierând, urcând spre cer scânteile roşii.

— Aşa-i bine! Înainte suflă vântule, înainte şi distruge tu hârtiile, dacă nu mi-a fost dat să le capăt eu! zice cu un scrâşnet frumosul demon.

Leonie se trage îndărăt, acoperişul începe să ardă. Vrea să asiste, de dincolo, de la marginea pădurii la acest îngrozitor spectacol.

Departe, încolo, cărarea e luminată de flăcări, un şuierat ciudat trece prin aer. Şi iată că deodată o apucă pe baroană o groază năprasnică de fapta ei. Se repede în goană prin luminişul părăsit şi nu se opreşte decât după ce se află sub stejarii bătrâni, destul de departe de locul sinistrului.

Acolo unde fusese coliba lui Max Şerparul, nu mai e decât o făclie uriaşă care-şi aruncă lumina până încoace.

Dar ce să fie asta?

Leonie face un pas înainte, ca să poată vedea mai bine. Nu se mişcă o umbră neagră în raza luminii din jurul colibei? Să fie un om?

Încă nu-şi poate da bine seama ce să fi fost, când dintr-acolo trosneşte o împuşcătură şi glontele trece cu un şuier sinistru, foarte aproape de capul ei.

Leonie porneşte prin pădure în goană nebună. Nu se mai opreşte. Ştie că cineva a şi observat-o şi că acela n-a fost un om care să stea mult pe gânduri, i-o spune împuşcătura.

Dar cine, cine să fi fost prin apropiere, pe când ea făcuse sinistra vizită individului aceluia?

Gâfâind, abia în stare să se mai ţină în picioare, ajunge la castel. Priveşte sfioasă în jurul ei, de parcă s-ar teme să nu fie urmărită de cineva. Dar nu se vede nimeni, nu se aude decât vâjâitul vântului printre copaci.

În depărtare, trece pe cerul nopţii un nor alb, cu margini însângerate parcă.

Capitolul 48 – Joc de Sirenă

Eberhard de Hohenegge s-a întors la castel târziu în noapte. Posomorât şi tăcut, se îndreaptă spre camerele lui. În cursul zilei următoare martorii tânărului baron de Bergen vor veni să fixeze condiţiile duelului. El a încredinţat această misiune unor foşti camarazi de regiment. Asta-i tot ce poate face, căci e clar că Bergen va alege pistolul, asta o dovedea întreaga lui atitudine. De ce-l urmăreşte cu atâta ură tânărul acesta? Nu ştie că şi el suferă numai şi numai din cauza lui Margot? Nu poate fi decât o gelozie turbată! Şi în tot timpul ăsta Eberhard clatină întruna din cap. Ce să se fi întâmplat oare, pentru ca Bergen să fi putut afla din gura lai Margot dureroasa ei taină?

Bătrânul servitor care-l ajută să se dezbrace, răspunde cu sfială la întrebarea lui Eberhard, dacă s-a întâmplat ceva în lipsa lui.

— Coliba lui Max, îmblânzitorul de şerpi, a ars astă-seară, a trimis vorbă pădurarul. N-a fost cu putinţă salvarea. N-a mai rămas pe locul acela decât un morman de dărâmături.

— Şi s-a întâmplat vreo nenorocire? întrebă Eberhard cu prea puţin interes.

— Nu, cică derbedeul cela n-o fi fost prin partea locului; nu l-a văzut nimeni.

Eberhard dă din cap cu indiferenţă. La urma urmei, nu-i cine ştie ce păcat de baraca aceea netrebnică; acum cel puţin, individul se va căra de pe meleagurile acestea.

Înainte de amiază sosesc doi domni la castel, cunoscuţi de-ai contelui. După o convorbire tainică pornesc înapoi spre gară.

Baroana, care cam are friguri, observă pe străini de la fereastra camerei sale, dar nu bănuieşte scopul vizitei lor. Abia la masa de prânz se întâlneşte cu Eberhard. El se sileşte să-şi ascundă obida şi să fie cu ea tot atât de amabil ca de obicei.

La aluziile ei, că se plictiseşte grozav aici şi că-i e dor tare de Sudul

ei, însorit, care-i dăruise în anii trecuţi atâtea bucurii şi plăceri, zâmbeşte ciudat.

— Dacă nu s-o întâmpla nimic între timp, Leonie, vom pleca peste o săptămână, zice el. Voi da cuiva însărcinarea să închirieze pentru tine şi pentru mama ta o vilă la Nisa sau Roquebrune, iar eu voi locui prin apropiere.

Leonie îi zâmbeşte cu cel mai seducător surâs al ei. În sfârşit va pleca! În sfârşit va putea respira, fără această veşnică spaimă şi grijă tainică! Peste o săptămână!

Îndată după masă se despart.

Eberhard vrea să meargă călare la un vecin de moşie, iar baroana se retrage în camerele ei.

Voioşia ei înfrigurată o pune pe gânduri pe bătrâna ei mamă. Clatină din cap bănuitoare.

— Numai de nu s-ar ivi ceva care să-ţi distrugă speranţele, Leonie! zice ea deodată.

Fiică-sa o priveşte surprinsă.

— Ce vrei să spui cu asta, mamă?

— N-am încotro, trebuie să ţi-o spun: l-am observat pe Eberhard cu atenţie. Azi n-a fost sincer; ascunde ceva!

— Dar ai auzit că plecăm în voiaj!

— Eu una nu cred încă!

Baroana râde nervoasă.

— Ei, asta-i bună! Acum mai începi şi tu! Ce crezi tu de fapt despre logodna noastră?

— Eberhard nu o menţine decât silit! Asta e convingerea mea! răspunse bătrâna doamnă. Dar nu te iubeşte!

— Mamă… dacă tu…

— Da, Dumnezeu mi-e martor şi sunt încredinţată că el atârnă cu sufletul de cealaltă, pe care a pierdut-o fără voie. Dar tu nu eşti pentru el ceea ce-a fost Margot!

O vază preţioasă cade, zăngănind, pe parchet, trântită cu furie de Leonie.

— O să te lămuresc îndată cum stau lucrurile între noi şi dacă patima lui nu vibrează la unison cu a mea şi nu se înalţă cu aceeaşi înflăcărare, dacă nu-l pot subjuga ca sclav la picioarele mele, atunci vom părăsi Hohenegge tot peste o săptămână, dar Eberhard va fi cel mai sărac şi cel mai mizer om de sub soare, asta s-o ţii minte!

Zicând aceasta, Leonie o părăseşte pe mama ei şi se încuie în camera ei de culcare.

Bătrâna baroană rămasă singură, oftează.

— Asta, nu se termină cu bine! îngână ea…

*

După-amiaza a fost zăpuşitoare; o căldură apăsătoare domneşte asupra castelului şi a parcului.

Învăluită într-o toaletă vaporoasă, Leonie se plimbă singură pe sub copaci. Ştie că Eberhard nu s-a întors încă; poate că abia când o începe să se întunece, şi dacă n-o va găsi în castel ar putea-o căuta şi în parc. Locul lui favorit l-a iscodit ea demult. În timpul din urmă el evită drumurile largi, aleile mari, caută cărări lăturalnice şi locşoare pe jumătate ascunse.

Pe asta îşi clădeşte ea noul ei plan, pe care nu-l poate născoci decât o femeie rafinată.

Aerul nu se răcoreşte; chiar şi florile arbuştilor îşi pleacă lânced capetele pe jumătate ofilite. Cu totul de o parte de drumurile animate şi frecventate, spre partea de miazăzi a parcului, se află aşa-zisul lac al sirenelor. Apa lui limpede e mărginită de crăci ce atârnă şi se oglindesc în unda liniştită.

Un loc anume făcut pentru reverie, aşa e de tăcut şi de ireal.

Leonie ajunge la cărarea cea îngustă care duce de jur-împrejurul lacului, tocmai când soarele se pleca spre asfinţit. O lumină trandafirie tremură peste luciul ca de oglindă al apei; din când în când sare în sus un peştişor de argint.

Frumoasa baroană dă în lături cu amândouă mâinile ramurile unui tufiş şi ochii ei mari, pătimaşi alunecă de-a lungul malului. E singură aici, o ştie bine, n-o poate surprinde nimeni de la castel, în afară de unul, care, ca şi ea, vine adesea încoace în orele de seară şi visează pe mal.

De-ar avea azi noroc!

Leonie merge încet departe, până ce a ajuns la o colibă mică de lemn, care înaintează în bună parte şi în lac. Odinioară, pesemne că veneau uneori aici, în astfel de seri, la scăldat, lucru la care te momea apa clară, liniştită. Acum însă lacul Sirenelor e părăsit de tot; noile alei şi pajişti ale parcului se întind în partea cu totul opusă.

Baroana încearcă să deschidă uşa de lemn al colibei bine întreţinute, şi izbuteşte cu uşurinţă. Găseşte chiar un colţ unde să se poată dezbrăca şi în perete se află chiar o oglindă. Prin acoperiş cade lumina pală a cerului roşu de seară. Pe lângă aceasta luna începe să-şi joace lumina iar printre tufişurile de pe marginea lacului păsărelele îşi ciripesc cântecul lor nocturn.

Încet cade vestmânt după vestmânt de pe trupul frumosului demon. Nimeni n-o vede, nimeni nu ştie ce se petrece înlăuntrul sufletului ei. Ultimul vestmânt zace pe jos şi frumoasa, înnebunitor de frumoasa femeie, stă aşa cum a făcut-o Dumnezeu. Ba nu, încă de la castel îşi pusese un uşor costum de baie de voal, lucrat cu atâta rafinament, că materia fină mai mult descoperă decât acoperă.

Curând după aceea, piciorul ei se moaie în apa răcoroasă de sub

scară. Tot mai ciripesc şi cântă păsărelele, soarele e la asfinţit; o lumină magică se întinde deasupra lacului.

Trec câteva minute, când iată că se apropie un bărbat de malul celălalt, cu capul plecat, de parcă ar fi adâncit în gânduri. Se opreşte în apropierea lacului Sirenelor. I se păruse că ar fi auzit un plescăit uşor, depărtat.

Oare nu mai era singur?

Este Eberhard, care se întorsese la castel de curând, dar nici nu întrebase măcar de Leonie, ci se îndreptase spre parc. Vrea să fie singur. Luptă ca un nebun cu frământările tainice ale inimii sale, pe care nu le poate destăinui.

Astfel veni spre lacul Sirenelor, care-l atrage cu pacea lui.

Trage ramurile în lături şi e străbătut ca de un curent electric, la vederea tabloului ce i se înfăţişează. S-a rătăcit oare aievea în împărăţia zânelor? Pe apa uşor încreţită se leagănă un trup minunat, luminat de luna palidă, discretă.

Ochii-i se aprind, n-a mai văzut niciodată un astfel de tablou frumos, ca în basme sângele începe să-i ardă prin vine; gâfâind de emoţie şi nefiind în stare să-şi clarifice situaţia, el se reazemă de boschetul înflorit, înmiresmat..

În depărtare cântă o privighetoare.

Îşi apucă fruntea înfierbântată în mâna dreaptă. Sirena ceea de colo… iat-o cufundându-se pe jumătate în apa scânteietoare, apoi iar îşi ridică trupul de alabastru în mişcări feline… stropii de apă licăre pe piele: un tablou divin, îmbătător, în stare să excite simţurile unui bărbat.

Tot mai mult se apropie aceea care se joacă în apă. Nu cântă ea oare un cântec melancolic, prin care să-l atragă în fundul lacului? Braţele ei albe, de pe care curge apa ca argintul, se înalţă dornice…

El scoate un ţipăt scurt, a recunoscut-o pe frumoasa sirenă.

— Leonie!

Cu aceasta s-a trădat cu sau fără de voie!

Un al doilea ţipăt de spaimă răspunde şi Eberhard, ale cărui priviri au zărit pentru întâia oară această minune de frumuseţe femeiască, desface ramurile. El vede că Leonie vrea să fugă, vrea să ajungă la celălalt mal al lacului, dar în graba ei, pare că şi-a pierdut terenul de sub picioare.

Trupul ei alb se afundă, mai apare o dată la suprafaţă, apoi răsună un strigăt slab prin noaptea cu lună:

— Ajutor… mă… înec!

Contele îşi vine în fire şi, scoţându-şi repede pardesiul dintr-o săritură, e în apă.

Îi ajunge abia până la brâu; lacul nu are decât prea puţine locuri adânci pe la mijloc.

Tocmai reapare încă o dată trupul falnic al Leoniei, iată că a şi ajuns-o, şi braţele lui o cuprind.

Ea cade înapoi moale, de parcă şi-ar fi pierdut toată puterea, ochiul ei umbrit de gene lungi şi dese priveşte cu înflăcărare chipul lui palid, apoi închide pleoapele.

El trebuie să strângă tare frumosul trup de pe care picură apa, spre a-l duce în partea unde se află coliba. Puţinele locuri mai adânci le evită uşor, urcând apoi la mal.

O bancă, aproape cu totul năpădită de muşchi se află aici şi, spre a se odihni, trebuie s-o lase un moment jos pe sirena salvată, pe care o întinde pe bancă.

Eberhard îngenunche în faţa aceleia pe care a salvat-o şi-i priveşte chipul.

— Leonie! strigă el răguşit.

Ea deschide ochii ei visători, şi înainte ca el să-şi fi dat seama ce se petrece cu dânsul, ea îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului lui. Un hohot de plâns îi înăbuşe vocea. Îşi pleacă adânc capul, de parcă ar distruge-o ruşinea.

— Eberhard, o, Eberhard! Mor! Desigur că mă dispreţuieşti, de vreme ce ochiul tău m-a văzut!

— Vino, vino, Leonie! N-ai să fii tu soţia mea? Să nu te fi salvat? zice el gâfâind. Te duc în colibă şi-ţi trimit apoi de la castel pe camerista ta!

Dar ea se încleştează de el mai cald, mai nebuneşte.

— Spune că nu mă dispreţuieşti, că mă mai iubeşti şi acum! Rosteşte cuvântul care mă face nespus de fericită! Jură-mi, iubitule, nu vreau să mă mai întorc la viaţă fără de tine!

El simte că-i piere orice rezistenţă, ia capul frumos între mâinile sale şi şopteşte ca ieşit din minţi:

— Te iubesc, frumoasă vrăjitoare, ispititoareo!

Cu un strigăt de triumf ea îl strânge apăsându-şi buzele de gura lui.

— A ta, a ta!

Deodată trosneşte o cracă uscată. Eberhard sare în sus contrariat. Luna luminează puternic. Printre frunzele verzi a apărut un chip, un chip pe care i se pare că-l cunoaşte, care face să-i dispară dintr-odată beţia ce-l copleşise.

— Margot! exclamă el îngrozit.

În momentul acela a uitat cu totul de Leonie.

Ea însă aude exclamaţia lui şi sare în sus, ca biciuită de furii.

— Pe cine vezi oare? Vrei să mă părăseşti, să mă părăseşti aşa, adânc ruşinată? strigă ea gâfâind.

El întoarce capul. Să fi fost numai o amăgire, văzuse oare cu simţurile înfrigurate de excitare ceva ce în realitate nici nu exista?

Datoria lui îi impune înainte de toate să ascundă asta faţă de

Leonie. Cu dinţii încleştaţi, ridică trupul ei moale şi porneşte repede spre coliba de lemn şi o depune pe Leonie în colţul unde-şi lăsase vestmintele.

— Linişteşte-te, zice el cu voce sugrumată. Îţi trimit cât mai repede o femeie. Slavă Domnului, pare-se că accidentul nu ţi-a pricinuit niciun rău.

Cu aceste cuvinte, se pregăteşte de plecare.

Ea însă mai întinde odată braţele goale şi şopteşte.

— Eberhard, nu mi-ai spus că mă iubeşti, că voi fi soţia ta? Rămâi lângă mine în noaptea asta de vară, nu mă părăsi!

— Aiurezi, Leonie? Mâine voi sta cu plăcere de vorbă cu tine, aşteaptă numai puţin, până vine camerista să-ţi ajute. Cel mai bine ar fi ca nimeni să nu afle în ce situaţie te-am găsit.

Zicând aceasta, a şi părăsit încăperea.

Baroana îl aude cum porneşte grăbit pe alee. Fireşte că va alerga spre locul, unde exclamase adineauri numele pe care ea îl urăşte atât şi care aprinde din nou un iad în ea.

Nu mai are nicio slăbiciune, căci nu fusese la mijloc decât o înscenare rafinată pe care o jucase în apă.

Printr-o crăpătură a colibei ea poate vedea că Eberhard s-a dus de-a dreptul la banca de muşchi. Leonie îi urmăreşte fiecare mişcare şi strânge pumnii.

Bărbatul, pe care de astă dată îl crezuse atât de tare încătuşat de ea, că pierduse orice forţă bărbătească, care nu i-ar mai fi putut scăpa dac-ar fi posedat-o o singură dată măcar, se afla dincolo şi ea, îl aude chemând pe cineva.

Un blestem sălbatic pluteşte pe buzele ei roşii, senzuale. Apoi ea zâmbeşte ironic.

— Nu răspunde nimeni; cheamă zadarnic! Dacă această Margot ar fi prin apropiere, s-ar arăta cu siguranţă. Sau s-o fi petrecând din nou ceva misterios! De văzut a văzut el un chip, asta e sigur. Trebuie, cu tot dinadinsul să aflu cine a fost!

Eberhard se îndreaptă spre castel şi dispare îndată pe după copaci.

Leonie se îmbracă repede, şi dacă Eberhard ar fi putut-o observa, ar fi recunoscut îndată ce puţină nevoie de ajutor avea ea. Nici măcar camerista nu şi-ar fi putut îmbrăca, mai repede şi cu mai multă dibăcie, stăpâna.

Baroana aruncă într-un colţ costumul de baie ud şi părăseşte în mare grabă coliba de scânduri.

Înainte încă de a fi venit cineva de la castel, trebuie să ştie ce va fi însemnat incidentul de la banca de muşchi.

Tot mai stăruie lumina lunii peste lacul sirenelor, redevenit tăcut. Nu se vede ţipenie de om primprejur. Dar baroana nu se lasă amăgită de acest calm aproape nefiresc.

Desface repede ramurile dese ale tufişurilor şi observă în muşchiul moale neîndoielnice urme de paşi. Se furişează grăbită sub crăcile ce atârnă şi apoi se opreşte deodată.

— Este cineva aici? Răspunde! strigă ea cu glas poruncitor.

Se aude un zgomot uşor la o depărtare oarecare.

Leonie păşeşte apoi în clarul de lună, vrând să vadă cine e. Trec câteva minute, apoi se desface tufişul şi Alice păşeşte pe drumul cel îngust! În primul moment se trage şi Leonie îndărăt, căci asemănarea dintre cele două surori e destul de mare şi mai e şi mărită, de faptul că Alice e îmbrăcată întocmai ca Margot atunci când părăsise Hohenegge. Dar apoi baroana îşi dă îndată seamă că se înşelase.

— Cine eşti dumneata? întreabă ea scurt şi aproape duşmănoasă.

— Aş vrea să-mi trec sub tăcere numele, doamnă baroană. N-are nicio importanţă în chestiunea pentru care am venit, este răspunsul.

— Ah, mă cunoşti, vasăzică?

— Da, mi-aţi fost descrisă exact şi v-am recunoscut, chiar în clipa în care v-am văzut scăldându-vă în apa asta.

— Vasăzică dumneata ai fost aceea care ne-a urmărit şi ne-a spionat, pe contele, logodnicul meu şi pe mine din tufişul acela?

— Am fost fără de voie martora acelei scene, doamnă! zice Alice repede. O să mă credeţi cu atât mai mult când vă voi spune că n-am venit încoace decât pentru a vă preda o veste!

— O… De la cine?

— De la Mască-Roşie! răspunde încet biata fată.

Cu repeziciunea fulgerului, Leonie o apucă de braţ şi o trage în desiş.

— Vorbeşte mai încet! exclamă ea. Hector Rammont e prin apropiere?

— Da!

— Dar ce vrea, pentru numele lui Dumnezeu? Ştiu că fusese închis, se vestise chiar că…

— A fost arestat şi murise! Acum s-a întors iar la viaţă şi se află aici!

— Aici? Nu cumva ţi-ai pierdut minţile?

Alice clătină din cap.

— Ne-am târât în cea mai mare primejdie până în apropierea castelului. E cu neputinţă de fugit mai departe, cum nădăjduise Hector. Fără o nouă deghizare şi fără bani nu se poate!

— Şi ce vrea? Ce face aici în castel?

Baroana zgâieşte ochii la fată şi parcă se înăbuşe.

— Mai e încă foarte slab şi trebuie să se odihnească aici o zi, două. Desigur că cunoaşte pe aici locurile, căci aseară a mers cu mine spre un pavilion vechi, ascuns, unde se mai află şi acum. De acolo m-a trimis de două ori până acum de când a început să se însereze, ca să

caut să mă apropii de dumneata, în caz că vei părăsi castelul.

— Vasăzică dumneata eşti complicea lui la fugă? Si desigur şi amanta lui? întreabă Leonie.

Alice nu poate răspunde, căci i se strânge inima de durere…

— Mi-aţi face un mare serviciu, doamnă baroană, dacă aţi voi să-mi spuneţi ce să-i comunic din partea dumneavoastră, răspunde ea, roşindu-se.

Leonie îşi strânge buzele într-un zâmbet batjocoritor, aproape dispreţuitor şi răspunde scurt:

— Spune-i că găsesc că e cum nu se poate mai neprevăzător să vină tocmai aici în Hohenegge. E primejdie ca el şi dumneata să fiţi descoperiţi.

Alice răspunde încet:

— Nu asta am voit să aud de la dumneavoastră. Hector ştie mai bine ca oricine în ce situaţie gravă se află. Noi n-am mai mâncat nimic de multe ore şi stăm pitiţi prin tufişurile cele mai adânci şi departe de şosea. Crezusem că-i sunteţi oarecum îndatorată şi că l-aţi ajuta. Dacă v-aţi gândi să ne trădaţi, l-aş înduplеca mai bine să fugim şi de aici.

Baroana recunoaşte că în chipul acesta nu va obţine nimic. Mască-Roşie se află aici şi Hector Rammont avea doar o armă puternică în mână, dac-ar fi voit s-o distrugă pe Leonie.

— Spune amantului dumitale, răspunde ea cu voce aspră, că mi-e cu neputinţă să vin la el în noaptea asta. Voi căuta să-l întâlnesc mâine la miezul nopţii în pavilionul cel mic, aducând cele necesare, dacă izbutesc, până atunci să fac rost de bani.

Alice face o mişcare, de parc-ar voi să mai spună ceva.

— Mai vrei ceva? se răsteşte la ea Leonie.

Fata şopteşte cu o voce în care se poate întrevedea umilinţa:

— Dacă v-aş ruga să ne procuraţi totuşi ceva de-ale mâncării? Aş veni cu drag să le iau dintr-un loc, pe care mi l-aţi putea arăta prin apropiere.

Baroana cumpăneşte repede.

Îl cunoaşte pe Hector Rammont şi probabil că-i merge într-adevăr rău, dacă-l chinuieşte foamea.

— Vino cam peste un sfert de oră prin jurul castelului, zice ea poruncitoare. Dar trebuie, fireşte, să fii foarte prevăzătoare, ca nimeni dintre servitori să nu te zărească. Dacă s-ar întâmpla totuşi ca să întâlneşti pe cineva, spune că ai avea de comunicat ceva. La intrarea aleii celei mari se află o bancă de piatră, iar lângă ea un tufiş de sânger. În tufişul cel des vei găsi un coşuleţ cu de-ale mâncării şi o sticlă de vin.

— Vă mulţumesc, doamnă baroană, zise fata plecând.

Baroana priveşte după ea. Abia după ce s-au împreunat la loc crăcile după Alice şi aceasta nu se mai zăreşte, frumoasa baroană

strânge furioasă pumnii.

— Să-mi joace el o astfel de farsă! zice, ea cu glas şuierător, îl crezusem redus la neputinţă pe vecie! Desigur că e legat cu Necuratul, altminteri, n-ar fi fost cu putinţă, ca el să poată reapare sănătos, teafăr, într-un moment în care eu îl credeam în mâinile călăului!

Hector Rammont cere resursele necesare care să-i înlesnească să-şi poată continua fuga, şi ea ştie foarte bine că trebuie să încerce orice ca să-i satisfacă dorinţa.

O străfulgeră gândul ca tocmai în clipa aceasta în care el se crede sigur, să-l denunţe poliţiei. I-ar fi foarte uşor ca să înştiinţeze autorităţile superioare din capitală. Ar fi aproape cu neputinţă ca el să mai scape şi astfel Mască-Roşie nu se va fi bucurat multă vreme de libertate.

Dar nu se lasă multă vreme momită de gândul acesta diabolic. Îşi aminteşte prea bine cuvintele lui Hector că orice încercare de trădare o va pedepsi sângeros. N-a înjunghiat-o şi pe fosta lui amantă, geloasa Aranka, de faţă cu o întreagă droaie de poliţişti?

I-a dat şi ei destul de adesea de înţeles că răzbunarea lui va ajunge pe oricare trădător, chiar şi atunci când el însuşi n-ar mai fi în stare s-o facă!

Leonie de Brissac clatină capul, prevăzătoare. Cu toată ura ce o nutreşte împotriva lui Rammont, nu îndrăzneşte totuşi să-l reducă prin trădare, la neputinţă.

Capitolul 49 – O hoaţă

Noapte adâncă s-a lăsat asupra castelului. Contele, îndată după întoarcerea lui, s-a dus de-a dreptul la mama Leoniei, cerând ca numaidecât camerista tinerei baroane să se ducă în parc s-o ajute pe stăpână-sa. Dar fata nu se depărtase mult că o şi întâlni pe Leonie care se întorcea la castel.

Arăta aşa de bine, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

În holul cel mare se întâlni apoi cu Eberhard şi răspunse, la întrebarea îngrijorată a acestuia, cu o voce stinsă, ceea ce-l impresiona ciudat:

— Îţi mulţumesc, Eberhard, pentru grija ce mi-o porţi, dar, după cum vezi, mi-am revenit complet din spaima pe care am tras-o. De uitat, fireşte, nu voi uita clipele acelea, cât mi-o fi dat să trăiesc!

Apoi, lunecă pe dinaintea lui, spre a dispărea în camerele ei.

Contele Eberhard voi să se repeadă după ea, dar la jumătatea drumului se răzgândi, se întoarse şi urcă şi el la etajul unde se aflau camerele sale personale. Era nemulţumit de sine însuşi şi contrariat chiar.

Din nou i-a jucat o farsă sângele lui prea fierbinte. Pe frunte-i se

întinde o cută adâncă.

Zadarnic îşi sparge capul, cine să fi fost arătarea al cărei chip apăruse într-un moment pe care acum îl blestema.

Nu păreau lucrurile întotdeauna în aşa fel, ca şi cum Leonie ar juca cu el o comedie rafinată? El se logodise cu ea, la început în disperarea lui pentru crima săvârşită de Margot, dar apoi, când văzu că nu putea urma decât vocea inimii, căutase să pună în mişcare toate resorturile spre a rupe această logodnă.

Tocmai în momentul hotărâtor, Leonie îi procurase groaznica dovadă, că Margot s-ar afla în palatul Bergen ca o prostituată, şi iar o blestemă pe nenorocită, pe care, cu toate astea, tot o mai iubea, fără să fi îndrăznit să şi-o mărturisească.

Şi astfel veni seara de azi. De câte ori nu s-a plimbat el până acum în serile calde de vară de-a lungul lacului Sirenelor, fără ca să fi întâlnit pe acolo suflet de om. Pe cât ştia el, Leonie nu venea în partea aceasta izolată a parcului, şi iată că tocmai azi trebuie s-o găsească în situaţia aceea surprinzătoare, care-i răpise pentru un timp stăpânirea de sine.

Dar oricât îi şoptea la ureche neîncrederea, bănuiala, că Leonie o fi jonglând cu mijloace suspecte, nu găsea totuşi o cale s-o rupă cu ea. Trebuia să se însoare cu dânsa, oricum s-ar fi prezentat lucrurile.

Dar că nu era un logodnic fericit, i se putea uşor citi pe faţă.

Bătrânul servitor, care-l slujea de mulţi ani cu credinţă, se strecură sfios prin odaie.

Se speriase chiar, la accentul brusc cu care stăpânul său îl întrebă:

— Ce cauţi aici, Andreas? De ce te furişezi pe după scaune?

Bătrânul tremura de-a binelea şi îngână:

— Crezusem că m-aţi chemat.

Eberhard îi face semn cinstitului bătrân să iasă din odaie. Vrea să fie singur. Orice chip omenesc îl indispune, îl enervează.

La aceeaşi oră, Leonie de Brissac părăseşte castelul pe o uşă dosnică. N-o observă nimeni, căci servitorimea nu prea numeroasă se afla în subsol, unde e bucătăria. Nu i-a fost greu să facă rost de o sticlă de vin şi de-ale mâncării. Le puse toate într-un coşuleţ, pe care-l acoperi cu o basma de mătase, ca să-l ducă în parc.

Lumina palidă a lunii se mai răsfrânge şi acum peste poteci şi copaci.

Strecurându-se pe după tufişuri, ajunge, fără a întâlni pe cineva, la banca de piatră.

Nu e încă nimeni acolo şi, cum nu are nicidecum poftă să se angajeze într-o nouă convorbire cu Alice, ascunde coşuleţul în tufişul convenit, unde poate fi uşor găsit, şi se întoarce apoi la castel.

E şi ea foarte nervoasă şi agitată în seara asta. Bătrâna baroană clatină şi mai des din cap ca până acum. Nu se mai poate deloc

înţelege cu fiică-sa şi tot mai des se repetă scenele pe care i le face Leonie, şi ea nu e în stare să grăbească realizarea planurilor ambiţioase ale acesteia.

Devreme de tot, Leonie declară că se simte obosită şi că ar vrea să rămână singură. Cele două femei se retrag, fiecare în camera ei. Dar frumoasa baroană nu se gândeşte nicidecum să se culce: are pentru noaptea asta ceva foarte greu de făcut. Mijloacele ei băneşti sunt cu totul secate, căci ultimele câteva sute de mărci le dăduse lui Max Şerparul.

De unde să ia ea oare alţi bani, ca să-i ajute lui Hector Rammont să fugă?

Aerul din odaia ei îi pare greu şi apăsător.

Păşeşte încet spre fereastră, o deschide şi priveşte afară, multă vreme, spre parcul luminat de lună. Cele mai ciudate planuri şi gânduri se încrucişează prin frumosul ei cap.

Dacă ar şti un mijloc, să-l mai roage în noaptea asta pe Eberhard să-i avanseze o sumă mai mare, ar scăpa de orice grijă. Dar oricât şi-ar frământa creierii, totul e în zadar.

Cu siguranţă că contele Eberhard i-ar pune la dispoziţie orice sumă pe care i-ar pretinde-o, dar în cazul acesta ea ar trebui să-i spună cum şi ce fel vrea să întrebuinţeze banii aceştia. Cu răspunsuri vagi şi cu vorbe misterioase nu s-ar lăsa el convins.

Cu mâinile încrucişate pe piept, priveşte înaintea ei în gol. Nu-i chip să capete vreun ajutor?

Mama ei, de asemenea, nu posedă mai nimic. Şi chiar dacă i-ar duce lui Rammont bijuteriile ei şi ale bătrânei, nu i-ar fi de niciun folos, căci n-ar fi în stare să le prefacă aşa de repede în bani.

Leonie îşi mai trece odată prin minte toate persoanele aflătoare la Hohenegge. Nimeni nu-i în stare şi n-ar putea-o ajuta decât contele Eberhard. Deodată pare că-i străbate prin creier o idee. Ochii îi strălucesc. Îşi aminteşte de o aluzie a intendentului castelului şi anume, că a doua zi ar fi de plată o sumă mai însemnată în numerar.

E vorba de cumpărarea unui teren păduros, pe care contele Eberhard vrea să-l alipească parcului său.

Astfel se făcu că-şi procură suma printr-un bancher şi banii se aflau acum într-un sertar al biroului său. Eberhard nu se foloseşte de casa cea mare de bani, care se află jos în biroul intendentului, pentru a păstra sume ce trec dintr-o mână într-alta.

Baroana tot se mai luptă cu gândul primejdios care i-a venit: să lase pe Mască-Roşie pur şi simplu în voia sorţii sau să-i explice în noaptea următoare că e cu neputinţă să-l ajute băneşte, pentru simplul motiv că nu are nimic.

Dar abia i-a trecut prin minte gândul acesta care i-a revenit de nenumărate ori, că şi simte străbătând-o fiorii. Hector Rammont o are

în mână şi-o va distruge de îndată ce va vedea că ea ţinteşte să-i scape din mâini.

Acum e hotărâtă să facă ceea ce nu mai e de evitat.

Ascultă la uşa ce o desparte de salon de n-o fi maică-sa acolo, şi cum nimic nu tulbură tăcerea, se furişează în camera în care domneşte întuneric deplin. Alunecă fără zgomot pe covor spre uşa camerei de culcare a bătrânei baroane.

Stă de ascultă iar şi i se pare că aude o respiraţie regulată. Mama ei doarme, deci. Se întoarce înapoi în camera ei tot aşa de uşor cum a venit şi începe să se schimbe. Îşi pune o rochie simplă, neagră şi-şi aruncă pe umeri un şal de dantelă de aceeaşi culoare.

A tras jos storurile de la ferestre spre a nu putea fi observată de afară.

Deschide apoi unul din cuferele ei şi caută multă vreme în fundul lui. În sfârşit scoate la iveală nişte instrumente, care au un efect ciudat în mâinile unei doamne atât de distinse. Sunt chei false, instrumente englezeşti, care i-au fost procurate de multă vreme la Paris de către Hector Rammont, când trebuise să forţeze biroul răposatului ei soţ.

Nu se gândise că va mai avea nevoie vreodată de jucăriile acestea primejdioase, dar le luase totuşi cu ea în călătorie.

De asemenea scoate la iveală o lămpiţă electrică. O apăsare o încredinţează că funcţionează bine.

Acum are tot ce-i trebuie şi le face să dispară în rochie. Micul revolver pe care-l poartă aproape întotdeauna la ea, nu lipseşte nici de astă dată. Se aruncă într-unul din jilţurile de mătase spre a mai aştepta o oră.

Poate să fie aproape de miezul nopţii, când frumosul demon se furişează din odaie, pornind de-a lungul coridorului.

În cuprinsul castelului domneşte pace adâncă. Contele Eberhard pesemne că a trimis servitorii la culcare şi poate că s-a culcat şi el.

Cunoscând bine împărţirea încăperilor, Leonie ajunge pe o scară laterală la etajul de sus, unde mai arde o flacără pe peretele marelui coridor.

Prin firide se află plante şi hârdaie formând ascunzători întunecoase. Dar baroana nu se teme că ar putea fi observată de acolo.

Şi-a pus în picioare pantofi moi de pâslă şi păşeşte acum cu capul plecat înainte. Şalul de dantelă îi acoperă aproape cu totul capul şi obrazul.

Ştie unde se află intrarea în biblioteca cea mare. De acolo, ajungi fără mare greutate în camera de lucru a lui Eberhard şi la biroul cel vechi. Contele doarme cu câteva odăi mai departe şi n-ar putea auzi niciun zgomot.

Pentru orice eventualitate, Leonie va fi prevăzătoare.

A şi ajuns în colţul coridorului lateral şi vrea să se îndrepte spre

intrarea principală, când aude un zgomot uşor. Tresărind, se trage îndărăt, apucând micul revolver; decât să se lase descoperită nu va şovăi nicio clipă de a comite o crimă.

Dar ochii ei arzători au şi descoperit o firidă, care să-i poată servi de ascunzătoare; înainte încă de a se apropia omul, pe care-l zărise adineauri, Leonie a şi ajuns într-o nişă de acelea cu plante şi se lipeşte strâns de pereţi.

Trece un minut, apoi apare în coridor bătrânul servitor Andreas care, cu o lampă aprinsă în mâini trece încet prin faţa baroanei. Habar n-are că ochii ei negri îi urmăresc fiecare mişcare. El stinge lumina în coridor, se îndepărtează încet şi curând nu i se mai aud nici paşii.

Baroana iese din ascunzătoarea ei şi râde încet.

— A trecut şi asta! Acum sunt sigură, şopteşte ea, că bătrânul şi-a făcut rondul şi se duce la culcare. Într-un sfert de oră mi-am terminat lucrul, dacă nu intervine nimic supărător. Mâine, despre partea mea, poate să se-ntoarcă tot castelul cu susul în jos, ca să-l afle pe hoţ! N-au să mă bănuiască tocmai pe mine!

Pe ferestrele gotice ale castelului pătrund razele lunii, luminând drumul baroanei.

În câţiva paşi a ajuns la uşa vechii biblioteci, şi, după cum bănuise, nu e încuiată. Nu se gândeşte nimeni din Hohenegge la hoţie sau spargere. Şi, apoi, se află aici camerele stăpânului castelului şi ar fi oricum, o prea îndrăzneaţă întreprindere ca cineva să fure chiar sub ochii lui.

Vechea şi încăpătoarea bibliotecă nu e luminată nici ea decât de lumina lunii. Leonie păşeşte pe parchet. Printre pereţi trosneşte şi pârâie sinistru.

În colţ se află uşa secretă tapetată, care duce în încăperea alăturată, ce conţine cronicele şi cărţile mai vechi. Acolo o închisese baroana pe Margot, şi de acolo duce în jos un gang spre subteranele castelului.

Amintirile acestea nu sunt de natură prea plăcută. Dar Leonie nu e femeia care să se lase intimidată de ele în realizarea planului ei. Nimeni n-o va tulbura, de asta e sigură.

Deschide uşa şi ajunge în fosta cameră de culcare a răposatului conte Bertram. Aici s-a petrecut crima şi pe după perdeaua întunecată a firidei probabil că stătuse ascuns Hector Rammont.

Acum evita oricine încăperea aceasta.

O tăcere sinistră domneşte aici. Pe podea tremură o dungă mată de lumină, ce pătrunde pe fereastra firidei. Leonie îşi strânge rochia ca să nu foşnească şi se furişează spre o a doua uşă, pe care o deschide uşor. A ajuns în camera de lucru a contelui Eberhard.

Vasta încăpere e mobilată cu mare bogăţie, totuşi, într-un stil prea sever. Cu două odăi mai încolo doarme Eberhard.

Baroana vede că perdelele grele sunt bine închise şi dă din cap satisfăcută. Apoi ia lămpiţa electrică şi face lumină.

Dar înainte de a-şi face de lucru la birou se îndreaptă spre uşa ce duce la camerele lui Eberhard şi încearcă să deschidă şi acolo.

Dar întâmpină rezistenţă. În partea cealaltă e pus un zăvor.

Ridică din umeri şi se întoarce. După ce a privit un timp cu atenţie broasca biroului, scoate instrumentele englezeşti şi începe să le încerce.

Hector Rammont ştie precis că numai cu instrumentele cele mai fine se poate ajunge la succes, şi aproape jucându-se ea deschide broasca biroului.

Ochii-i scânteiază, când deschide sertarul şi se zăresc îndată mai multe pachete de bancnote. Le apucă repede şi le face să dispară în buzunar.

Cu felinarul într-o mână, cu capul plecat înainte şi cu mâna dreaptă răscolind prin sertar, stă lângă birou ca un demon sinistru. Răsuflă repede, gâfâitor. Tulburarea i-a fost aşa de mare când a pornit spre această îndrăzneaţă faptă, încât a uitat şi cele mai elementare măsuri de prevedere.

N-aude zgomotul din camera alăturată, nu vede nici cum se desfac draperiile grele şi un om păşeşte pragul.

Deodată răsună un strigăt răguşit. Leonie tresare ca lovită de o apoplexie şi se întoarce cu repeziciunea fulgerului.

Recunoaşte în cel care o deranjase pe bătrânul servitor Andreas, care, cu o lampă aprinsă în mâna dreaptă stă la intrare şi o priveşte cu o mutră cu adevărat îngrozită.

Îşi duce mâna liberă la frunte, de parc-ar vedea o stafie şi ar vrea s-o facă să piară.

— Dumneavoastră sunteţi? Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceţi acolo, doamnă baroană? exclamă el zăpăcit.

Ea tot mai ţine în mână felinarul orb, iar cu mâna cealaltă caută să se sprijine de marginea mesei.

Zadarnic caută cuvinte cu care să-l intimideze pe bătrân sau să-i îndruge o minciună. Nu găseşte nimic.

Atunci, credinciosul servitor îşi dă îndată seamă de situaţie, oricât de groaznică e de fapt. Cu faţa palidă, se apropie de baroană.

— Aţi forţat biroul stăpânului meu? exclamă el, privind-o de parcă ar avea o nebună înaintea sa. Aţi furat pe domnul conte! Unde sunt banii, care se aflau în sertar?

Dar iată că Leonie îşi recapătă din nou stăpânirea de sine. Ştie că e pierdută dacă nu biruie acum. Cu o smucitură, a tras afară revolverul şi-l îndreaptă spre pieptul bătrânului.

— Încă o singură silabă şi eşti sortit morţii! gâfâie ea cu glas îngrozitor.

A şi pus degetul pe trăgaci. Dar lasă mâna în jos, căci ştie că detunătura îl va aduce încoace pe Eberhard.

În acelaşi moment însă răsună vocea disperată a bătrânului:

— Ajutor, ajutor!

Baroana nu vrea să mai ştie da nimic. Nu i se pune în drum bătrânul acesta nerod!

Îl izbeşte cu pumnul în piept, şi el se clatină înapoi ca ameţit, gata să cadă. Unul din jilţuri se rostogoleşte cu zgomot la pământ.

Leonie fuge spre uşa care dă în odaia de alături. Dar n-a ajuns încă acolo, când iată că bătrânul Andreas se agaţă de ea cu putere şi din nou răsună strigătul lui pătrunzător de ajutor.

Între cei doi oameni neegali se încinge o lupta scurtă, disperată.

Leonie trebuie să se desprindă cu orice preţ şi e gata să-l doboare pe bătrân cu mânerul revolverului, când braţele îi cad ca paralizate; un al doilea strigăt i-a izbit urechea.

În uşa peretelui opus stă contele Eberhard. Dormise neliniştit în noaptea asta şi, la primul strigăt de ajutor al bătrânului, se şi aflase în picioare şi-şi aruncase pe el halatul larg de noapte.

Deoarece presimţea ceva îngrozitor, se repezi în cea mai mare grabă spre camera de lucru, de unde părea că vine zgomotul. Şi acum priveşte cu ochi mari, surprins la culme, tabloul ce i se înfăţişează.

Se aştepta să dea de un răufăcător sau chiar de criminalul sinistru care săvârşise crima de aici. Şi iată că se pomeneşte în faţa logodnicei sale şi a bătrânului servitor.

Anevoie îşi găseşte cuvintele.

— Ce se petrece aici? exclamă el tulburat.

Bătrânul Andreas stă deoparte, tremurând, şi pare frânt.

— Stăpâne! îngână el luptându-se să-şi găsească cuvintele. Tocmai voiam să mă duc la culcare, când, mi se păru că aud aici sus un zgomot. Pe când intram, prin bibliotecă, găsii pe doamna baroană acolo, lângă birou.

Eberhard se apropie de birou şi observă îndată sertarele deschise şi hârtiile răscolite. Ochii-i se opresc cu severitate asupra lui Andreas.

— Nu înţeleg nimic! exclamă el. Cine a forţat biroul?

Andreas se uită la stăpân cu o privire jalnică, apoi îşi îndreptă ochii spre frumoasa baroană, care stă dreaptă în faţa uşii, de parcă nu ea s-ar fi făcut vinovată de furt şi aproape şi de crimă.

— Dumnezeu mi-e martor, stăpâne! gâfâie bătrânul, dar nu pot spune decât ce au văzut cei doi ochi sănătoşi ai mei; doamna baroană a forţat biroul şi a furat conţinutul!

Contele Eberhard se repede la el şi-l scutură sălbatic de umeri.

— Ţi-ai pierdut minţile, moşule? Nu mai ştii ce tot îndrugi? Baroana, logodnica mea, spui tu, că m-ar fi furat cu propria ei mână?

Sub mâna puternică a stăpânului său, Andreas cade în genunchi.

Simte, fireşte, grozăvia situaţiei, dar nu poate mărturisi altceva, decât ce a văzut.

— Întrebaţi pe doamna baroană, stăpâne! rosteşte el palid. Cu siguranţă că mai are banii la dânsa, căci unde altundeva pot fi?

Atunci contele Eberhard se trage înapoi de lângă bătrânul servitor şi cade într-un fotoliu.

Un geamăt înăbuşit urcă din adâncul inimii sale şi ochii-i caută statura frumosului demon care a pătruns în viaţa lui.

— Auzi învinuirile bătrânului, Leonie? exclamă el în sfârşit De ce nu vorbeşti? Am impresia că o să-mi pierd minţile dintr-o clipă într-alta! Tu hoaţă, criminală! Mi se clatină pământul sub picioare! Nu ştiu ce să mai spun de toate astea!

Dar efectul cuvintelor sale fu cu totul altul decât cel la care se aşteptase.

Leonie de Brissac păşeşte încet şi cu ţinută mândră spre el şi se opreşte la distanţă de un pas. Nu se poate smulge puterii demonice a privirilor ei fascinatoare.

Cu răsuflarea reţinută, aşteaptă răspunsul ei.

— Mă întrebi, Eberhard, de ce nu mă apăr faţă de această absurdă învinuire? întreabă ea cu revoltă pătimaşă. Ei bine, socotisem că o baroană de Brissac n-are nevoie de aceasta faţă de logodnicul ei. Ai putut tu oare crede o singură clipă măcar în temeinicia acestei acuzări?

— Ce înseamnă asta? răspunde contele.

Andreas stă tot în genunchi.

Dar iată-l că se ridică încet şi priveşte ca aiurit pe aceea care vorbeşte. Ce-ar fi ea în stare să născocească spre a se despovăra de vină? Nu-şi poate de fel închipui!

— Asta înseamnă, răspunde Leonie aruncând o privire distrugătoare asupra bătrânului, că eu însămi am fost aceea care a mers după vechiul tău servitor, pentru că-mi păruse suspect! L-am văzut furişându-se pe coridor şi privirea lui sperioasă m-a făcut să presimt intenţii criminale. Fără ca el să fi băgat de seamă, l-am urmărit până aici şi l-am surprins când îţi forţa biroul şi te jefuia şi am vrut să pun mâna pe el. S-a iscat atunci o luptă între noi şi cum l-am ameninţat cu revolverul, a strigat ajutor. Cine ştie, dacă el nu m-ar fi biruit, de nu apăreai tu în momentul oportun!

Andreas se loveşte cu amândouă mâinile în frunte şi izbucneşte apoi într-un strigăt plin de jale:

— Nu-i adevărat, iubite stăpâne! Dumnezeu mi-e martor că toate s-au petrecut aşa cum am spus eu! Părul meu a albit în cinste, şi aş fi gata să mor sărac şi azvârlit ca un câine în drum, dacă cineva poate arunca asupră-mi cea mai mică învinuire de necinste până în ziua de azi!

Jalea şi groaza bătrânului servitor păreau atât de sincere încât şi contele şovăi un moment.

— Cine mi-ar putea oare da dovada sigură? exclamă el tulburat la culme. Nu e chestiune aici de banii furaţi, aceştia se pot recăpăta, în orişicare mână ar fi ajuns! Dar, ca să fiu aşa de groaznic înşelat de unul dintre cei doi oameni, cărora le-am acordat toată încrederea, e mai grozav ca orice pierdere!

Cu un hohot de râs ironic Leonie răspunde:

— Ai dreptate, Eberhard. Şi n-ai vrea poate să spui că uneltele acestea de tâlhar, care mai zac aici pe jos, pot aparţine rechizitelor unei baroane? N-ai putea să-mi spui ce m-ar fi putut îndemna să-ţi umblu prin birou? Poate fi la mijloc vreun motiv raţional? Nu sunt eu logodnica ta? Nu voi fi eu în curând soţia ta, contesă de Hohenegge? La ce mi-ar folosi dar cele câteva sute de mărci care se aflau în birou? Ştiu doar prea bine că mi-ai fi oferit orice sumă ţi-aş fi cerut, dacă aş fi avut nevoie pentru un anume scop. Cea mai simplă raţiune omenească ar fi în stare să-ţi indice unde să cauţi pe hoţ!

Motivele pe care le invocă baroana sunt, desigur, zdrobitoare. Cine ar putea admite că viitoarea contesă de Hohenegge pe care o aşteaptă averi de milioane, ar fi în stare să-şi jefuiască logodnicul, ca cel mai ordinar bandit?

Eberhard se întunecă şi, cu voce mişcată se adresează bătrânului servitor.

— Nu mi-ai spus tu, Andreas, că fiul tău s-a abătut de la calea oamenilor cinstiţi şi că a fost eliberat abia de curând din închisoare? Nu-ţi dădusem bunul sfat să-l trimiţi dincolo de ocean, pentru că acolo să înveţe a munci şi să cunoască lupta pentru existenţă? A plecat tânărul? Răspunde-mi! Dar adevărul adevărat!

Andreas simte dintr-odată că e pierdut! El nu e decât un vechi servitor al stăpânului său, iar hoaţa e într-adevăr viitoarea contesă de Hohenegge şi ceea ce a spus contele e foarte adevărat.

Fiul său, în uşurinţa tinereţii, s-a atins de bunul altuia şi fusese eliberat acum câteva zile din închisoare. Era unicul său copil, şi bătrânul îl iertase. Chiar el povestise contelui nenorocirea lui.

Acum însă trebuie să recunoască, oricât i-ar veni de greu, că băiatul mai aşteaptă şi acum în capitală banii pe care taică-său voia să-i trimită ca să plece peste ocean.

Abia a rostit contele cuvintele acestea că Leonie intervine cu mândrie:

— Avem dar întreaga explicaţie! Bătrânul poseda pesemne prea puţine economii, sau poate că nu i se păreau suficiente pentru odorul lui de fiu! Cine altul decât el ştia că aici sunt bani uşor de luat? Ştia că-i vor prinde bine băiatului, care probabil că aşteaptă la ora aceasta în preajma castelului, ca să ia în primire produsul jafului!

Andreas se îndreaptă şovăitor spre un scaun şi se încleştează de speteaza lui.

— Nu-i adevărat! geme el cu glasul frânt, o jur de mii şi mii de ori! Nu eu, ci baroana e hoaţa!

Dar contele nu se poate sustrage motivelor plauzibile pe care i le expusese Leonie. Nici el nu poate să considere acum altfel decât hoţ pe bătrânul servitor.

A greşit din dragoste pentru fiul său!

Contele simte strângându-i-se inima; cu toate astea, vocea lui rămâne hotărâtă, şi nu tremură, în răspunsul ce-l dă bătrânului.

— Nu vreau să te mai văd. Părăseşte imediat castelul! Nu accept să mai rămâi niciun ceas între zidurile acestea! Banii pe care i-ai luat îi poţi păstra şi să-i împarţi cu fiul tău! Cel mai bun lucru ar fi să treceţi împreună dincolo de ocean şi să vă căutaţi acolo o nouă existenţă! Să ajungi hoţ la bătrâneţe, ruşine!

Bătrânul se aruncă cu mâinile împreunate la picioarele stăpânului său.

— Gândeşte-te la Dumnezeu, cel Atoateştiutor, stăpâne! imploră el. Sunt nevinovat, Dumnezeu mi-e martor, şi într-o bună zi, totul va ieşi la lumina zilei. Dacă plec în noaptea asta de aici, unde am îmbătrânit servind, nu duc cu mine nimic ce n-a fost câştigat cu cinste. Chemaţi toate slugile şi puneţi-le să mă caute; n-am nimic la mine.

Contele Eberhard, căruia cuvintele bătrânului îi merg totuşi la inimă, îl întrerupe brusc.

— Destul, destul! Cred că am vorbit de ajuns de limpede! Ieşi afară! Cine a abuzat în asemenea chip ruşinos de încrederea stăpânului său, n-are drept la milă!

Atunci, bătrânul se ridică cu lacrimi în ochi şi îşi îndreaptă capul albit de bătrâneţe spre baroană.

— Buzele dumitale, doamnă baroană, mi-au rostit osânda de moarte! exclamă el cu jumătate glas. Mă puteţi salva cu un singur cuvânt, pe care să-l puneţi pentru mine. Totul vorbeşte împotriva mea. O ştiu bine! Dar dumneata vei fi cunoscând cauza care te-a silit să pui mâna pe banii din sertar! Cine ţi-a dat cheile astea tâlhăreşti, nu ştiu, dar şi asta va ieşi odată la lumină. Eu, fireşte, voi fi atunci mort demult, căci inima mea atârnă de Hohenegge, unde am îmbătrânit, şi dacă va trebui să-l părăsesc acoperit de ruşine, atunci şi firul vieţii mele se va fi curmat.

Aşteaptă o secundă, de parcă, buzele acelea roşii, pline, i-ar fi putut dărui un cuvânt de mântuire. Dar apoi, când ea nu-i aruncă decât o privire triumfătoare, el se loveşte cu amândouă mâinile peste obraz şi iese din odaie cu pas şovăitor.

Baroana se apropie de Eberhard, care se reazemă de scaun cu faţa palidă, ca un cadavru. Braţul ei pe jumătate gol se lasă pe umărul lui

şi el tresare sub atingerea aceasta.

— Nu cumva îţi pare rău de mizerabilul acesta? şopteşte ea cald.

Eberhard îngână adânc tulburat:

— Era cel mai bătrân servitor din castel şi aş fi pus mâna în foc pentru el, puneam mult temei pe credinţa lui! Dar în ceasul acesta am fost nevoit să-l recunosc de hoţ, căci ce te-ar fi putut îndemna pe tine să săvârşeşti un furt la miezul nopţii? Singur gândul e absurd şi ridicol în cel mai înalt grad!

El nu vede privirea triumfătoare pe care ea o lasă să alunece asupra lui.

În aceeaşi clipă se deschide jos o uşă a castelului şi un bărbat bătrân cu capul gol se repede afară în lumina lunii. Se opreşte un moment, se întoarce şi ochii lui caută să mai absoarbă odată tabloul, pe care o viaţă întreagă îl avusese înaintea lor.

Apoi i se smulge din gâtlej un hohot de plâns, pe jumătate înăbuşit, şi se repede mai departe parc, în umbrele căruia se pierde!

Capitolul 50 – În pavilion

Mască-Roşie se află într-adevăr în vechiul pavilion pe jumătate ruinat al parcului.

Obloanele ferestrelor sunt bine închise. Nu răzbate nicio rază de lumină afară în noaptea care se coboară din nou asupra parcului. Hector Rammont se odihneşte pe o sofa care a fost odinioară de mătase, dar care acum e mâncată cu totul de molii şi plină de praf.

Cu amândouă mâinile sub cap, priveşte ţintă lumânarea aprinsă. Numai datorită constituţiei sale puternice, a putut rezista teribilelor zbuciumări prin care avusese să treacă în ultima vreme.

Picăturile, pe care Joe i le turnase în gură la cimitir, îşi făcuseră îndată efectul. El se trezise încă în trăsură şi-şi putuse mişca încet membrele înţepenite. Tot astfel îi reveni şi graiul şi memoria. Puterea-i cea mare de voinţă săvârşi restul şi, după ce parcurseră o mulţime de străzi ale Berlinului, putu din nou sta de vorbă cu Alice, de parc-ar mai fi fost amândoi în camera de la „Charité”.

Era şi el de acord ca Alice să-şi ia rochiile din camera ei şi poate şi unele acte de identitate.

Cu siguranţă că Ochi-de-Pisică nu se afla acasă pe la ora asta, şi pentru orice eventualitate atrăsese atenţia Alicei să fie prudentă.

Pe când ea făcuse primejdioasa încercare de a pătrunde în casa tatălui ei, el îşi schimbă hainele în trăsura închisă, şi cum absenţa Alicei începuse să se prelungească şi îl cuprinse bănuiala, el se coborî din trăsură.

Aerul răcoros al nopţii îi făcu bine şi-i întări şi mai mult forţele. Dar iat-o şi pe nenorocită năpustindu-se spre el într-un hal de

groaznică surescitare. Ar fi căzut jos leşinată dacă n-ar fi prins-o el la timp şi n-ar fi urcat-o în trăsură.

Nu putuse spune decât atât:

— Tata era acasă şi m-a surprins!

Atâta îi fu de ajuns lui Mască-Roşie. Ştia că trebuie să fugă cât mai repede şi cât mai departe, căci Rammont nu se temea decât de un singur om din toată organizaţia poliţienească din lume, de Ochi-de-Pisică, urmaşul lui Sherlock Holmes.

Astfel fugiseră în noaptea aceea din Berlin fără a se opri câtuşi de puţin, şi birjarul, care ştia bine despre ce era vorba aici, biciui caii până la completă istovire. Încă înainte de revărsatul zorilor, ajunseseră în apropierea castelului Hohenegge căci planul lui Rammont era să se pună imediat în legătură cu Leonie de Brissac. Cunoştea doară parcul.

Dădu drumul birjarului, iar el cu Alice se îndreptară spre pavilionul părăsit.

Fu cuprins de o furie fără margini, auzind că Alice înapoiase bancherului cele două milioane. Dar era destul de deştept să nu ducă lucrurile atât de departe încât s-o maltrateze pe nenorocita fată, pe care în viitor avea s-o folosească pentru scopuri anumite.

Deocamdată să îngrijească de el, căci rana de la umăr îi mai pricinuia neplăceri.

Izbutise s-o vestească pe baroană de prezenţa lui şi Alice aduse chiar îndată de-ale mâncării în pavilion. Ea se jertfise cu trup şi suflet pentru omul acesta sinistru, de care nu se putea despărţi. Zăcea parcă o putere monstruoasă în privirile lui, ceva ce o atrăgea mereu spre el ori de câte ori voia să fugă!

Este noaptea în care trebuia să apară Leonie. El ştie foarte bine că baroana îl urăşte, că ar vrea să-l evite. Dar ştie tot atât de bine că de frica lui va face tot ce-i va cere el.

Timpul în care s-a putut odihni în vechiul pavilion l-a făcut să-şi revină cu totul în puteri.

Primejdioasă n-a fost rana niciodată; iar urmările morţii simulate au dispărut cu totul.

Pe o măsuţă arde o lumânare de seu, pe care Alice a găsit-o în coşuleţul baroanei. Lumina care domneşte în pavilion e foarte slabă, dar le e de ajuns celor doi oameni care aşteaptă apariţia Leoniei. Alice şade pe un scaun, aproape de sofa şi ochii ei albaştri de copil stau fixaţi speriaţi pe uşă.

— Dacă ne surprinde cineva aici, Hector, şopteşte ea sfioasă, e din nou totul pierdut. Mă mai trec fiori de groază când îmi amintesc cum zăceai ca mort înaintea mea.

Mască-Roşie râde scurt.

— Iar pe mine mă amuză gândul că am jucat cu asta o farsă nemaipomenită lui Ochi-de-Pisică, venerabilul tău tată, şi asta mă

încântă! răspunde el. Nici nu poţi înţelege ce fericire mă îmbată, la gândul de a triumfa mereu asupra inamicilor mei!

Alice lasă în jos căpşorul blond şi două lacrimi grele i se rostogolesc pe obraji.

Rammont îi ia mâna şi ea aude vocea lui înfrigurată:

— Ţi-ar fi plăcut poate mai bine ca eu să mă fi înăbuşit în groapa aceea adâncă? De mai trecea puţin, somnul letargic artificial s-ar fi prefăcut în moarte adevărată, căci asta înseamnă că m-aş fi trezit după puţină vreme şi m-aş fi sufocat în închisoarea mea îngustă!

Cu o expresie de implorare în ochi, sărmana fată cade la picioarele lui.

— Nu vorbi aşa, Hector! Ştii prea bine că mi-aş da viaţa pentru tine! Că te-aş iubi şi dincolo de moarte!

Mască-Roşie dă mut din cap.

Apoi omul cel sinistru spune:

— După socoteala mea, a trecut timpul în care baroana trebuia să vină încoace! Vai de ea, dacă nu se ţine de cuvânt!

Alice îl priveşte din nou sfioasă.

— E aceeaşi doamnă către care era adresată scrisoarea ta, pe care o deschisesem atunci! Ce ţi-a fost odinioară Leonie de Brissac?

Hector Rammont răspunde încet:

— I-am făcut odinioară un mare serviciu şi trebuie să-mi fie recunoscătoare, cu orice preţ! Asta-i tot. Nu mai întreba nimic. Poate că mai târziu vei afla şi amănunte. Pentru azi mulţumeşte-te numai cu atât! Numai atâta îţi spun: dacă se face ziuă şi ea n-a apărut încă, atunci…

El nu mai vorbeşte, căci în clipa aceasta bate cineva la uşă.

Alice tresare speriată.

— Să deschid? şopteşte ea încet.

— Aşteaptă, zice el; o să bată a doua oară dacă nu-i un musafir nepoftit. Stinge lumina!

Ea se execută îndată şi întuneric adânc domneşte în încăpere. Se aude un zgomot uşor în faţa uşii, de parcă s-ar mişca cineva încoace şi încolo.

Apoi răsună pentru a doua oară bătaia în uşă.

— Sunt eu, baroana! şopteşte în acelaşi timp cineva.

— Deschide! zice Rammont poruncitor.

O clipă mai târziu, uşa se deschide şi din parcul luminat de lună, Leonie de Brissac se furişează în pavilion.

— Pune zăvorul, şi aşează-te în faţa uşii, ca să asculţi! îi ordonă din nou Rammont.

S-a ridicat şi el şi a aprins din nou lumânarea. Baroana aruncă o privire repede în juru-i. E palidă de agitaţie.

— Regret, doamnă baroană, zice Mască-Roşie cu ironie, că a

trebuit să te osteneşti şi să vii încoace atât de târziu noaptea, dar a fost cu neputinţă altfel. Ştii despre ce este vorba! Oricât ar fi de frumos la Hohenegge şi prin împrejurimi, am toate motivele să părăsesc aceste meleaguri, căci sunt aşteptat la Paris cu însoţitoarea mea. Să venim repede la chestiune şi să lăsăm deoparte orice cuvinte de prisos. Ai desigur bani?

Baroana scoate din buzunar un număr de bancnote, aceleaşi pe care le-a furat din birou şi le pune alene pe masa de lângă ea. Privirea ei îl examinează pe furiş pe Mască-Roşie. A cam slăbit, dar chipul lui tot mai e animat de ochii aceia negri şi misterioşi, care posedă o putere atât de inexplicabilă.

— Mi-a fost destul de greu să procur banii. A trebuit să comit o crimă! spune Leonie înciudată.

— Ce-mi pasă mie? răspunde încet Mască-Roşie, numărând bancnotele. Patru mii de mărci, zice el cu jumătate glas. O nimica toată. Dar deocamdată, e de ajuns. Ei, cum mai stai, baroană, cu măritişul? Înainte de a părăsi Germania, aş vrea să am oarecare ştiri sigure în privinţa asta.

Baroana răspunde contrariată:

— Contele Eberhard se gândeşte să plece în călătorie peste câtva timp şi voi face tot ce-mi va sta în putinţă să ne cunună acolo unde ne vom stabili. Aici în Germania ar fi cu neputinţă, din cauza doliului!

Rammont dă din cap satisfăcut şi vâră bancnotele în buzunar.

— O femeie aşa de inteligentă ca Leonie de Brissac va şti să găsească mijloacele de a-şi atinge ţinta, zice el scurt.

Baroana mai pune un al doilea plic mare pe masă.

— Ce-i cu asta? întreabă Mască-Roşie.

— Am toate motivele, răspunde Leonie rece, ca poliţia să nu pună atât de repede mâna pe evadatul Hector Rammont. De aceea am scos din biroul contelui şi hârtiile unuia din inginerii lui. Semnalmentele par să corespundă oarecum, iar de nu, Mască-Roşie va şti să le retuşeze!

Rammont zâmbeşte.

— Ideea e bună şi rafinată! răspunde el, şi plicul acesta îl urmează pe celălalt în buzunarul lui. Şi cu asta am terminat, doamnă baroană. Mă gândesc să dispar de aici încă în noaptea asta şi să caut prin satul învecinat o trăsură care să mă ducă spre prima gară unde să pot lua expresul de noapte. Dacă norocul mă ajută, îţi voi putea anunţa chiar peste două zile, fericita noastră sosire la Paris!

Leonie, căreia şalul de dantelă îi alunecase pe umeri, îşi aranjează calmă toaleta şi se pregăteşte de plecare.

— Succes! îi zice ea întinzându-i mâna!

Un moment se privesc ochi în ochi, cumpănind reciproc ce avea să aştepte unul de la celălalt. Buzele baroanei au un zvâcnet abia

perceptibil, apoi ea păşeşte spre ieşire. Dar înainte încă de a fi ajuns la uşă, aude exclamaţia înăbuşită a Alicei:

— Vine cineva!

Mască-Roşie se trage înapoi cu un blestem pe jumătate înăbuşit şi mormăie:

— Ce nenorocire că n-am nicio armă!

— Tăcere! răspunde baroana fără suflare. Dacă pot înlătura primejdia o fac numaidecât!

Pune ochiul la gaura cheii. Vede într-adevăr o umbră neagră care se apropie repede de pavilion. Fireşte, nu poate recunoaşte chipul acelui bărbat.

E prea târziu ca să mai stingă lumina.

O bătaie scurtă răsună în uşă şi vocea puternică a contelui Eberhard se aude poruncitoare:

— Deschideţi uşa! Vreau să ştiu ce se petrece aici!

— E însuşi contele! şopteşte Leonie.

O clipă îşi pierde şi ea sângele rece.

— Ce-i de făcut, de vreme ce totul e trădat şi pierdut?

Mască-Roşie a luat cu repeziciunea fulgerului o hotărâre. Regele criminalilor şopteşte baroanei câteva cuvinte şi se aruncă apoi pe sofa.

Cu mantaua care stă desfăcută lângă el, se înveleşte până la gât. Apoi întors pe o parte îşi acoperă în aşa fel fata cu braţul, că nu i se mai vede aproape deloc.

Spre cea mai mare uimire a Alicei, baroana pune mâna pe zăvor şi iese repede, închizând cu grabă uşa în urma ei.

Ea stă dreaptă în faţa logodnicului ei, care o priveşte cu sprâncenele încruntate.

— N-am putut să dorm în noaptea asta, Leonie! Stăteam la fereastra deschisă şi te-am văzut părăsind castelul. Ceasul e foarte rău ales şi, deoarece nu pot admite ca logodnica mea să facă plimbări prin parc după miezul nopţii, am crezut de datoria mea să te urmez. Tu, fireşte că n-ai observat nimic din toate astea. Şi astfel urma ta m-a dus până aici, şi am aşteptat colo în tufiş să văd cât timp vei avea de lucru în pavilion. Nu stă în firea mea să trag cu urechea, altminteri aş fi putut-o face! O să admiţi însă că am dreptul să întreb, ce afaceri ciudate te-au adus în partea aceasta izolată a parcului?

În vremea asta Leonie şi-a recăpătat sângele rece.

— Dacă vrei s-o ştii cu tot dinadinsul, Eberhard, răspunde ea cu voce tremurătoare şi ducând mâna la inimă, ascultă: E un secret de familie, pe care voisem să ţi-l ascund. Am primit în noaptea aceea în care tu mă salvaseşi din lacul Sirenelor o veste de la tânăra soţie a vărului meu Harry Caurtouche, şi anume, că acesta se târâse până încoace, hărţuit de veşnica teamă să nu fie prins de poliţie. A fugit din Franţa din pricina unui delict politic şi căuta să ajungă în Elveţia, dar

n-a putut trece graniţa, pentru că-i lipseau hârtiile necesare, şi de aceea a străbătut până aici la Hohenegge, unde mă ştia că mă aflu. Întreaga mea vină e că n-am îndrăznit să-ţi împărtăşesc taina. Abia azi am putut şi am voit să-l vizitez, ca să-i spun că nu pot face nimic, absolut nimic pentru el şi că sunt nevoită să-l las în voia sorţii. Mi-a cerut să-l sprijin băneşte, dar am fost nevoită să-i refuz şi asta, căci precum ştii bine sunt săracă.

Contele Eberhard e ca uluit, caută vreo legătură, căci n-a auzit niciodată de numele acestui văr nici de fata aceea al cărei chip îl zărise la lacul Sirenelor.

— Cine e tânăra ceea? întreabă el zăpăcit.

— E soţia vărului meu, care l-a însoţit până aici şi l-a îngrijit, deoarece e slab şi bolnav. Unicul lor ţel e să plece de aici cât mai repede, dacă le-aş putea procura mijloacele.

O clipă, s-ar părea că Eberhard n-ar prea vrea să dea crezare spuselor verişoarei sale.

Ea îşi dă prea bine seama de asta, totuşi nu cedează terenul.

— Nu cumva nu te-ncrezi în mine? întâmpină ea şi o expresie de ironie se aşterne pe chipul ei.

Contele răspunde încet:

— Am văzut un chip în tufiş, acolo, la lac, dar am crezut că fusese cealaltă, ştii tu bine pe cine cred! Dar dacă lucrurile stau aşa cum spui tu, atunci sunt gata să ajut pe orice cale pe vărul tău căci nu sunt eu omul care să umilească pe un prigonit politic. Dar nu-ţi pretind decât un singur lucru: îţi cer să pot vorbi eu însumi câteva cuvinte cu domnul acela!

Leonie, tresare fără de voie; dacă contele Eberhard pătrunde în pavilion, totul e pierdut! El îl cunoaşte la faţă pe Mască-Roşie, l-a văzut pe Hector Rammont în palatul Bergen şi a avut chiar cu el o scenă foarte agitată. E absolut cu neputinţă ca Mască-Roşie să-l poată înşela.

Pe când Eberhard face un pas spre prag, ca să intre, baroana ridică imploratoare amândouă mâinile:

— Te rog, crede-mă. Dacă stărui, atunci îmi dai dovada că nu te încrezi în mine. Ţi-am mai spus doară că nenorocitul e foarte suferind şi că nu se poate ţine decât cu mare greutate în picioare. Cruţă-i, te rog, emoţia unei convorbiri, şi mai gândeşte-te la un singur lucru: că din clipa în care vei sta de vorbă cu el ai devenit complicele lui şi tocmai de aceea vreau şi voi face orice, ca acesta să nu se întâmple!

Contele nu se aşteptase la argumentul acesta. Se opreşte instinctiv. Totuşi, mai insistă:

— Dar vreau să văd cel puţin pe tânăra femeie, ca să mă conving că am fost victima unei amăgiri atunci când am crezut că ar fi…

Încă nu rostise numele lui Margot, când Leonie şi deschise pe

jumătate uşa pavilionului.

— Vino afară, strigă ea cu glas tare, poruncitor. Logodnicul meu, contele Eberhard de Hohenegge, m-a urmărit şi vrea să se încredinţeze cu ochii lui de adevărul spuselor mele.

Alice iese pe prag palidă şi tremurând toată.

Stătuse lipită de uşă şi auzise fiecare cuvânt pe care-l rostiseră cei doi logodnici. Alice recunoscuse cu uimire ce comedie juca frumoasa baroană, spre a-l amăgi pe conte. Dar mai ştia că nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să întărească spusele baroanei, dacă vrea ca Hector Rammont să nu piară. Lumina lunii e parcă şi mai tare şi astfel Eberhard îi poate studia şi mai bine trăsăturile feţei.

La un moment dat s-ar putea crede că vrea să se repeadă la Alice, care seamănă foarte mult cu Margot, sora ei.

Dar apoi se retrage cu un oftat adânc şi murmură cuvinte neînţelese. Acum e încredinţat că nu Margot, ci altcineva se afla în faţa sa. Deoarece n-o văzuse pe Alice încă niciodată, nu ştie că are înaintea sa pe sora lui Margot. Deci n-are niciun motiv să nu se încreadă în informaţiile Leoniei care-i fuseseră date cu o siguranţă absolută.

— Sunteţi cu adevărat, aşa cum a spus doamna baroană, soţia domnului Hector Caurtouche? zice contele, hotărându-se repede.

— Da eu sunt! răspunde biata fată, pălind grozav.

— E adevărat că soţul dumitale e în mizerie şi că are nevoie de sprijin, spre a putea fugi de aici în noaptea asta?

Alice clatină din cap şi de data asta. Baroneasa o priveşte triumfătoare. Ochii ei care au expresia unui şarpe periculos, o ţin sub vraja lor. Contele Eberhard a luat o ultimă hotărâre. Nu trebuie să intre în pavilion. Leonie are deplină dreptate, reţinându-l.

Cu cât se va amesteca mai puţin în această nenorocită afacere cu atât mai bine pentru el.

Dar cele două femei nu trebuie să spună că refuzase să ajute pe un refugiat, care-i va fi rudă cândva şi care ar putea cădea în mâinile poliţiei, care probabil că e pe urmele lui. Numai o fugă grabnică îl poate salva. Caută în buzunarul de la piept al hainei unde ştie că are portofelul ce conţine un număr de bancnote, pe care le scosese cu o oră înainte din casa de bani.

— Odată ce-mi spuneţi, doamnă, că toate sunt aşa cum susţinuse Leonie adineauri, nu-mi rămâne decât să cer iertare că am putut presupune un minut măcar că ar fi vorba de un fapt necorect şi care mi-ar atinge cu ceva onoarea, zice el politicos, deschizând portofelul. Luaţi bancnotele acestea, suma cred că va fi suficientă ca să puteţi trece graniţa, dumneata şi nefericitul dumitale soţ. Sunt nevoit să renunţ de a sta personal de vorbă cu domnul. Călătorie bună!

Alice ia cu un gest sfios bancnotele oferite. Privirea ei caută faţa

baroanei, care zâmbeşte ironic. Comedia a luat o întorsătură surprinzătoare, cu un sfârşit strălucit.

Eberhard nu numai că dă crezare cuvintelor ei şi nu pătrunde în pavilion, dar un sentiment de onoare îl face chiar să sprijine fuga lui Mască-Roşie. E gata să izbucnească într-un hohot de râs, dar se stăpâneşte la timp, şi privirea pe care o aruncă Alicei, porunceşte sărmanei fete să primească banii.

— Vă mulţumesc din adâncul inimii, domnule conte, pentru ajutorul pe care-l acordaţi nefericitului meu soţ, zice ea cu glas stins.

Nu îndrăzneşte măcar să ridice ochii, de ruşine că joacă această comedie nedemnă faţă de omul acesta mărinimos.

Contele priveşte o clipă în pământ. Trebuie să dea refugiatului posibilitatea de a ajunge sigur, fără a fi oprit de cineva, la gară. Ridică repede capul.

— Spuneţi domnului că peste o jumătate de oră, o trăsură îl va aştepta pe şosea, în faţa parcului. Un om de încredere va fi pe capră şi vă va duce pe amândoi la gara ce i-o veţi indica. E cel mai uşor şi mai bine pentru dumneavoastră să vă folosiţi de expresul de noapte. Omul pe care vi-l pun la dispoziţie e absolut sigur!

Alice nu mai e în stare să rostească vreun cuvânt de mulţumire.

Caută un sprijin, ca să nu cadă jos. Cât e de josnică înscenarea aceasta!

Eberhard se întoarce spre logodnica lui, zicând:

— Cred că pot să te rog, să mă urmezi la castel, Leonie. Ia-ţi rămas bun de la domnul, dacă vrei, şi să plecăm!

Dar baroana răspunde:

— Nu e nevoie. Ne-am luat rămas bun.

Îl ia de braţ pe Eberhard şi perechea se depărtează încet, în lumina lunii. În inima lui Eberhard a rămas ceva ce nu-şi poate explica. Ştie că tânăra femeie din pavilion nu e Margot, e într-adevăr aceeaşi fată pe care o zărise la lacul Sirenelor. Dar oricât de clare şi de raţionale ar fi amănuntele care i-au fost date, simte instinctiv că la mijloc e o taină dureroasă, care priveşte şi propria lui persoană.

El şi Leonie se întorc la castel în tăcere. Tot aşa de grăbit el se desparte de baroană în faţa camerelor ei.

Zadarnic speră ea un cuvânt cald, pătimaş rostit de buzele lui.

Câte s-au întâmplat în preajma lui în aceste două nopţi din urmă, îl apasă încă prea greu pe suflet.

Abia s-a depărtat perechea de afară dispărând sub copaci, şi în pavilion răsună un hohot de râs batjocoritor. Mască-Roşie s-a ridicat de pe culcuş şi apucă mâinile Alicei.

— Nerodul a căzut iar în cursa pe care i-a întins-o diavolul acela de femeie! exclamă el scuturându-se de râs. Nu e comedia asta

delicioasă? Mai întâi îl jefuieşte ca să ne procure mijloace băneşti şi când se ia după ea bănuitor şi totul e gata să se năruie, aduce lucrurile astfel că întreaga chestiune să ia o întorsătură fericită. El e chiar pânăntr-atât de nobil, încât ne oferă şi conţinutul portofelului său. La ieşirea din parc se află o trăsură care ne aşteaptă şi care ne va duce la gară. Mai bine nici că ne-am fi putut dori!

Alice pune în tăcere pe o măsuţă, suma căpătată, şi-şi acoperă faţa cu amândouă mâinile, căzând pe un scaun.

— Mi-e ruşine, cum nu mi-a mai fost în viaţa mea, Hector! şopteşte ea, cutremurându-se. Ce groază mi-a fost când cei doi stăteau de parlamentau pe prag! De dragul tău mi-a izvorât de pe buze o rugăciune fierbinte. Eram gata să mă arunc la picioarele contelui. Dar tu ai dreptate; cealaltă, sub a cărui privire mă cutremur, e mai dibace ca mine. Nu se sperie nici de minciună, nici de înşelătorie!

— Ce tot îndrugi acolo? o întrerupse Mască-Roşie, brutal. Totul e să ai succes, indiferent de calea pe care o alegi! Şi acum lasă încolo meditaţiile triste şi să ne gândim la plecare!

Resemnată, fata se ridică.

Capitolul 51 – Mască-Roşie e urmărit

Trăsura pe care Eberhard o pusese la dispoziţia lui Mască-Roşie şi a Alicei, sosi exact după o jumătate de oră, aşa cum făgăduise contele, şi aştepta pe şosea, aproape de tot de zidul parcului.

Vizitiul aşteaptă liniştit de câtăva vreme şi priveşte curios în toate părţile. Cât vezi cu ochiul nu se zăreşte nicio fiinţă omenească.

Omul nu ştie pe cine ia în trăsură şi dincotro vor veni cele două persoane. Îi fusese de ajuns porunca stăpânului, care nu-i spusese altceva decât să aştepte un domn şi o doamnă.

Era firesc ca la o oră aşa de înaintată şoseaua să fie pustie. Dinspre sat se aude lătratul unui câine, apoi se face iar tăcere şi doar din când în când se aude freamătul copacilor din parc.

În sfârşit pare-se că sosesc cei aşteptaţi.

Acolo unde zidul parcului formează un colţ, se află un tufiş bătrân şi des de liliac. Aici apar în lumina lunii două siluete care se apropie repede de trăsură, iar bărbatul întreabă scurt:

— Pe cine aştepţi?

— Domnul conte mi-a poruncit să vin încoace! răspunde tot aşa de scurt vizitiul. Trebuie să duc pe un domn şi o doamnă la o gară, pe care ei mi-o vor indica!

Mască-Roşie nu mai stă pe gânduri. O ajută pe Alice să se urce în trăsură şi numeşte apoi gara. Ştie precis ora la care Expresul va trece prin staţie. Sare apoi şi el în trăsură, care se depărtează în goană.

Nimeni nu stinghereşte noua fugă, a lui Rammont.

După un drum de vreo trei sferturi de oră, în care timp străbătuseră câteva sate mici, cufundate în liniştea nopţii, ajung în apropierea staţiei. Aici, Expresul de noapte nu se opreşte, decât un minut.

E locul de încrucişare al mai multor trenuri, dar încolo n-are nicio altă însemnătate. Aici nu pot fi decât pasageri străini, care urcă sau coboară spre a lua legătura cu trenul de care au nevoie.

Trăsura a sosit cu un sfert de oră înainte. Mască-Roşie priveşte în juru-i cu prudenţă, dar nu se zăreşte niciun poliţist. După ce l-a trimis înapoi pe vizitiu cu un gest scurt, intră cu Alice în gară, în sala de aşteptare a clasei întâi.

Privirea lui ageră cercetează până şi colţurile cele mai depărtate. La bufet stă moţăind un chelner care are misiunea de a servi cafea pasagerilor Expresului. Într-un colţ stau doi domni şi o doamnă. Mască-Roşie, de braţ cu Alice, trec încet pe dinaintea lor. Rammont s-a orientat numaidecât. Nu e nimic suspect; doar chipuri vagi care privesc somnoroase înaintea lor.

După ce Alice s-a aşezat într-unul din fotolii, schimbă cu Rammont câteva cuvinte şi acesta părăseşte îndată sala de aşteptare. Cu o repeziciune uimitoare el a sondat afară în noapte împrejurimile. Nu se arată nimic suspect.

Nu e chestiune numai de uniforme poliţieneşti, ci e de temut mai curând vreun agent civil, care ar putea supraveghea punctul acesta de încrucişare.

Fuga lui Rammont a stârnit, fireşte, agitaţie în toate cercurile poliţieneşti ale capitalei. Ar fi deci foarte lesne cu putinţă ca nişte copoi ai poliţiei să fi ocupat şi punctul acesta.

În afară de impiegaţii gării, care nu se sinchisesc câtuşi de puţin de el, nu vede pe nimeni.

Un tren intră în gară pufăind, ce opreşte un minut şi cei trei pasageri se urcă la clasa întâi, apoi trenul dispare ca un şarpe uriaş, în lumina lunii.

Trec alte cinci minute. Din nou încep clopotele să sune. Impiegaţii aleargă încoace şi încolo, pe peron, iar Rammont o aduce pe Alice.

— În sfârşit, se apropie sosirea trenului, zice el. Nu uita instrucţiunile ce ţi-am tot dat. La W. unde am ceva de făcut, ne întâlnim pe peron. Până atunci fii cu ochii în patru, şi, de îndată ce vei vedea că ceva nu e în regulă, dai o telegramă într-o gară intermediară, adresată la W. Ştii care sunt cuvintele convenite.

Alice dă mută din cap şi el o duce spre ieşire, dându-i biletul de tren. Curând după aceasta expresul intră în gară. Rammont s-a tras deoparte, de parcă nici n-ar cunoaşte-o pe doamna asta tânără. Aleargă spre unul din vagoanele de la mijloc, din care coboară câţiva pasageri. Alice se urcă în acelaşi vagon, dar rămâne deoparte în

culoar, astfel că poate privi în fiecare compartiment. Trenul nu pare să fie prea plin, lucru pe care Rammont îl constată cu plăcere.

Cu privirea-i ageră, a descoperit un cupeu gol de tot. Conductorul îi deschide îndatoritor uşa, căci trenul s-a şi pus în mişcare.

Rammont vârî o monedă în mâna conductorului şi zice încet:

— Dacă se poate, domnule conductor, lasă-mă te rog singur noaptea asta; merg până la W.

Omul dă din cap şi se retrage pe culoar. În vremea asta, şi-a găsit şi Alice un loc în ultimul compartiment, în care se află două doamne mai bătrâne. Totuşi şi-a notat precis în care cupeu dispăruse Rammont.

Expresul goneşte în noapte. Pufăitul sacadat al maşinii şi cântecul monoton al roţilor şi osiilor a adormit pe rând pe pasageri. Cea mai mare parte din perdele sunt trase, iar lămpile sunt acoperite cu abajurul verde.

Rammont ridică gulerul mantalei sale negre şi-şi înfundă adânc pe frunte şapca de voiaj. E neplăcut pentru el că în pavilionul parcului sau în fuga lui de-acolo nu şi-a putut schimba înfăţişarea. Totul a mers prea pripit, prea repede. Dacă izbuteşte să ajungă până la W., unde va fi cam în primele ore ale dimineţii, s-ar putea considera scăpat. Joe trebuie să se şi afle acolo în urma ordinului şefului său. Şi câte unii din tovarăşii de bandă risipiţi.

La W. atât el cât şi Alice vor trebui să se deghizeze şi să se schimbe la faţă spre a putea fugi cu totul nestingheriţi.

Pe când Mască-Roşie, înghesuit într-un colţ, se ocupă să combine programul ceasurilor şi zilelor următoare, expresul goneşte înainte în noapte. Rammont se ridică în sfârşit, fără a lăsa în jos gulerul mantalei, şi părăseşte compartimentul.

Acum n-are să izbească pe nimeni faptul că se plimbă încet pe culoar, astfel că poate inspecta la rând fiecare compartiment. Se opreşte la fiecare cupeu şi chiar dacă deschizătura dintre perdele nu-i lată decât de un deget, ochilor de şoim ai lui Hector Rammont le e de ajuns ca să privească pe fiecare pasager în parte. Aproape toţi dorm sau moţăie plictisiţi şi apatici pe băncile de pluş. Şi pe cele două tovarăşe de drum ale Alicei le priveşte Mască-Roşie. Aici nu e nicio primejdie. Alice e la bun adăpost. Ea îşi pusese un şal mare în jurul umerilor şi faţa nu i se vedea aproape deloc.

— Asta o să devină cu timpul cea mai bună elevă a mea! îşi zice Mască-Roşie.

Satisfăcut de rezultatul cercetărilor sale se întoarce la locul lui.

Iar trece o oră. Trenul a trecut pe dinaintea multor gări fără să se oprească. Deodată îşi încetineşte mersul, şi răsună un fluierat ascuţit.

— Oprire, un minut! strigă afară, în culoar, conductorul.

Mască-Roşie nu se mişcă, dar urechile şi ochii stau la pândă, de grijă ca vagonul să nu capete un nou pasager în gara aceasta. Pare-se

că nu, căci nu se aude nicio mişcare. Răsună un al doilea semnal şi trenul se pune din nou în mişcare.

Rammont se uită la ceas. Încă trei ore şi e la ţintă. Dar, iată-l că tresare deodată, şi imediat după aceea mormăie ceva.

— Blestemata asta de nervozitate! Astea sunt urmările ultimei mele aventuri mortale.

I se păruse că o siluetă trecuse, lipindu-se de uşă. Perdelele sunt închise, dar se unesc şi ele tot aşa de puţin ca şi celelalte. Prevăzător, Rammont priveşte afara pe culoar, unde se află într-adevăr un om. E o persoană în vârstă, încovoiat puţin, cu un pardesiu lung de modă veche. Poartă o pălărie tot atât de demodată pe părul cărunt, încâlcit. În braţele sale, pe cât se pare, foarte lungi, bătrânul ţine o valiză la fel de veche ca şi restul echipamentului său. Pesemne că nu şi-a găsit încă un loc sau că e prea timid…

El se întoarce iar şi Rammont poate observa obrazul umbrit de o pălărie cu boruri mari. O barbă cărunţă, neîngrijită, încadrează faţa. Ochii adânciţi în orbite sunt acoperiţi de ochelari groşi, sprâncene stufoase, gura scofâlcită pare a nu avea dinţi.

— Nicio primejdie! şopteşte Mască-Roşie, aşezându-se din nou pe bancă. După toate probabilităţile o fi vreun învăţător de la ţară, de pe timpurile antediluviene pe care vreun ordin de sus l-a silit să facă şi el o călătorie în viaţa lui.

Abia rostise cuvintele acestea ironice, când iată că uşa se trage în lături încetişor.

Rammont priveşte înciudat spre culoar. Conductorul nu e de văzut.

Ce l-a apucat pe bătrânul învăţător ca să se vâre tocmai în compartimentul lui?

Dar Rammont socoteşte că e mai bine să nu spună nimic. La urma urmelor, ce-l poate stânjeni nerodul ăsta bătrân?

Noul pasager s-a întors şi închide binişor uşa, apoi îşi aşază tot aşa de liniştit vechea valiză pe bancă şi se opreşte în uşă.

Ochii-i verzi se însufleţesc parcă sub ochelari şi iată că cu chipul acesta scofâlcit se petrece o schimbare repede, ciudată.

— Bună dimineaţa! zice el cu o voce aspră, lipsită de orice modulaţie.

Mască-Roşie tresare ca lovit de un cuţit.

Vocea asta! A auzit-o el de nu prea multă vreme.

— Ce naiba, nu poate avea omul pace? zice el deschizând ochii mari şi răstindu-se la musafirul supărător, fără ca să fi luat încă vreo hotărâre.

Atunci bătrânul învăţător îşi scoate pălăria cu o mişcare plină de ironie, îndreptând mâna dreaptă înarmată cu un revolver asupra lui Mască-Roşie.

— Am onoarea să mă recomand dragul meu! zice el scurt. Nicio

mişcare, că de nu, eşti un bun al morţii!

Mască-Roşie sare însă de la locul lui în căutarea vreunei arme.

— Mii de draci! gâfâie el ca scos din minţi, ăsta nu-i nimeni altul decât Ochi-de-Pisică!

Roţile îşi urmează cântecul lor monoton. Niciun om nu e afară pe culoar. Conductorul şi-a primit instrucţiunile de la vestitul detectiv.

El nu se amestecă în treburile unui agent poliţienesc deghizat cu atâta dibăcie.

— Ţi-am mai spus, strigă Hartenberg cu glas tăios, scoate mâinile din buzunare, că altfel îţi sting lumina vieţii!

Rammont şi-a recăpătat calmul de fier. Stă cu braţele încrucişate la fereastră. Poate că va izbuti s-o tragă în jos, şi să sară din tren care merge cu o viteză nebună. Dar perspectivele de reuşită nu sunt decât foarte neînsemnate. Dac-ar fi posedat o armă, n-ar fi şovăit nicio clipă să înceapă lupta. Dibăcia pe care o poseda în asemenea lucruri, îl făcea să izbândească întotdeauna, oricât de periculoase s-ar fi înfăţişat împrejurările.

Dar Alice a uitat să-i procure ce-i mai important: un pumnal sau un revolver. Deci n-are încotro şi trebuie să se supună sorţii.

Gândurile se încrucişează cu repeziciunea fulgerului prin creierul lui. Prevederea lui de a o plasa pe Alice într-alt compartiment a fost totuşi bună. Poate că asta să mai fie unica lui salvare.

— Iar ai aranjat lucrurile admirabil. Primeşte asigurarea stimei mele, maestre! zice el cu ironie, după cum îi e obiceiul. Deghizarea dumitale este cum nici nu se poate mai reuşită, şi chiar şi pe mine m-ai putut amăgi o clipă. Dar nu te bucura prea devreme! M-ai biruit şi trebuie chiar să-ţi mărturisesc că sunt dezarmat. Cu toate astea sper să-ţi pot scăpa, încă înainte ca lumina zilei să ne fi salutat.

Ochi-de-Pisică, nelăsând o clipă revolverul din mână se aşază, comod lângă uşă şi răspunde zâmbind:

— O să-ţi fie cam greu, dragul meu! Ştiu că ai talente care te îndreptăţesc să porţi numele de Regele criminalilor şi al indivizilor certaţi cu lumina zilei. Dar toate au o limită şi pentru dumneata ca şi pentru toată lumea. N-am crezut niciun moment în presupusa dumitale moarte şi dacă n-ai fi izbutit s-o atragi pe fiica mea în mrejele dumitale, desigur că mi-ai fi cruţat cu adevărat goana de azi. De altminteri, felicitările mele pentru curajul şi rezistenţa dumitale. Aşa de uşor n-ar încerca-o oricare altul! Băutura pe care ai luat-o, te-a putut arunca în somn letargic, dar dac-ar fi fost după mine, azi capul ţi-ar fi stat departe de trup. Cu cartea aceasta îndrăzneaţă pe care a pontat, Mască-Roşie şi-ar fi pierdut jocul!

— Dar, după cum prea bine vezi, l-am câştigat! răspunde Mască-Roşie fără a se intimida.

— Din nefericire! răspunde Ochi-de-Pisică. Şi vreau să-ţi mai spun

că mi-am dat demisia din serviciul poliţiei, căci socotesc că nu e de demnitatea funcţiei mele că m-am lăsat prostit de un om căruia i-am jurat pieirea!

— Vezi, de asta îmi pare foarte rău! zice Mască-Roşie rânjind şi aşezându-se şi el. Ce-o să se aleagă atunci de mine? Cu ceilalţi dintre colegii şi colegele dumitale sper s-o scot foarte uşor la capăt.

— Am renunţat la slujba mea, răspunde Ochi-de-Pisică, dar mi-am jurat într-o noapte, să urmăresc ca detectiv particular pe Mască-Roşie şi să nu mă odihnesc până ce nu-i va fi dat călăul răsplata pentru crimele pe care le-a săvârşit!

— Cele mai sincere mulţumiri pentru interesul ce-l porţi persoanei mele! zice râzând din nou Mască-Roşie. Vasăzică, ai şi pornit după mine în noaptea asta? Îţi spun drept că mă miră nespus, mai ales cum de ai izbutit să-mi adulmeci urma chiar în noaptea asta. Habar n-ai avut unde m-am refugiat din Berlin şi unde m-am ţinut ascuns până azi!

Detectivul ridică din umeri.

— Se prea poate! Lasă astea în seama mea. Principalul este că te-am dejucat şi întregul dumitale joc primejdios tot nu ţi-a folosit la nimic! Mască-Roşie e răpus şi nădăjduiesc că, în cel mult douăzeci şi patru de ore, voi izbuti să-mi regăsesc şi pe nefericita mea copilă! Presupun chiar că Alice s-ar afla aici în tren. Dar deoarece principalul este să te reduc pe dumneata la neputinţă, trebuie să aştept cu celelalte cercetări până ce vom fi ajuns la W.

Mască-Roşie priveşte un moment înainte-i şi ridică apoi capul.

— Să-ţi spun ceva, dragul meu, zice el calm. În intervalul acestor douăzeci şi patru de ore n-o vei fi găsit nici pe Alice şi nici eu nu mă voi afla în mâinile poliţiei. Dimpotrivă! Nu vei fi decât împovărat de un insucces în plus, şi nu ştiu dacă vei mai găsi atunci că merită să goneşti după Mască-Roşie, care-ţi scapă ori de câte ori pui mâna pe el!

Ochi-de-Pisică îl priveşte cu coada ochiului pe interlocutorul său.

E ciudat pe ce ton vorbeşte omul acesta chiar şi în cele mai periculoase situaţii ale vieţii!

Se află într-o încăpere mică. E dezarmat, iar Ochi-de-Pisică îl ţine în şah cu revolverul încărcat. Înainte ca el să fi putut întinde măcar mâna ca să tragă jos fereastra, unica lui cale de fugă, glontele lui Ochi-de-Pisică l-ar fi ajuns.

Conductorul trenului şi ajutorul său sunt instruiţi să nu lase nicio persoană străină să intre în vagonul acesta. Hartenberg a inspectat fiecare vagon în parte şi a găsit că Mască-Roşie e singur, fără complicii săi, şi totuşi demonul acesta susţine cu un zâmbet plin de ironie că va fi din nou liber până în douăzeci şi patru de ore.

— Cum îţi închipui dumneata una ca asta? Mi-ar părea destul de interesant s-o aud.

Celalalt dă doar din umeri.

— O să-mi dai voie, cred, ca să-mi păstrez pentru mine micile mele secrete, zice el. Dar pot paria pe orice că noul truc al lui Mască-Roşie va reuşi tot aşa de sigur ca şi cele precedente.

Hartenberg zice:

— Bine, să vedem!

Trenul goneşte mereu înainte. Încă vreo două ore şi jumătate şi vor fi sosit la W.

Peste vreo zece minute urmează o oprire de scurtă durată, asta o ştie tot aşa de bine Ochi-de-Pisică ca şi Mască-Roşie. Chestiunea este să se bage bine de seamă la staţia asta. De acolo până la W. trenul nu se mai opreşte.

Maşina dă semnalul ei ascuţit, roţile scrâşnesc şi şuieră sub apăsarea frânelor şi trenul intră încet în gară.

Ochi-de-Pisică nu face nicio mişcare. Afară pe culoar, trece conductorul, dar n-aruncă nici măcar o privire în cupeu. Doi pasageri sunt conduşi de el spre vagonul alăturat.

Detectivul deschide uşa şi strigă tare:

— Hei, conductor!

Acesta se întoarce îndată, spune celor doi pasageri încotro să se ducă şi stă lângă uşa cupeului.

— Telegrama asta trebuie expediată numaidecât la W., zice Hartenberg, întinzând conductorului un bilet pe care a scris câteva cuvinte cu creionul.

— Prea bine, răspunde conductorul, care n-aruncă decât o privire asupra hârtiei şi vede îndată că e adresată direcţiei poliţiei. Închide uşa la loc şi se face iar tăcere.

Mască-Roşie n-a ridicat decât uşor capul şi se tolăneşte apoi iar în colţul lui.

În vremea asta timpul de oprire a trecut şi iar porneşte trenul.

— Cu siguranţă că ai făcut o mică şi drăgălaşă comunicare poliţiei din W., zice Rammont deodată.

— Ai ghicit! sună răspunsul detectivului. Cred că n-ai nimic împotrivă ca să fii primit în chip ceremonios şi condus la o anumită clădire, fără ca să te mai miri!

— Nicidecum, zice Mască-Roşie râzând, numai că n-am ajuns atât de departe!

Ochi-de-Pisică se uită la ceas.

— Mai avem ceva mai mult de două ore, zice el rece. Trebuie să te grăbeşti dac-ai născocit vreo nouă combinaţie!

— Aşteaptă! sună răspunsul stereotip al regelui criminalilor.

Ochi-de-Pisică n-a observat că, cu puţin înainte ca trenul să fi ajuns în ultima staţie, afară pe culoar o siluetă feminină se apropiase de cupeu. După cum ştim, nici aici perdelele nu se închideau aşa de

perfect ca să nu poţi vedea ce se petrece în interiorul compartimentului.

Deoarece detectivul luase abajurul verde de pe lampă, spre a putea urmări mai bine mişcările prizonierului său, obrazul palid al lui Rammont se deosebeşte desluşit pe perna rezemătoarei.

Ochii lui care strălucesc şi ard atât de elocvent, sunt tocmai îndreptaţi asupra uşii, care se află în dosul capului lui Hartenberg.

Nu mai erau decât puţine minute până la intrarea trenului în staţie.

Ochi-de-Pisică nu putea bănui ce se petrece în sufletul prizonierului său. Acum sau niciodată venea prilejul de salvare. Rammont dăduse Alicei instrucţiuni precise pentru orice eventualitate.

Ea ştia ce are de făcut, şi din când în când trebuia să treacă fără a atrage atenţia cuiva, pe dinaintea compartimentului în care se plasase el, ca să vadă ce se mai petrece acolo.

Ea cunoştea privirea ochilor săi. Iar restul ce poate nu-l înţelesese, trebuia să şi-l explice singură. Dacă Mască-Roşie nu se mai afla singur în compartiment, atunci celălalt pasager nu putea fi decât un agent poliţienesc. Până nu demult, Alice străbătuse de câteva ori culoarul fără să fi văzut pe cineva. Până la gara precedentă, Rammont fusese tot singur. Dar, când îşi făcu din nou raita, cu puţin înainte de punctul de încrucişare al trenurilor şi privi deschizătura dintre perdele, nu mică îi fu spaima. Rammont nu mai era singur. Ea îi văzu faţa, şi i se păru că observă, că el îşi dă seama, de expresia privirilor ei şi buzele lui se mişcară. Înaintea ei, fata văzu un om de nerecunoscut, care şedea pe jumătate aplecat lângă uşă, supraveghind parcă pe Rammont. Dacă ar mai fi avut cea mai mică îndoială în privinţa persoanei din faţa ei, ea dispăru cu repeziciunea fulgerului, de cum zări în mâna dreaptă a acesteia un revolver gata să tragă.

Nu mai stătu să cumpănească mult ce era de făcut. Omul căruia-i era devotată orbeşte, se afla în mâinile unui agent poliţienesc. Că acesta era propriul ei tată, detectivul Ochi-de-Pisică, care pornise în noaptea asta pe urmele lui Mască-Roşie, la aceasta nici că se gândea.

Se furişă repede înapoi în compartimentul ei, şi, când trenul intră în gară, ea şi scrisese câteva cuvinte pe o foaie de hârtie.

Conductorul trecea tocmai în grabă pe lângă cupeul ei, spre a preda unui impiegat telegrama detectivului, căci trenul trebuia să pornească îndată iar.

Deodată auzi o voce femeiască:

— N-ai voi să fii atât de bun să predai telegrama asta afară, unui impiegat?

— Conductorul întoarse repede capul, şi deoarece mâna care-i întindea hârtia ţinea şi o bancnotă, el dădu repede din cap şi luă şi a doua telegramă. Ceilalţi pasageri aproape că nu observaseră cele întâmplate, căci totul se petrecuse foarte repede.

Fata se întoarse în colţul ei şi părea cufundată în gânduri. Cele două tovarăşe de drum ale Alicei habar n-aveau ce vijelie se dezlănţuise în sufletul ei, cum tremura, gândindu-se numai la cele ce trebuiau să urmeze.

Telegrama pe care o predase, era adresată lui Joe în W. Fireşte că pe un nume fals. Puţinele cuvinte nu prea aveau sens, dar prin ele omul de încredere al lui Mască-Roşie afla ce avea de făcut.

Trecu o oră. Nici Hartenberg, detectivul, nici prizonierul său nu se mişcau. S-ar fi părut că Mască-Roşie s-a resemnat cu soarta sa. Nici cea mai mică tulburate nu se poate observa în atitudinea regelui criminalilor. Închide chiar ochii, de parc-ar vrea să tragă un pui de somn.

Hartenberg observă totul. Posedă o experienţă colosală, dar pentru întâia oară se întâlneşte cu o personalitate cu însuşiri atât de inexplicabile.

Cuvintele lui Rammont, că până-n douăzeci şi patru de ore va fi liberat, nu-i ieşeau din cap. Face mii de presupuneri, care realizându-se să poată înlesni demonului acestuia fuga, dar niciuna din ele nu pare probabilă.

Încă trei sferturi de oră.

Mască-Roşie pare că doarme. Detectivul ştie că nu va mai interveni nicio oprire până la intrarea trenului în marea gara din W. Dacă cineva ar vrea aşadar să-l libereze pe prizonier, ar trebui ca lucrul să se întâmple din clipă în clipă.

El se ridică încet şi împinge uşa în lături, fără a lăsa să-i scape o mişcare a lui Rammont, dar acesta nu se sinchiseşte câtuşi de puţin de ceea ce face paznicul său. Hartenberg priveşte de-a lungul culoarului. Nu se vede nimeni. Pe fereastră pătrunde lumina cenuşie a zorilor. Regiunea adormită lunecă parcă cu repeziciunea fulgerului. Ridicând din umeri, Hartenberg se întoarce în compartiment. Închide din nou uşa. Încă o jumătate de oră. Nici acum nu se petrece nimic deosebit!

Încă un sfert de oră numai!

Expresul pare să-şi fi micşorat oarecum viteza maximă.

Se apropie de W. şi de gara cea nouă. Detectivul trebuie să clatine din cap fără de voie. Ori că Mască-Roşie şi-a permis o glumă nelalocul ei, atunci când vorbise cu atâta siguranţă despre eliberarea lui sau că ceva ce nădăjduia el nu se realizase. Dar în cazul acesta din urmă, Ochi-de-Pisică nu putea decât să se mire, cu cât calm şi câtă indiferenţă prizonierul său privea jocul pierdut.

Rammont deschide ochii. Privirea lui o întâlneşte pe a lui Hartenberg.

— Peste zece minute intrăm în W. zice acesta rece. Poţi să mai susţii şi acum, că vei izbuti să scapi?

Hector Rammont se apleacă înainte calm şi spune cu un ton nespus

de amabil:

— Desigur, te rog numai, să mai ai puţintică răbdare! Îndată vei asista la ceva cu totul neaşteptat!

Detectivul râde dispreţuitor.

— Dumneata crezi că prin astfel de cuvinte fără de rost, vei obţine vreun efect! Dar te înşeli de-a binelea! Îţi pot mărturisi că pe peronul gării se şi află zece-doisprezece poliţişti, care n-aşteaptă decât să te însoţească până la dubă! Auzi primul semnal!

Încă cinci minute, şi…

Ochi-de-Pisică nu-şi poate isprăvi vorba, căci în acelaşi moment se întâmplă ceea ce-i prevestise prizonierul său!

Capitolul 52 – Un duel cu urmări neaşteptate

Despre bătrânul servitor nu se mai auzise nimic la Hohenegge. Personalul de serviciu îşi şoptea fel de fel de zvonuri la ureche, dar nimeni nu ştia ceva clar. Unii vorbeau despre o ceartă pe care ar fi avut-o tânărul conte cu servitorul, în urma căreia acesta din urmă părăsise castelul încă înainte de a se face ziuă. Se prea putea să fie vorba de propriul fiu al bătrânului, care venise de curând pe lângă tatăl său, şi despre care se ştia că fusese eliberat din închisoare. Din ceasul acela, bătrânul umbla mai încovoiat decât oricând.

Alţii, puneau pe seama baroanei Leonie de Brissac, dispariţia misterioasă a lui Andreas.

La vreun furt, nu se gândea nimeni, totuşi, căci toţi îl ţineau pe bătrân, drept un om de o cinste exemplară.

Contele Eberhard fu nevoit să-şi caute alt servitor. Leonie îi atrase atenţia asupra unui băiat, care fusese angajat de curând la Hohenegge. Acesta se numea Anton şi se dovedi foarte îndemânatic şi vrednic de încredere. Şi după cât se vedea, purta stăpânei sale un respect deosebit.

Era în după-amiaza zilei următoare aceleia în care Mască-Roşie părăsise parcul castelului, împreună cu Alice.

Anton, servitorul, mergea agale prin coridor, venind din apartamentul contelui. În clipa aceasta renunţase la ţinuta băţoasă, pe care şi-o lua ori de câte ori apărea în faţa stăpânului său.

Un surâs mulţumit îi strălucea pe figură. Dobândise ceea ce dorise. Dacă vreo întâmplare nenorocită nu-i va distruge planurile, va deveni în curând omul de încredere al contelui.

Ajungând în apropierea camerei baroanei, el îşi încetini paşii. Stă o clipă pe gânduri, dacă să intre sau nu. Dar în clipa aceea uşa se deschide şi Leonie apare în prag. Schimbă o privire rapidă cu noul servitor al lui Eberhard, apoi îi face cu capul un semn, s-o urmeze.

Anton intră în budoarul Leoniei. Baroneasa închide draperia de la

uşa ce dă în salon şi spune repede:

— Ce-ai aflat? Trebuie să ştiu odată despre ce e vorba!

Anton priveşte pe frumoasa femeie cu un zâmbet ciudat, dar apleacă imediat capul când observă privirea ei mândră. Cu voce înceată şi plină de respect i se adresează apoi:

— Mi-am dat toată silinţa, stimată doamnă, şi am aflat următoarele: domnul conte a părăsit aseară castelul, călare, neînsoţit de nimeni. L-am urmărit pe stăpânul meu până la ieşirea din parc. La oarecare depărtare am putut observa un al doilea călăreţ care a ieşit în întâmpinarea domnului conte. Amândoi au stat de vorbă câtva timp, apoi şi-au urmat drumul împreună. Încotro au apucat, n-am putut stabili.

— Asta-i totul? făcu Leonie, scurt.

Anton îşi freacă mâinile şi continuă:

— Pot face numai presupuneri, stimată doamna baroneasă, dar astea vă vor fi de folos, desigur. Dacă-mi porunciţi, voi vorbi!

Leonie se aşază într-un fotoliu lângă fereastră şi, cu un gest al mâinii, dă porunca cerută.

— Ei bine, stimată doamnă baroneasă, răspunde servitorul, sunt ferm încredinţat că domnul conte se pregăteşte pentru un duel.

Leonie tresare.

— Şi eu m-am gândit, la asta! exclamă dânsa. Şi de-aceea ţi-am poruncit să observi totul. Spune mai departe!

— Convingerea mea este că duelul va avea loc mâine dimineaţă, continuă Anton. Noaptea trecută, domnul conte a stat mai mult timp la birou şi a scris scrisori sau cam aşa ceva. Şi am mai aflat că bătrânul nostru vizitiu Johann, a primit ordin să fie pregătită o trăsură închisă, mâine dimineaţă, la ora patru. Nu poate fi vorba să meargă la gară, căci în primul rând, ora nu prea e potrivită pentru asta, şi apoi, Johann trebuie să aştepte cu trăsura într-un loc retras al parcului, şi anume în rotonda cea mică, formată din stejarii aceia bătrâni. De acolo porneşte un drum lăturalnic spre şosea.

Leonie îl priveşte cercetător pe tânăr.

— Aşadar, mâine dimineaţă la ora patru? Cam unde crezi că ar putea avea loc un duel?

Anton înalţă din umeri de-abia perceptibil.

— Ceva sigur nu prea ştiu în această privinţă, stimată doamnă baroneasă, răspunde el. Totuşi, din informaţiile pe care le-am cules, vă pot spune că, la vreo jumătate de ceas depărtare de aici, se găseşte aşa-zisa „pădurice a castanilor”. E aşezată între domeniul nostru şi satul Hohenbuch, într-un crâng care e prea puţin vizitat de săteni. După cum se spune, pe-acolo îşi aranjează cavalerii chestiunile de onoare.

— Cât timp trebuie s-ajungi pe jos până la păduricea aceea?

întreabă Leonie, muşcându-şi buzele cu furie.

— O jumătate de ceas, poate şi trei sferturi, stimată doamnă, răspunde servitorul.

— Bine! făcu Leonie, cu hotărâte. Vei fi atent la tot ce se petrece în jurul domnului conte. Nu vei scăpa nimic din vedere. Am toate motivele să aflu orice amănunt privitor la duelul eventual. Dacă cumva, domnul conte rămâne treaz şi în noaptea asta, dă-mi de ştire fără să se bage de seamă. Voi rămâne de veghe în odaia asta şi-ţi voi deschide atunci când vei bate la uşă.

— Foarte bine, stimată doamnă baroană! spune servitorul, înclinându-se adânc.

Apoi se furişează afară, în vârful picioarelor. Baroneasa îl urmăreşte cu privirea…

— E cât se poate de bine că am găsit o astfel de creatură şi că m-am priceput s-o plasez în apropierea lui Eberhard. Individul ăsta îmi mai poate aduce servicii mari.

. . . . . .

Noaptea târziu se aud într-adevăr bătăi la uşa Leoniei. Dânsa tocmai se despărţise de mama ei.

Ca de obicei, bătrâna doarme acum în odaia învecinată.

Contele Eberhard mai ieşi o dată călare, spre seară, şi după cât se arăta, avea ceva important de vorbit cu administratorul său, care-l întovărăşea. Despre ce era vorba, nu se putu afla.

La înapoiere, Leonie se pricepu să aranjeze lucrurile în aşa fel, încât să se întâlnească cu Eberhard. Înfăţişarea lui întunecată o sperie.

— Ţi s-a întâmplat ceva neplăcut? întrebă ea, cu glas tremurător.

Observase repede că Eberhard se silea să pară vesel. Dar numai cu mare greutate izbutea.

Ochii Leoniei sunt mai ageri decât îşi închipuise dânsul. Deoarece el răspunde doar cu ocoluri şi asigurări că nu i s-a întâmplat nimic, ea renunţă să mai insiste.

În mod cu totul liniştit, el îşi petrece seara cu dânsa şi cu bătrâna baroană. Se pare chiar că-i dispăruseră umbrele care-i întunecau sufletul de câteva zile. Vorbeşte despre apropiata călătorie pe Riviera şi glumeşte cu Leonie, ca şi cum nimic de seamă nu s-ar fi petrecut între dânşii. Apoi se retrage în camera sa, spunând că are de rezolvat unele scrisori.

În clipa când gura sa atinge mâna Leoniei, pe buzele ei apare o întrebare scurtă, hotărâtoare. Dar dansa nu rosteşte niciun cuvânt.

Cunoaşte prea bine îndatoririle cavalerilor nobili, pentru a şti că la un duel nu se poate renunţa cu atâta uşurinţă. De asemeni, nu poate anunţa nici poliţia, căci, chiar dacă autorităţile ar izbuti să împiedice întâlnirea celor doi adversari, silindu-i să renunţe la luptă, duelul tot

ar avea loc, ceva mai târziu şi în altă parte. Şi cu asta n-a făcut nimic.

Cu mare greutate izbuteşte să ascundă faţă de bătrâna-i mamă teama din ce în ce mai mare ce o copleşeşte şi iritaţia căreia îi căzuse pradă.

În cele din urmă bătrâna se duce la culcare şi baroneasa rămâne singură în budoarul său.

În castel se făcuse linişte.

Leonie umblă neliniştită în sus şi în jos, prin odaie. Tâmplele îi zvâcnesc cu putere.

Folosindu-se de toate mijloacele permise şi nepermise, ea îl atrăsese la sine şi-l ţinea cu putere pe bărbatul acesta, pe care-l iubea cu patimă sălbatică.

A trecut fără niciun scrupul peste tot ce-i stătea în cale, numai ca să nu-l piardă pe dânsul.

Nu se cutremură în faţa unei crime noi ce-ar trebui s-o făptuiască, dac-ar fi sigură că prin aceasta îi va rămâne ei Eberhard, şi că va deveni contesă de Hohenegge.

Primul pas primejdios pe care l-a făcut, a fost pătat de sânge. Mască-Roşie a pus capăt vieţii bătrânului conte Bertram. Trebuia să se-ntâmple aşa, căci nu exista niciun mijloc pentru a întări poziţia primejduită.

Contele Eberhard îşi dăruise inima sărmanei surori de caritate Margot, şi deşi bătrânul bolnav o blestemase şi o alungase din castel pe fată, Leonie nu se putea bizui prea mult pe aceasta. Contele Eberhard ar fi căutat-o în taină pe Margot şi n-ar fi avut odihnă, până când nu l-ar fi înduplecat pe tatăl său să-şi dea consimţământul la căsătoria cu dânsa. Numai prin violenţă se putea distruge pentru totdeauna planul acesta. Mască-Roşie, vechiul ei prieten şi om de încredere din Paris, se folosi de metoda lui extremă – crima – şi dânsa, Leonie, aruncă pur şi simplu acuzaţia asupra lui Margot. Totul merse bine la-nceput, apoi, însă, pasiunea pentru Margot părea să pună din nou stăpânire pe inima tânărului conte.

Dar acum, asta a trecut o dată pentru totdeauna.

În clipa în care Leonie e pe punctul de a pleca în călătorie, în clipa în care îi surâde nădejdea să devină în curând contesă de Hohenegge, o nouă piedică i se pune în cale.

O bănuia de câteva zile, dar fără s-o ştie în mod precis.

Nici nu cutează să-i vorbească lui Eberhard despre asta. Pe acela care cunoştea taina ei grozavă, l-a nimicit, şi despre împuşcătura care o speriase în ultimul moment, nu se va mai preocupa. Ceea ce e sigur, e că n-a fost recunoscută.

Acum ajunsese aproape de tot de ţintă, şi o întâmplare oarbă să-i răpească pe cel atât de mult dorit?

Respiraţia îi devine mai rapidă şi buzele ei murmură cuvinte

neînţelese.

La ce-ar ajuta să se furişeze sus în coridor, în apartamentul lui Eberhard? Chiar dacă s-ar arunca la picioarele sale, chiar dacă l-ar implora să-i ia piatra de pe inimă şi să-i spună dacă într-adevăr mâine-n zorii zilei viaţa lui va fi primejduită, el îi va răspunde cel mult cu câteva cuvinte de mângâiere.

Trebuie să aştepte, chiar dacă prin această aşteptare ar risca să-şi piardă minţile.

Mâinile ei albe, încărcate cu inele, se înfig în părul blond roşcat, ca şi cum prin aceasta şi-ar produce uşurare. Cu o încetineală disperantă trec ceasurile, unul după altul. Cu un suspin nervos, Leonie se aruncă într-un fotoliu şi degetele ei se cramponează de mătasea acestuia.

— De ce nu mă iubeşte şi pe mine, ca pe fiinţa aceea pe care a călcat-o în picioare? izbucneşte dânsa, sălbatic. Atunci n-ar mai putea să se despartă de mine cu atâta linişte, în clipa când moartea îl pândeşte. Glasul i-ar fi tremurat când şi-a luat rămas bun de la mine în seara asta şi un cuvânt de dragoste mi-ar fi sunat la ureche. De ce să nu-l pot reţine decât cu forţa? Pe el, căruia i-aş da toată inima mea, plină de patimă sălbatică!

Deodată, îşi întoarce capul, speriată.

Apoi sare în sus şi-şi dă la o parte părul care-i căzuse pe frunte.

Cineva bătuse în uşă.

Trebuie să fie Anton.

Dânsa deschide repede şi servitorul se furişează în odaia mobilată luxos. Voalul roz din jurul lămpii, învăluie încăperea într-o lumină roşiatică.

— Vorbeşte repede! Sunt peste măsură de enervată! O vezi doar! exclamă Leonie.

Servitorul, un tânăr de vreo 28 ani, pare că resimte o deosebită plăcere văzând iritaţia de care e cuprinsă frumoasa femeie.

— Din păcate, n-am putut afla prea multe, stimată doamnă, spune el, încetişor. Domnul conte a stat până mai adineaori la birou şi a sigilat câteva scrisori pe care le-a scris. După cum am putut observa din spatele draperiei de unde spionam, scrisorile acestea au fost închise într-un sertar. N-am putut deschide biroul, căci de câteva zile încoace a pus o broască nouă, foarte complicată. Dar cuvintele pe care mi le-a adresat contele Eberhard, confirmă ceea ce v-am comunicat de-acum înainte.

— Şi care sunt aceste cuvinte?

— Acum un ceas, domnul conte mi-a spus, că doreşte să părăsească castelul la ora patru, deoarece are ceva important de rezolvat. Trebuie să-i pregătesc un costum închis şi să-l trezesc la timp. Apoi mi-a dat a-nţelege, să păstrez discreţia desăvârşită faţă de oricine.

— Asta-i totul? scrâşni Leonie.

— Totul, stimată doamnă. De însoţit nu-l voi însoţi, mi-a mai spus.

Baroneasa privi câteva minute în gol, şi servitorul observa atent mişcările ritmice ale pieptului ei.

Apoi dânsa îşi dă capul pe spate, şi spune pe un ton neobişnuit de rece:

— Îţi mulţumesc deocamdată, Anton. Şi acum mi-ai face un serviciu preţios, dacă mi-ai pregăti la ora trei şi jumătate o trăsură, de cealaltă parte a şoselei, care să mă ducă de asemeni la „păduricea castanilor". Lucrul nu va fi tocmai uşor, îmi dau prea bine seama, dar nu trebuie să faci nicio economie de bani.

Ea împinge spre dânsul o pungă de mătase, prin deschizătura căreia strălucesc monede de aur.

Cei din urmă bani de buzunar pe care-i posedă. Provin din furtul pe care-l săvârşise la castel.

Anton se înclină adânc şi cu vocea înceată spune:

— Puteţi avea deplină încredere, stimată doamnă baroneasă. La ora trei şi jumătate vă va aştepta o trăsură la colţul zidului ce-nconjoară parcul. Voi aduce eu la îndeplinire treaba asta, căci am făcut de acum cunoştinţă cu oamenii mei de la castel.

Apoi se furişează înapoi din budoarul baronesei, iar aceasta cade zdrobită pe divanul îmbrăcat cu mătase.

*

Zorile se arată tulburi şi neguroase.

Leonie de-abia dacă închisese ochii. Se ridică de pe divan, se îmbracă în grabă şi părăseşte camera.

Linişte adâncă domneşte în jurul ei. Coridoarele zac în semiîntuneric. Paşii sunt înăbuşiţi de covoarele groase.

E aproape trei şi jumătate şi ea nădăjduieşte că trăsura făgăduită de Anton, o aşteaptă la locul hotărât.

Poartă o rochie neagră şi capul acoperit cu o broboadă de mătase, de asemeni neagră. Pe figura-i palidă ard doi ochi negri ca întunericul. Cu inima palpitândă se apropia de ieşirea lăturalnică şi împinge uşa.

Când aerul dimineţii o izbeşte în faţă, ea rămâne o clipă locului, şi respiră cu nesaţ. Priveşte-n sus, spre cerul cenuşiu, şi se gândeşte la ceea ce se va-ntâmpla peste câteva ceasuri, când soarele va destrăma pânza de ceaţă.

Nici aici nu se află nimeni, care s-o observe sau s-o urmărească.

Ferindu-şi rochia, o porneşte repede prin iarba umezită de rouă. Fără să se oprească o clipă, ajunge la zidul parcului şi deschide portiţa zăbrelită.

Imediat la dreapta se află socul cel mare şi ramurile-i încărcate de frunze acoperă perspectiva drumului, care face aici o cotitură.

Colo trebuie să fie trăsura. Dacă n-o găseşte, îi va fi cu neputinţă să

ajungă la timp, la „pădurícea castanilor”.

Deodată, se aude nechezatul unui cal. Baroana răsuflă uşurată.

Din câţiva paşi ajunge la trăsură. Un băietan stă pe capră şi ţine hăţurile în mână. Leonie de-abia se uită la vizitiu; probabil că e vreunul din rândaşii de la castel. El duce mâna la şapca-i albastră, şi baroana îl întreabă scurt, dacă ştie ce drum să apuce.

— Da, stimată doamnă baroană! răspunde băietanul.

— Atunci dă-i drumul şi vezi de fii atent la toate.

Spunând acestea se urcă în trăsură şi caii o pornesc imediat.

Vizitiul fusese instruit de Anton. El se abate din şosea şi trăsura apucă printr-o pădure deasă, şi după câtva timp, iese în câmp deschis. După vreo jumătate ceas se opreşte.

Leonie nu cunoaşte ţinutul. Aşteaptă, deci, ca vizitiul să coboare. Şi-ntr-adevăr, el se dă jos, deschide portiera şi spune respectuos:

— Stimată doamnă, vă aflaţi în apropierea „pădurícii castanilor”. Anton mi-a spus că trebuie să opresc aici, căci altfel s-ar putea ca trăsura să fie observată din partea cealaltă.

— Bine, spune Leonie şi coboară din trăsură. Ea îşi roteşte privirea în jur şi observă un tufiş des, care acoperă cu totul trăsura, faţă de aceia care ar veni din partea cealaltă.

În stânga începe pădurícea castanilor. Nu prea sunt într-însa castani – după cum arată numele – ci se prezintă ca o pădurice sălbatică. Poate că vreunul din baronii care îşi avea moşia prin apropiere, înainte cu ani de zile, avea de gând să facă dintr-însa un parc, dar se vede treaba că i-a trecut repede pofta, şi de-aceea pădurícea era acum în completă părăsire.

Câteva poteci duceau spre interiorul ei.

Leonie îşi dă seama că se va descurca uşor aici, de-aceea spune vizitiului, pe ton poruncitor:

— Rămâi pe lângă cai şi nu te mişca din loc. Să nu-ţi pese de nimic din ce vei auzi. La momentul potrivit, vei primi indicaţiile necesare.

Spunând acestea face stânga-mprejur şi o porneşte repede pe una din potecile ce duc în interiorul pădurii.

Nu se aude decât ciripitul păsărelelor din crengile copacilor. Picioarele ei calcă iarba acoperită de rouă.

Dintr-un tufiş se iveşte o căprioară tânără şi goneşte de-a curmezişul luminişului.

Leonie îşi priveşte ceasornicul. E ora patru şi ceva, deci, mai este timp.

Dac-ar şti numai unde se află locul pe care avea să se desfăşoare drama din dimineaţa aceasta! După oarecare cercetări se opreşte la marginea unui luminiş care, după toate aparenţele, pare creat special pentru o ieşire pe teren. Câteva trunchiuri retezate, care se află acolo, mărturisesc că de curând fuseseră tăiaţi nişte arbori aici.

Iarba e scurtă şi presărată cu flori sălbatice. Soarele nu s-arată încă. Cerul s-a luminat puţin, dar în atmosferă pluteşte încă negura albăstrie a nopţii.

Leonie resimte fiori de frig şi-şi strânge şalul pe umeri.

Marginea luminişului e formată din copăcei deşi, care oferă o ascunzătoare minunată la caz de nevoie.

În liniştea înconjurătoare se aude deodată o plesnitură de bici.

Baroneasa tresare şi se furişează repede în spatele unui copăcel. În faţa ei se face o potecă, care duce în interiorul pădurii. Şoseaua trebuie să fie de partea opusă. De-acolo venea şi plesnitura de bici. Peste puţin se aud şi glasuri nelămurite. Câţiva bărbaţi par a se apropia.

Deoarece ştie acum dincotro vin dânşii, ea se furişează repede în spatele copăcelului stufos, care o ascunde cu totul de privirile noilor sosiţi. În schimb, ea poate vedea foarte bine ceea ce se petrece în luminiş.

Acolo îşi fac apariţia în clipa aceasta trei bărbaţi. În spatele lor vine un al patrulea. După cât s-arată, un servitor, ducând în spinare două lăzi.

Bărbaţii păşesc în luminiş şi privesc în jurul lor.

— Suntem cei dintâi pe teren, spune unul din ei. Acesta e Erwin von Bergen. Baroneasa l-a recunoscut imediat şi tâmplele au început să-i bată cu putere. E sigur că în dosul acestei chestiuni stă aceeaşi Margot.

Ce să-nsemne toate astea? Oare e sortită să stea necontenit sub ameninţarea stafiei acestei făpturi? După cât ştie dânsa, fosta soră de cariate fusese făcută nevătămătoare. Mască-Roşie îi scrisese, e drept, numai câteva cuvinte, care sunau oarecum misterios, dar dânsa credea că pricepe cu atât mai mult conţinutul scrisorii.

„Nu trebuie să te mai temi de Margot.”

Asta era tot ce-i comunicase Rammont cu câteva zile înainte. El o avea doar în puterea sa în palatul Bergen, şi pentru un om ca Mască-Roşie, o viaţă de om care-l stânjenea, nu avea prea mare preţ.

Ce să-nsemne atunci duelul acesta, în care aveau să-şi stea faţă-n faţă contele Eberhard şi tânărul baron Bergen?

Zadarnic îşi spărgea Leonie capul, căci nu era în stare să ghicească adevărul. Ce s-a petrecut între cei doi, nu ştie dânsa.

Cei doi însoţitori ai baronului, îmbrăcaţi în haine negre, elegante, păşesc încet prin luminiş.

Trec aproape de tot de ascunzătoarea unde se află Leonie, dar niciunul din ei nu bănuieşte că sunt urmăriţi de ochii arzători ai baronesei.

La un semn al lui Erwin von Bergen, servitorul cu cele două lăzi se aşază pe unul din trunchiurile retezate.

Un sfert de ceas se scurge în tăcere.

Deodată, se aude un zgomot uşor.

Leonie îşi încordează privirea şi ochii ei sfredelesc întunericul potecii din faţă.

Acolo se mişcă ceva şi acum ea îşi duce amândouă mâinile la pieptul ce-i bate să se spargă.

Contele Eberhard de Hohenegge îşi face apariţia. E însoţit, de asemeni, de doi bărbaţi.

Primii sosiţi se întorc şi urmează un salut rece.

Toată scena aceasta are ceva apăsător, misterios într-însa.

În vreme ce cei doi adversari se plimbă tăcuţi încolo şi-ncoace, fiecare în altă direcţie, martorii discută între dânşii cu voce înceată.

Urechea baroanei prinde doar câteva cuvinte. Dar acestea sunt îndestulătoare pentru a afla condiţiile duelului: distanţa cincisprezece paşi, foc în avans.

După ce martorii au terminat discuţia, unul din ei, un bărbat mai în vârstă, se-ndepărtează până la trunchiul pe care au fost aşezate lăzile, şi o deschide pe cea mai mare.

Cuprinsă de spaimă, baroana vede un număr de instrumente chirurgicale şi câteva pachete cu vată.

Toţi bărbaţii şi-au scos pălăriile.

Acum martorii se alătură celor doi adversari. Ţinta este indicată cu ajutorul unei batiste şi cei cincisprezece paşi sunt măsuraţi.

Cu asta, preparativele sunt terminate.

Se fac propuneri de împăcare – după cum e obiceiul – dar atât baronul Bergen, cât şi Eberhard refuză cu hotărâre.

Leonie stă în linie dreaptă în faţa lui Erwin von Bergen. El nu are nici cea mai mică bănuială că cineva se ascunde în tufiş.

La câţiva paşi de dânsa, întors cu spatele, stă Eberhard. Cu câteva clipe înainte, avusese prilejul să-i privească faţa. El pare complet liniştit şi stăpân pe sine. O paloare uşoară îi acoperă chipul. Cu mână sigură ia pistolul ales, pe care i-l întinde unul din martori. Ţinând cu dreapta în jos arma ucigătoare, el aşteaptă comanda secundanţilor.

Cu totul altfel stau lucrurile cu baronul Erwin de Bergen. Figura-i palidă e mărturia unei nopţi nedormite. În jurul ochilor săi se desenează cearcăne vinete şi buzele-i tremură, în vreme ce şopteşte cuvinte neînţelese. Apucă în grabă arma ce şi-o alesese şi pare nerăbdător să tragă odată.

Între cei doi adversari, la distanţă egală, se află batista.

La cererea martorilor ei se aşază spate în spate. Fiecare ţine pistolul în mâna dreaptă.

— Domnii mei, rosteşte unul din martori cu glas puternic, voi număra acum până la trei. Când voi spune unu, începeţi să măsuraţi distanţa, la doi, veţi trebui să fi ajuns la punctul unde se află o a doua

batistă, şi la comanda trei, trageţi!

Urmează o pauză scurtă.

Stăpânită de o iritaţie de nedescris, baroana apucă cu înfrigurare o ramură care-i vine la-ndemână şi de pe buzele-i întredeschise e gata să scape un ţipăt. De-abia se mai poate reţine, căci în clipa următoare, unul din cei doi bărbaţi va fi mort. Dacă acesta va fi Eberhard, atunci şi dânsa e pierdută şi tot jocul ei primejdios a fost zadarnic.

Dar înainte de a putea lua o hotărâre, se aude glasul puternic, al secundantului:

— Unu… doi… trei… foc!

Cei doi adversari se-ndepărtează repede unul de altul, până la locul indicat. La comanda „trei", ei se-ntorc cu iuţeala fulgerului şi când se aude cuvântul „foc!", cele două pistoale şi-au şi slobozit gloanţele.

Rezultatul a fost surprinzător din cale afara. Nici Erwin de Bergen, nici contele Eberhard, n-au fost atinşi, dar un ţipăt puternic străbătu aerul, amestecându-se cu ecoul celor două împuşcături. Nimeni nu ştia ce se-ntâmplase. Înspăimântaţi, secundanţii alergară spre locul de unde pornise ţipătul.

Atunci ramurile se dădură la o parte în spatele contelui Eberhard şi o făptură femeiască dădu buzna în luminiş.

Contele se-ntoarce surprins şi de pe buzele sale scapă o exclamaţie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leonie, cum ai ajuns aici?

Dar în aceeaşi clipă el vede cum femeia se clatină, mâinile ei caută un sprijin…

Cu un suspin adânc, Leonie se prăbuşeşte în iarba umedă.

Cei de faţă rămân în nedumerire. Până şi Erwin de Bergen aruncă pistolul din mână şi dă fuga înspre grup.

Eberhard îngenunchează lângă femeia căzută şi încearcă s-o ridice.

— Ce s-a întâmplat? Cum a ajuns aici, doamnă? întreabă martorii.

— Domnii mei, răspunde contele, cu glas tremurător, nu vă pot da nicio lămurire cu privire la prezenţa acestei nenorocite. După cum văd, a fost atinsă de glontele adversarului meu. E logodnica mea, baroana de Brissac. Dacă vreţi să faceţi o operă caritabilă, domnule doctor, atunci vă rog să examinaţi rana!

Medicul îşi scoate imediat haina şi cere servitorului să-i aducă trusa cu instrumente. În clipa aceasta, baroana deschide ochii. Privirea ei o întâlneşte pe aceea a lui Eberhard, care o ţine strâns în braţele sale.

— Leonie! strigă el, cu emoţie sfâşietoare în glas, ce voiai să faci, Leonie?

Buzele ei se mişcă, şoptind de abia auzit:

— Voiam să te salvez, Eberhard! Am bănuit că viaţa ta e primejduită şi socoteam mai nimerit s-o dau pe-a mea în locul ei. Rămâi cu bine, rămâi cu bine! Ce dulce e moartea în braţele tale!

Când medicul se apleacă asupra ei, capul Leoniei cade pe spate. Leşinase…

Emoţionaţi, cei de faţă se dau înapoi.

În asemenea împrejurări, duelul nu mai poate continua.

Ca sub efectul unui duş rece, Erwin de Bergen îşi revine.

— Regret din adâncul sufletului întâmplarea aceasta nenorocită, spune el cu voce mişcată, adresându-se contelui. Domnii vor fi, desigur, de acord, cu hotărârea mea de a mă întoarce acasă.

Ceilalţi aprobară cu o mişcare din cap.

După câteva minute, Erwin, însoţit de martorii săi, a părăsit luminişul, întorcându-se la Berlin. Leonie de Brissac e dusă apoi la trăsura, care o porneşte încet spre castelul Hohenegge.

În clipa aceasta soarele răsare maiestuos şi razele-i aurii se-ntind ca o pânză uriaşă deasupra ţinutului. Ultimele fâşii de negură se pierd în depărtare. Colo, îndărătul unei ridicături de pământ, străluceşte ca argintul iarba umedă a unui cimitir de sat.

Capitolul 53 – Un atentat cu dinamită

În biroul central al poliţiei din W. domneşte mare înfrigurare în dimineaţa aceasta.

Tocmai sosise o telegramă.

Telefoanele şi soneriile electrice de alarmă sună necontenit.

Nu trebuie pierdută nicio clipă. Cei mai capabilii poliţişti trebuie să se scoale din paturile lor, s-o pornească la lucru.

Telegrama are cuprinsul următor:

„Mască-Roşie a fost plasat de mine într-un compartiment al acceleratului de noapte, care soseşte la W. la ora patru şi douăzeci de minute. Îl supraveghez pe criminal în vagonul al cincilea de la maşină. Gara trebuie să fie împresurată din toate părţile.

Ochi-de-Pisică”.

Nu-i de mirare, deci, că vestea aceasta emoţionase atât de mult pe poliţiştii din W. Se cunoştea în amănunt de ce truc ingenios se folosise la Berlin „regele criminalilor”, dându-se drept mort şi lăsându-se înmormântat, pentru ca apoi să se facă nevăzut în timpul nopţii.

Dar după puţin timp, vestitul Sherlock Holmes german – Ochi-de-Pisică – pusese din nou mâna pe criminalul acesta atât de iscusit, şi-l însoţea acuma în trenul accelerat.

Faptul că detectivul cerea ca gara să fie împresurată, dovedea cât de primejdios şi cutezător îl socotea dânsul pe Mască-Roşie. Prefectul poliţiei din W. fu imediat înştiinţat, şi după puţin timp el sosi în maşină la prefectură. Cu aceeaşi grabă înfrigurată se dau ultimele

dispoziţii şi cu o jumătate de ceas înainte de sosirea trenului anunţat, şase puncte diferite din interiorul şi din jurul gării din W. sunt ocupate de poliţie.

Prefectul în persoană, împreună cu câţiva comisari, aşteaptă pe peron, pentru a-l lua în primire pe criminal.

Dar nu numai poliţia primise telegrama. În acelaşi timp, un curier de noapte bate la uşa unei case vechi şi dărăpănate, dintr-o străduţă îngustă a oraşului W.

Strada aceasta face parte din cartierul vechi al oraşului, unde nu se văd magazine luxoase, şi nici faţade de marmură, ca în celelalte părţi ale oraşului.

Curierul trebuie să bată mult la uşă, până să i se răspundă dinăuntru.

În coridorul murdar îşi face apariţia o femeia bătrână, în zdrenţe. Ea ţine în mână o lampă cu petrol, care filează, şi ochii-i vii, şireţi cercetează bănuitor pe bărbat.

— Ce vrei dumneata la o oră atât de matinală? întreabă ea, morocănoasă, scoţându-şi la iveală dantura stricată.

— O telegramă urgentă, răspunde curierul. Locuieşte aici doamna Werner?

— Da, eu sunt! răspunde femeia.

Omul îi întinde telegrama, apoi se retrage. Uşa casei dărăpănate se închide cu zgomot. Acum, trupul încovoiat al bătrânei se îndreaptă ca prin farmec.

Cu o iuţeală surprinzătoare aleargă de-a lungul coridorului până la capătul lui, şi de acolo coboară o scară dărăpănată de pivniţă.

Aici jos, locul are o înfăţişare şi mai sinistră decât în coridorul de sus. Pare o cavernă de bandiţi, umplută cu tot soiul de vechituri şi bulendre.

Bătrâna pune pe o ladă lampa fumegândă şi desface telegrama. Într-o clipă a parcurs cu privirea conţinutul, apoi dă buzna spre soba ruginită din ungher.

Alături atârnă o grămadă de rochii zdrenţuite pe care ea le dă la o parte, repede.

Deodată, îi dă ceva în gând; aleargă înapoi spre intrarea pivniţei şi zăvoreşte uşa, ca să nu fie surprinsă de cineva. Apoi se reîntoarce la sobă.

Dedesubtul rochiilor se arată o uşă îngustă. Degetele osoase ale bătrânei bat de câteva ori în tăblie, în mod caracteristic.

Nu trece mult şi se aude un zăvor tras pe dinăuntru, şi, luminat de lumina murdară a lămpii, se iveşte chipul lui… Joe, omul de încredere al Măştii-Roşii.

— La dracu! Ce s-a întâmplat? mormăie omul. Nici de dormit nu ne laşi? Sau poate s-a arătat vreun poliţist prin apropiere?

— Citeşte telegrama asta! răspunde doar bătrâna.

Joe i-o ia repede din mână şi se-ndreaptă spre lumină.

— Fereastra care dă în stradă e acoperită, nu? întreabă el, cu nervozitate.

— Nicio grijă, răspunde vrăjitoarea. Ştiu eu doar ce am de făcut.

Joe parcurge depeşa şi chipul său se însufleţeşte. Nu mai pare deloc adormit acum. Mototoleşte hârtia în mână, se-ndreaptă spre sobă şi o aprinde. Apoi se întoarce grăbit în încăperea pe care o părăsise cu o clipă înainte.

— Sculaţi! Avem de lucru. Mască-Roşie dă alarma! strigă dânsul.

Imediat se face lumină înăuntru.

E o încăpere asemănătoare cu o pivniţă, cu o singură fereastră care dă spre stradă. Fereastra aceasta e bătută cu câteva scânduri groase.

Câteva paturi de fier şi un mobilier foarte primitiv e tot ce se poate vedea aici.

Joe aprinsese lampa din perete, şi în vreme ce se îmbrăca repede, vreo cinci indivizi sar din paturile lor.

— Ce s-a întâmplat? Cine ne ameninţă? Ce avem de făcut? se aude un amestec de glasuri.

Joe face un semn bătrânei care stă la intrare şi ciuleşte urechile în toate părţile.

— Fiţi atenţi la cele ce vă voi spune! se adresează el apoi băieţilor. N-avem nicio clipă de pierdut, căci e vorba să dăm o lovitură îndrăzneaţă, cu mână energică şi rapidă. Mască-Roşie soseşte aici cam peste vreun ceas. A fost închis în compartiment de mizerabilul acela de Ochi-de-Pisică, şi probabil că poliţia din W. a împresurat de-acum gara, ca să facă o primire demnă stăpânului nostru. Dar Mască-Roşie trebuie să fie eliberat!

Băieţii, nişte vlăjgani în toată regula, privesc aiuriţi la acela care le vorbeşte.

— Frumos ai grăit! spune unul din ei. Aş fi, însă, curios să ştiu, cum s-ar putea face asta? Vrei să-ţi pui propria ta piele în joc în afacerea asta?

Joe îi aruncă o privire dispreţuitoare…

— Fireşte că o voi face, spune el apoi. Dar lăsaţi vorba! Când Mască-Roşie porunceşte ceva, trebuie adus la îndeplinire. Asta s-o ştiţi, chiar dacă sunteţi numai recruţi printre noi. Şovăială nu există. Primul care se arată laş, e dat deoparte! Ţineţi bine minte asta!

Băieţii murmurară cuvinte neînţelese, dar apoi se face iar tăcere, când Joe urmează să dea dispoziţiile.

— Ascultă-ncoa, bătrânico, se adresează el femeii, care stă de pază la intrare. Peste un sfert de ceas am nevoie de şase uniforme de slujbaşi de cale ferată. Pentru băieţii ăştia cinci de aici, e de ajuns ceva haine vechi şi murdare. Dar de şepci cu insignele feroviare au nevoie

absolută. Pentru mine, caută o haină ceva mai bună cu nasturi lucitori şi şapca respectivă. Dar mai am nevoie de ceva: trebuie să-mi faci rost de un disc dintr-acelea de metal, cu care dă semnale cantonierul. Nu căuta să scapi de însărcinarea asta, spunându-mi că lucrul nu e cu putinţă… Ştiu că eşti în legătură cu bătrânul negustor Moses, care locuieşte alături. Tâlharul ăsta are tot felul de haine în prăvălia lui, şi ne va furniza cele trebuincioase. Franz te va însoţi şi va căra lucrurile încoace. Grăbeşte-te! În douăzeci de minute trebuie să fie totul aici! De un sfert de ceas avem nevoie până în dosul gării, astfel că ne rămâne prea puţin timp pentru lucrul principal.

— Şi ce se va-ntâmpla apoi? întreabă cei cinci băieţi, într-un singur glas.

— Rămâneţi în aşteptare şi faceţi numai ceea ce vă poruncesc eu! răspunde Joe, scurt.

Bătrâna femeie vrea să se împotrivească, ca şi cum Joe ar fi pretins de la dânsa ceva imposibil, dar încă înainte de a deschide gura, omul de încredere al regelui criminalilor o apucă de umeri şi ochii ei îngroziţi văd ţeava unei revolver îndreptată asupră-i.

— Dacă nu faci imediat ceea ce am spus, atunci, închei socotelile cu tine! strigă dânsul.

Muiată cu desăvârşire, bătrâna vrăjitoare o porneşte din loc, urmată de tânărul Franz.

Şi într-adevăr, nu durează niciun sfert de ceas şi hainele cerute au şi sosit.

Bătrâna Werner, bătuse doar la o uşă ascunsă, şi imediat îi deschise telalul Moses. El cunoştea tot atât de bine ca şi dânsa numele de Mască-Roşie, care avea în toate oraşele principale legăturile lui secrete. Dacă se-ntâmpla vreodată să aibă nevoie de ajutor în oraşul respectiv, trebuia să-l şi capete imediat. Răsplata era şi ea în raport cu treaba făcută, ceea ce ştiau destul de bine oamenii.

Joe izbutise să ajungă înainte la W., şi aici se ascunsese în casa veche a doamnei Werner, împreună cu cinci tovarăşi de-ai săi, cărora le dăduse instrucţiunile necesare. Făcuse asta în urma unui ordin primit de la stăpânul său, Mască-Roşie.

Dacă Rammont izbutea să ajungă la W. atunci totul era bine, şi de-aici voiau să treacă imediat frontiera, în deghizamente ingenioase.

Dacă, însă, survenea ceva neprevăzut, era de ajuns o telegramă pe adresa doamnei Werner, pentru a lua măsurile de rigoare.

După un sfert de ceas, cei cinci bandiţi părăsiră câte unul casa din străduţa îngustă.

Pornesc în direcţii diferite, dar se găsesc iar laolaltă în dosul unui gard de scânduri din apropierea gării.

— Acum fiţi atenţi! le porunci Joe, care purta uniformă de cantonier. Vedeţi de aici viaductul acela care se profilează în lumina

zorilor. Cam la cincizeci de metri de pod, sunt cele dintâi macazuri. Câmpia este netedă de ambele părţi şi povârnişul foarte puţin înclinat. Cine are lada pe care am poruncit s-o luaţi cu voi?

— Aici este, răspunse unul din cei cinci.

— Bine! făcu Joe. Aveţi la îndemână uneltele. Acum, pe lucru! Să nu vă pese de vreun ochi curios! Sub conducerea mea, puteţi lucra în voie la şină. Ceea ce aveţi de făcut, v-am explicat de-acum acasă.

Mica trupă se pune în mişcare înspre viaduct. Înfăţişarea oamenilor nu dă nimic de bănuit. Lucrătorii cu care se întâlnesc, le adresează saluturi scurte. Pe o cărăruie îngustă, cei şase oameni urcă povârnişul şi după o scurtă orientare Joe le indică câteva locuri, unde trebuie să lucreze cu uneltele lor.

La o mică depărtare de dânşii, sta Joe, liniştit şi cu mâinile la spate.

Chiar dacă „lucrătorii" ar fi observaţi din gara care se află în apropiere, nimeni nu va bănui ceva. Un tren se apropie cu viteză. Conform regulamentului, Joe face un semn şi oamenii se dau imediat în lături.

O parte din lucru pare să fie terminată de-acum.

— Încă cincisprezece minute! spune Joe. Aduceţi lada, dar fiţi cu băgare de seamă, căci altfel ne zboară oasele prin aer.

O ladă neagră e adusă din josul povârnişului. Cheia o are Joe. El deschide lada şi cu multă atenţie scoate dinăuntru câteva obiecte de formă lunguiaţă, pe care le aduce aproape de şine. Apoi face un semn oamenilor săi.

— Gata! spune dânsul. Peste zece minute trenul îşi va face apariţia colo, în spatele pădurii. Acum vă puteţi căra. Restul îl veţi afla pe calea ştiută. Tu, Franz, ştii ce-ai de făcut!

— Da, răspunse cel denumit Franz, şi împreună cu tovarăşii săi o porneşte de-a lungul terasamentului. Când ajung sub viaduct, se despart.

Joe îşi căută o ascunzătoare potrivită prin apropiere. Nu trece mult şi o şi găseşte. O ridicătură mică de pământ, destul de îndepărtată de locul unde aşezase explozibilele, cu ceva mărăciniş pe dânsa, serveşte de ascunzătoare falsului cantonier. De acolo nu-l poate observa nimeni; el, însă poate, vedea totul ce se petrece în spatele lui.

În timpul acesta, Franz scoate afară dintr-o curte o trăsură, la care e înhămat un cal. Ducând calul de căpăstru se-ndreaptă spre viaduct. Acolo s-aşează pe capră şi rămâne în aşteptare.

Cele zece minute se scurg uşor.

Dinspre gară, se pot observa acum semnalele. Macazurile sunt făcute şi acceleratul are intrarea liberă.

Joe clatină din cap, cu sânge rece. El ştie bine ce se va-ntâmpla acum. De pe chipul său dispare orice zâmbet. Îşi strânge dinţii cu

putere.

O împrejurare nenorocită şi Mască-Roşie cu însoţitorii săi zboară în aer.

Dar când e vorba să câştige partida, Hector Rammont joacă cea mai periculoasă carte şi întotdeauna norocul îl favorizează.

Din depărtare se aude un fluierat lung, ascuţit.

Ca un şarpe uriaş, monstrul de fier se târăşte pe după colţul pădurii. Locomotiva gâfâie atât de tare, încât o auzi de la distanţă. Felinarele sunt încă aprinse, şi par nişte ochi de foc. Fumul se înalţă pe coşul negru, formând figuri fantastice în aer.

Joe ţine ochii larg deschişi. Nu-şi poate lua privirea de la locomotiva acceleratului. Creierul lui lucrează cu iuţeala fulgerului.

Maşina a ajuns acum la viaduct şi cu bubuituri de tunet vagoanele se rostogolesc deasupră-i.

Încă douăzeci… zece… cinci paşi…

Joe îşi dă capul pe spate, strânge palmele şi un sunet răguşit scapă de pe buzele sale.

Ceva groaznic, înfiorător s-a petrecut în clipa aceasta. Uriaşa locomotivă a trenului accelerat se ridică de parcă s-ar fi deschis iadul sub dânsa. Din toate părţile ţâşneşte fum, aburi şi foc. O detunătură grozavă, de parcă toată lumea ar sta să se prăbuşească, sparge văzduhul.

Semnalul de alarmă, pe care maşinistul l-a pus în funcţiune, în ultima clipă, ţipă sinistru, fără să mai poată fi oprit, căci bietul mecanic, aruncat ca o săgeată, zace de-acum pe terasamentul liniei.

Locomotiva se clatină, se apleacă într-o parte şi se afundă adânc în pământ.

Ca nişte şerpi întârâtaţi prea mult, şinele rupte în bucăţi sar în aer şi rămân câtva timp nemişcate.

Cartuşele de dinamită şi-au îndeplinit opera. Cele două vagoane de după maşină se încalecă şi se sfărâmă cu un zgomot infernal.

Uşi şi ferestre sar în toate părţile, bucăţi de geam sunt purtate până la moviliţa pe care Joe s-a ridicat acum în picioare. În momentul acesta nu mai e nicio primejdie pentru dânsul. Nimeni nu-l va bănui cu ceva şi nu va găsi suspectă prezenţa lui aici.

Al treilea vagon se clatină şi el, alunecând în josul povârnişului.

Al cincilea, însă, rămâne neatins pe şine.

Un zâmbet de triumf scapă de pe buzele lui Joe.

— Calculul meu a ieşit la milimetru, murmură dânsul. Geamurile au fost sparte, osia ruptă, dar vagonul cu Mască-Roşie e nevătămat. Acum vom vedea ce va mai fi.

Totul se petrecuse într-o singură clipă. Catastrofa venise în mod atât de neaşteptat, încât nimeni nu era pregătit pentru dânsa.

Din gară se aude fluieratul sirenei de alarmă şi după o clipă de

tăcere sinistră, aerul e străbătut de un ţipăt pornit din sute de piepturi. Sub dărâmăturile vagoanelor distruse zac călătorii şi vaietele lor umplu tot ţinutul înconjurător.

Dinspre gară vin de-a lungul liniei cârduri de oameni. Catastrofa fusese observată şi sosesc în ajutor.

. . . . . .

După cum ştim, Ochi-de-Pisică stătea în compartiment în faţa lui Mască-Roşie, şi, deoarece trenul era gata să intre în staţie, el nu vedea cum prizonierul său va fi în stare să-i scape din mână.

Deodată îşi întrerupse şirul gândurilor, auzi un zgomot infernal, se simţi apucat, parcă, de mâini nevăzute şi aruncat în sus cu o putere fantastică. Ca un fulger străbătu prin mintea lui gândul:

„Am dat peste o mină de dinamită şi sărim în aer!”

Privirea lui fixă întâlni faţa lui Mască-Roşie. Rammont fusese şi dânsul ridicat de pe locul său şi zvârlit de-a curmezişul prin compartiment. Dar el pare să fi fost pregătit pentru asta; el recade pe perne, în aşa fel că nu avusese de suferit nimic.

În clipa în care Hartenberg se izbise de peretele compartimentului, ale cărui geamuri se prefac în ţăndări, el îşi dă seama, că afacerea asta e opera Măştii-Roşii. N-are vreme să-şi bată capul prea mult cu lămurirea cazului, totul se roteşte în vârtej nebun prin mintea sa, dar mâna-i dreaptă ţine strâns revolverul îndreptat spre Rammont, şi glontele porneşte…

Cel puţin să nu triumfe ticălosul, rămânând în viaţă.

Şi imediat, Hartenberg îşi pierde cunoştinţa. I se întunecă înaintea ochilor şi fără să-şi dea seama, trupul său se prăbuşeşte între cele două banchete ale compartimentului.

Acum nu mai poate fi vătămător şi Mască-Roşie poate însemna un nou succes pe război. De fapt, nu se poate încă ţine pe picioare, dar îşi dă seama că vagonul a rămas intact, în vreme ce cele dinainte zac distruse pe terasament.

Se apleacă asupra trupului neînsufleţit al lui Hartenberg şi-i smulge barba şi peruca albă. Îşi pune repede peruca şi vâră barba în buzunar. Privirea lui cade pe revolverul încărcat al detectivului. Degetele acestuia strâng ca într-un cleşte mânerul, dar Mască-Roşie izbuteşte, totuşi, să-i smulgă arma.

Un gând demonic pune stăpânire pe mintea lui: cu un singur glonte poate pune capăt vieţii îndârjitului său duşman. El ştie prea bine că e tatăl Alicei, care, la câţiva paşi doar mai încolo, aşteaptă cuprinsă de o spaimă sălbatică sau poate e şi dânsa leşinată. Dar Hector Rammont e un om practic şi nu se lasă influenţat de sentimentalism.

Aruncă o privire rapidă în jurul său. Afară, pe coridor, oamenii dau buzna, cuprinşi de panică. Toţi ţipă, de parcă şi-ar fi ieşit din minţi.

Atunci lipeşte ţeava revolverului de tâmpla lui Hartenberg şi apasă cocoşul.

La naiba! Arma nu funcţionează. Începe s-o examineze cu atenţie, dar în spatele său se deschide o uşă şi auzul lui e izbit de un strigăt sălbatic:

— Vagonul ia foc! Afară, afară!

În acelaşi timp, Rammont se simte apucat de umeri şi e împins laolaltă cu ceilalţi călători, pe coridorul îngust.

În compartimentul din faţă o zăreşte pe Alice, cu chipul palid, ochii măriţi de groază, cu mâinile întinse în gol.

În trecere, el o apucă şi o trage după dânsul. Ea nu e leşinată. Îl recunoaşte chiar, dar din gâtlejul ei scapă doar un sunet uşor.

Rammont o trage afară, la aer, şi când dânsa cade leşinată de groază, auzind ţipetele de ajutor ale răniţilor, el o ridică pe braţe şi porneşte cu ea spre viaduct. Acolo aşteaptă trăsura, cu Franz pe capră. Acesta aude şi dânsul strigătele de la locul catastrofei, vede oamenii îmbulzindu-se, dar el ştie că n-are voie să se mişte de-aici.

În aceeaşi clipă când Mască-Roşie o aşază pe Alice în trăsură, soseşte în goană un cantonier de cale ferată. Dintr-o singură mişcare e şi dânsul în trăsură. Biciul loveşte spatele cailor, şi trăsura o porneşte din loc. Nimănui nu-i dă în gând să urmărească pe fugari, căci catastrofa grozavă le răpise tuturor minţile.

Zadarnic aşteaptă poliţiştii sosirea Măştii-Roşii. Acuma aleargă cu toţii în grabă spre locul sinistrului.

Din toate părţile se aud strigăte de ajutor.

Prefectul poliţiei dă ordine scurte şi hotărâte oamenilor săi.

— Dacă Mască-Roşie se află în primele vagoane, spune el, atunci e sub dărâmături şi chiar dacă mai trăieşte, nu ne va putea scăpa. Să împresurăm celelalte vagoane şi să cercetăm fiecare compartiment în parte.

Când urcă scara vagonului al cincilea, care era încă în bună stare, de sub viaduct porneşte tocmai trăsura în care se află Mască-Roşie şi ceilalţi.

Ochi-de-Pisică rămâne numai puţină vreme în nesimţire. Se pare căi voinţa acestui om e atât de puternică încât învinge până şi leşinul.

Acum deschide ochii şi mâinile sale se sprijină de podea, căutând să se ridice. În clipa aceasta el aude glasul prefectului de poliţie. Îl cunoaşte bine pe acesta, şi, ca magnetizat, se ridică în şezut.

— Excelenţă! îngână el, şi-şi trece mâna prin părul vâlvoi, căutând peruca… Eu sunt… Ochi-de-Pisică.

Compartimentul e inundat de poliţişti, şi aceştia ajută detectivului să se ridice.

— Unde-i Mască-Roşie? întreabă Hartenberg, căci îşi dăduse de-acum seama că se află singur.

Prefectul îl priveşte întunecat:

— L-ai avut aici cu dumneata, nu-i aşa?

— Da, aici a fost, şi l-am ţinut în şah cu revolverul. Doar câteva clipe şi l-aş fi trimis pe lumea cealaltă. Dar diavolul mi-a rânjit în faţă, profeţindu-mi că-l voi scăpa iarăşi din mână.

Prefectul răspunde cu glas cam aspru.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-ţi comunic că n-am văzut nicio urmă a ticălosului. Se pare că individul ăsta e într-adevăr în legătură cu diavolul. Crezi că are vreun amestec în catastrofa asta?

— Da, Excelenţă, sunt ferm convins chiar, răspunse Hartenberg.

— Dar trebuia să se aştepte că va fi şi el distrus?

Ochi-de-Pisică, care-şi învinge cu greu slăbiciunea, priveşte afară, pe fereastră.

— Excelenţă, el ştia că numai primele trei sau patru vagoane vor fi distruse; al cincilea, în care ne aflam noi amândoi, a rămas în picioare. Se putea aştepta pe bună dreptate, că izbitura ne va arunca spre tavan; dânsul era pregătit pentru asta… eu, însă, nu… Şi astfel, individul a înregistrat încă un succes.

Prefectul stă năuc în faţa detectivului.

— Cu toate acestea, tot nu pricep încă, spune el. L-ai surprins în tren şi dumneata însuţi ai trimis telegrama astă-noapte. Cum se explică atunci că el a putut lucra mai repede ca dumneata?

O clipă, Hartenberg priveşte întunecat în jos, apoi murmură:

Există o singură explicaţie, Excelenţă: Mască-Roşie avea vreun complice în tren, care şedea în alt compartiment, şi care a urmărit toate mişcările mele. Desigur că acest complice a expediat şi el o telegramă, în acelaşi timp cu mine.

— Dar către cine? întrebă prefectul poliţiei.

— Asta n-o ştiu deocamdată, răspunde Ochi-de-Pisică, dar bănuiesc că se află în oraşul acesta oameni, care nu aşteaptă decât ordinele venite de la Mască-Roşie. Că lucrează cu îndemânare şi merg la sigur, ne-o dovedeşte grozava catastrofă.

Prefectul poliţiei se dă îndărăt cu un pas, pumnii i se strâng şi chipu-i devine palid.

— Omul ăsta e în legătură cu diavolul, vă rog să mă credeţi! scrâşneşte el.

— Şi chiar dac-ar fi aşa, răspunde Hartenberg, eu tot voi continua lupta cu dânsul.

Capitolul 54 – La „Kempinski”

Din Alexanderplatz[2] mergi doar câteva minute de-a lungul străzii Prenzlauer şi ajungi într-un cartier al metropolei, pe care unii nu-l prea cunosc. Câteva străzi paralele formează aşa-zisul „cartier al

mizeriei”. Câteva posturi duble de poliţişti stau la intrarea străduţelor vechi şi strâmte.

În strada Kanonier se află un număr de restaurante cunoscute, cu personal feminin. Semnul caracteristic, felinarul roşu sau albastru deasupra intrării, nu lipseşte nicăieri. În cea mai mare parte, localurile acestea sunt obligate de poliţie să închidă la ora unsprezece seara, dar unele din ele ţin deschis până dimineaţa.

În apropiere se află şi restaurantul „La împărăteasa Saharei”. O scară exterioară, duce în încăperile de sus. O pianină electrică face un zgomot infernal servind publicului ultimele dansuri şi melodii ale teatrului „Metropol”.

Vizitatorii acestui local aparţin celor mai felurite clase sociale. Se văd printre ei tineri cu feţele supte cărora viciul le-a pus pecetea pe chip. Cu părul răvăşit pe frunte, cu pălăria de fetru dată pe ceafă – pentru că aşa cere moda – ei constituie tipul perfect al tinerilor decăzuţi. Sunt şi femei, după cum lesne vă închipuiţi. Dar e destul să le priveşti în faţă sau să le observi îmbrăcămintea lipsită de gust, pentru ca să-ţi dai seama ce fel de femei sunt.

Într-una din încăperile localului e mare tămbălău în seara asta. O mică societate stă la o masă a cărei faţă e pătată cu cele mai felurite calităţi de bere sau vin.

E aproape de miezul nopţii şi chefliii noştri sunt într-o dispoziţie cum nici nu se poate mai bună. În fruntea lor stă unul pe care-l cunoaştem de-acum din alt loc. E Hermann Erbach, care şi-a pus la bătaie cele trei mii de mărci luate de la moştenitoarea lui Grosser, cheltuind cea mai mare parte dintr-înşii în tovărăşia proxeneţilor şi cocotelor.

El fusese pe vremuri unul din cei mai vestiţi şi bine plătiţi călăreţi de circ, dar în ultimul timp căzuse din treaptă-n treaptă. Acum, chiar dac-ar avea dorinţa să primească un angajament undeva, n-ar fi în stare să călărească nici măcar cinci minute într-un manej. Muşchii săi şi-au pierdut tăria şi elasticitatea şi niciun cal nu l-ar mai purta în spinare pe „Monsieur Charrey”. Afară de asta nici nu mai are plăcere pentru meseria de altădată.

După părerea lui, îi stătea la dispoziţie un nesecat izvor de bogăţie, fără să fie nevoit să mişte un singur deget. Avusese doar o idee minunată, căsătorindu-se cu mica Berta Walther, la Londra. Dar despre asta nu trebuiau să ştie nimic prietenii şi prietenele sale. Cu taina aceasta o avea în mână pe tânăra văduvă a multimilionarului bancher, şi acum avea să înceapă pentru el o viaţă, pe care nici în visurile sale cele mai îndrăzneţe n-o întrezărise.

Chelnerul tocmai aduce alte două sticle cu şampanie. În fundul sălii se zăreşte figura zâmbitoare a patronului, care se împrietenise repede cu Hermann Erbach, după ce constatase că tânărul e în franci,

cum se spune. Şi când acesta veni la dânsul pentru prima oară, patronul îşi reaminti de figura lui.

Era fapt generalmente cunoscut, că proprietarul restaurantului dădea clienţilor săi tot soiul de informaţii, sfaturi şi, când vine la o adică îi ajuta şi cu fapta, dacă ieşea ceva de aici. Astfel se făcuse că şi Hermann Erbach venise la dânsul şi-i solicitase o convorbire. În decursul acesteia, îi dădu de înţeles că peste puţin timp avea să pună mâna pe bani, dar că nu sosise încă momentul ca să ridice pretenţii. Patronul, un om frecat, nu căută să afle mai mult, pentru a nu veni în conflict cu legea.

Nu prea punea mult temei pe flecăreala vagabondului care se legăna pe scaun în faţa lui, îmbrăcat în haine zdrenţuite şi cu ghete rupte în picioare. Cu toate astea, el deschise un credit lui Erbach, căci nu se putea şti dacă afacerea nu va aduce roade odată şi odată. Şi aşa se şi întâmplă: Hermann Erbach puse mâna pe franci. Birtaşul ar fi vrut acum să ştie cum s-au întâmplat faptele. Dar fostul călăreţ de circ era destul de deştept ca să-şi ţină gura. Mai rămânea speranţa ca să-l ia gura pe dinainte, într-o zi când va fi beat.

Astă seară, Erbach trăsese la măsea mai mult ca de obicei. În cursul după-amiezii, invitase o mulţime de cunoscuţi şi prieteni la teatrul „Metropol", şi s-au amuzat de minune. După terminarea reprezentaţiei au pornit-o în maşini spre „cartierul mizeriei" şi-l cinstiră pe proprietarul „Împărătesei Sahara" cu vizita lor.

— Băieţi! strigă deodată Erbach, ridicând paharul cu şampanie, mâine noapte mergem cu toţii la „Arcadia". Astăzi a fost ce-a fost, dar mâine o facem lată. Plătesc eu totul. Hai noroc!

Exclamaţii vesele întâmpinară aceste cuvinte. Trecuse de miezul nopţii şi deoarece Erbach nu prea avea poftă să plece acasă, îşi târî tovarăşii de chef până la Alexanderplatz, unde urcară cu toţii într-o maşină. În goană nebună porniră spre Leipzigerstrasse, oprind în faţa portalului hotelului „Kempinsky"[3]. Portarul de la intrare îi măsură din creştet până-n tălpi şi-şi spuse el ce-şi spuse în gândul lui, dar deoarece n-avea niciun motiv, să le refuze intrarea, se văzu silit să le deschidă uşa.

Erbach, care purta un costum elegant şi mergea în frunte, îşi conduse tovarăşii pe scara aurită spre încăperile de sus. Lumea stătea în jurul meselor acoperite cu feţe albe ca neaua. Chelnerii roiau ca furnicile în jurul muşuroiului. Un bâzâit de glasuri amestecate umplea încăperea.

Erbach găsi repede o nişă şi toată şleahta lui luă loc în fotolii.

Deoarece băuseră cam multişor, nu mai ţinură seamă de locul unde se află şi-şi dădură drumul… Directorul localului interveni în câteva rânduri, atrăgându-le atenţia că ceilalţi clienţi nu se prea împacă cu larma aceasta. Dar Erbach şi tovarăşii, săi nu se prea sinchiseau de

ceilalţi..

Şampania începu din nou să curgă în valuri.

— Ei, al naibii! exclamă pe nepusă masă unul din cheflii, adresându-se fostului călăreţ de circ, ia spune dragă, unde şi când ai câştigat lozul cel mare? Pe mine doar nu mă poţi orbi. Nu-s nici opt zile de când...

Se întrerupse, căci un pahar plin cu şampanie îi zbură în obraz.

Deşi dăduse pe gât cam multişor, Hermann Erbach îşi mai păstrase încă limpezimea minţii, ca să întrerupă la vreme intervenţia tovarăşului său de chef.

Chelnerul strânse repede cioburile de pe jos, şi interzise pe ton politicos dar energic, să se mai dedea la asemenea giumbuşlucuri.

Individul astfel apostrofat mârâi ca o pisică bătută şi se afundă în fotoliul său, dând pe gât restul de şampanie din pahar.

Un braţ se aşeză mângâietor pe umerii lui Erbach.

— De ce eşti atât de încăpăţânat, scumpule? întreabă frumoasa femeie. Îţi închipui, cred, că suntem cu toţii curioşi. Oare nu trebuie să aflăm unde se află izvorul fericirii, la care se adapă Hermănuţă al nostru?

Fostul călăreţ de circ se afundă, îmbufnat, în fotoliu.

— Dacă aţi afla, aţi face ochii mari, răspunde el. Ei bine, vă spun: zeiţa fericirii mele este o femeie, şi încă una tânără şi frumoasă ca un înger.

Un hohot de râs general fu răspunsul.

— Dar unde o ascunzi atât de bine, de nu se vede niciodată? întreabă unul.

— Asta e taina mea, răspunde Erbach şi zâmbeşte ciudat. Vă-nchipuiţi poate că atunci când se vor evapora cele câteva monezi pe care le am în buzunar s-a sfârşit cu fericirea mea. Vă-nşelaţi amarnic însă! Buzunarele îmi vor fi goale, mă voi prezenta într-o casă elegantă, unde locuieşte o femeie tot atât de elegantă, tânără şi frumoasă, şi-i voi spune: „Scumpa mea copiliţă, fii te rog bună şi deschide caseta bătrânului şi fă-l fericit pe odorul tău”. Şi atunci, fără să spună o vorbă frumoasa îmi va îndeplini dorinţa.

În jurul mesei se face tăcere. Toate privirile sunt îndreptate asupra lui Hermann Erbach. Se bucură nespus de efectul cuvintelor sale, şi simte imboldul să destăinuiască şi mai mult.

— Credeţi poate că sunt beat şi de aceea vorbesc în felul acesta? spune el cu glas de stentor. Depinde numai de mine şi de inima mea bună, dacă să tac sau să vorbesc. Două cuvinţele să rostesc numai şi femeiuşca aceea frumoasă şi tânără, înfundă închisoarea.

În clipa aceasta se produce mişcare la masa vecină, un tânăr elegant îmbrăcat se ridică de la locul său şi se apropie de nişa în care se află Hermann Erbach şi compania.

Tânărul în chestie nu e nimeni altul decât Erwin de Bergen. Se afla în societatea câtorva cunoscuţi şi întâmplarea, sau nenorocul, făcuse să se aşeze la o masă din apropierea nişei cu pricina.

Tânărul baron fu izbit din primul moment de glasul neplăcut al călăreţului de circ. Îşi frământa creierul să afle unde mai auzise cândva vocea aceasta, întoarse puţin capul şi examină trăsăturile vorbitorului. Apoi, ca lovit de trăsnet el se dădu îndărăt căci cu toată schimbarea exterioară a lui Erbach, Erwin recunoscu, totuşi, imediat pe bărbatul pe care-l întâlnise în salonul lui Margot.

Din clipa aceasta nu-i scăpă niciun cuvânt din ceea ce se vorbea dincolo. Fiecare silabă ţintea asupra sărmanei Margot. Dar Erwin nu pricepea cum omul acesta cu exteriorul atât de schimbat acum, îndrăznea să arunce astfel de insulte. Ce legături existau între dânsul şi tânăra văduvă a bancherului? O cunoştea pe Margot dinainte? Asta părea exclus.

Prietenii tânărului baron fură puşi repede în cunoştinţă asupra chestiunii. Câteva cuvinte lămuritoare fură de ajuns. Erwin le mai spuse că nu poate îngădui ca o tânără femeie, atât de scumpă lui, să fie insultată de individul acesta, care se vedea cărei clase aparţine, judecând după societatea în care se afla. Când îşi pierdu răbdarea, sări în sus, şi după o clipă stă în faţa fostului călăreţ de circ, căruia i se adresează pe un ton rece:

— Fii, te rog, bun şi vino puţin cu mine, afară! Am să-ţi vorbesc ceva important.

Hermann Erbach se sprijină cu mâinile de fotoliu şi se ridică încet.

Cu o expresie de furie se uită ţintă la tânărul baron. Îl recunoscuse şi dânsul şi ştia pe cine are în faţă.

Blestemă clipa când i-a dat în gând să-şi dea drumul gurii, dar pe de altă parte, tânărul baron să nu care cumva să-şi închipuie că va putea pune cu botul pe labe pe un om de teapa lui Hermann Erbach!

— Ce vrei de la mine? Te opresc să mi te amesteci în treburile mele! M-ai înţeles? răcneşte el către baron.

Acesta se făcu palid ca un cadavru şi părea că e gata să izbucnească din clipă în clipă. Se stăpâni, totuşi, şi apropiindu-se şi mai mult de masă, repetă cererea pe ton poruncitor.

— Şi dacă n-am poftă să ascult de ordinele unui oarecare? spuse fostul călăreţ de circ, pe ton batjocoritor.

— Atunci voi găsi eu mijloace să-ţi dau pedeapsa cuvenită pentru obrăznicia dumitale, în alt loc. Un ticălos ca dumneata merită să fie biciuit.

Hermann Erbach lovi cu pumnul în masă, şi câteva pahare se sparseră cu zgomot. Chelnerii se apropiară încetişor.

— Te rog, dragă baroane se adresează unul din invitaţii lui Erwin, către acesta, ţine seama de locul unde ne aflăm. Individul ăla de colo

are înfăţişarea unui întreţinut şi nu-ţi face deloc cinste să te iei la ceartă cu o astfel de poamă.

Dar nici de data asta Erwin nu ţine seama de sfatul ce i se dă. El simte în mod sigur că individul acesta, pe care-l întâlnise de-acum în casa bancherului într-o situaţie ciudată, stăpâneşte o taină a lui Margot şi o terorizează acum pe biata femeie cu dânsa.

Convingerea aceasta îi răpeşte ultima rămăşiţă de judecată. Fie ce-o fi! I-ar fi de-ajuns ca ticălosul să scape un singur cuvânt, din care să poată deduce despre ce e vorba.

Călăreţul de circ apucă acum gâtul unei sticle golite pe jumătate şi în vreme ce ochii săi aruncă fulgere de mânie, se pregăteşte să azvârle sticla. Dar înainte să poată face asta, Erwin îl izbeşte cu atâta putere în piept, încât sticla sare în perete.

Şi până să vină chelnerii în ajutor, Erbach se năpusti asupra baronului.

— Asta trebuie să mi-o plăteşti, măgarule! urlă dânsul şi strânge pumnii.

Dar de data aceasta tovarăşii săi intră şi ei în joc şi nu-i mai dau răgazul să procedeze la fapte. Doi din ei îl împing înapoi în fotoliu pe fostul călăreţ de circ, care loveşte aerul cu mâinile.

Drept ca o lumânare, dar palid încă, baronul stă la masa sa.

— Să mergem, dragă Erwin, îi şopteşte un domn din societatea lui.

— Nu! exclamă Erwin, cu hotărâre. Întâi să-mi spună ticălosul acela, cum de-şi îngăduie să împroaşte cu murdărie o femeie fără apărare. Întâmple-se ce s-o întâmpla, dar eu nu plec de aici, până nu capăt răspuns.

Erbach aude cuvintele acestea şi izbucneşte în râs.

— Aşadar, nobilul domn a priceput, totuşi, despre cine e vorba? strigă el, ca să-l audă toţi. Stau cu plăcere la dispoziţie! Desigur că ţi s-au aprins niţeluş călcâiele după micuţa văduvioară, stimabile? Îmi pare nespus de rău. De data asta vii prea târziu. Nu-i nimic de făcut, onorabile. Aici sunt eu înaintea dumitale.

La auzul acestor cuvinte, Erwin spumegă de furie.

— Ticălos ordinar! răcneşte dânsul. Încă o singură vorbă de felul acesta şi te strivesc cu scaunul ăsta!

Dar ameninţarea aceasta nu face decât ca fostul călăreţ să izbucnească într-un hohot de râs şi mai obraznic. El îşi dă bine seama că Erwin de Bergen nu-şi va putea traduce în fapt ameninţarea, căci chelnerii stau de-acum în jurul lui. Lumea de la mesele vecine aşteaptă plină de nerăbdare să audă restul acuzaţiei beţivului, şi faptul acesta sporeşte întărâtarea tânărului baron.

— E de-ajuns doar s-o ating niţeluş pe micuţa văduvă, strigă Hermann Erbach, şi să vedeţi ce ochi galeşi îmi face! Da, trebuie numai să te pricepi în afacerile astea! Şi dacă se întâmplă să facă

nazuri cândva, e de-ajuns să fac doar o mutră şi imediat face sluj la picioarele mele, ca un căţeluş! Aşa, acum ştii cum stă chestia, domnule papă-lapte. Şi dacă-ţi vine la socoteală, n-ai decât s-alergi la dânsa şi să-i repeţi ce ţi-am spus; pe mine nu mă jenează deloc asta, căci micuţa e a mea, şi „Monsieur Charrey," nu lasă atât de uşor din mână prada.

Cu aceste cuvinte se întoarce spre ai săi, râzând, şi ia unul din paharele pline de pe masă:

— Noroc, băieţi! strigă cu o voce de stentor.

Apoi aruncă pe masă o bancnotă de o sută de mărci, pentru chelner, şi face, un semn tovarăşilor săi.

— Nu-mi mai place aici! Mutra ăluia de colo mi-a stricat toată dispoziţia. Dar Berlinul e mare şi mai sunt localuri, slavă Domnului! Înainte de răsăritul soarelui, niciunul din noi nu trebuie să meargă la culcare.

Chelnerul făcu nota de plată şi deoarece bancnota de o sută de mărci acoperea cu prisosinţă consumaţia, el făcu o închinăciune adâncă, politicoasă. Ce-i păsa lui, de la cine primea bacşişul acesta princiar! Cu atât mai mult, cu cât scandalagiii se cărau.

Ultimele cuvinte ale lui Erbach îl întârâtară peste măsură pe Erwin de Bergen. Zadarnic încearcă să se repeadă la ticălos şi să-l doboare. Căci nu numai chelnerii, ci şi ceilalţi clienţi îl înconjoară şi-l împing tot mai departe de masa adversarilor.

Epuizat şi respirând din greu, baronul, enervat peste măsură, cade într-un fotoliu şi-şi trece cu mâna peste fruntea plină de sudoare.

— Ce-a fost asta? murmură dânsul, ca un rătăcit.

Nimeni nu-i poate răspunde. Cei din jurul său înalţă doar din umeri.

Grupul lui Erbach înaintează prin sala elegantă. Călăreţul de circ încearcă să se apropie de locul unde se află Erwin, dar femeile în societatea cărora se află îl silesc să renunţe la această intenţie.

Când ajung jos, se urcă cu toţii într-o maşină şi Erbach strigă şoferului numele unui alt local de noapte.

După un sfert de oră, Erwin de Bergen coboară scara cu ornamentaţii aurite. Chipul său e palid ca al unui cadavru. Portarul îşi scoate şapca, înclinându-se politicos. Dar Erwin nu-l vede. Îi vâjâie în urechi de parcă mii de clopote ar suna în depărtare şi în vreme ce se-ndreaptă spre casă, o întrebare îl chinuie: „Ce legături există între individul ăsta ordinar şi Margot? Să fie oare numai taina naşterii ei, sau mai e şi altceva la mijloc?"

Dar nimeni nu-i poate da un răspuns mulţumitor în momentul de faţă.

Capitolul 55 – La mormântul unei nefericite

Seara se lasă încetişor. Ultimele raze ale soarelui se joacă deasupra crucilor şi pietrelor de pe mormintele cimitirului. Departe, deasupra aglomeraţiei de case, cerul se colorează în roşu, ca după o luptă crâncenă.

Clopotele sună prelung, ca o simfonie a înserării.

O femeie îmbrăcată în negru, cu faţa acoperită de un văl des, se apropie de poarta de fier a cimitirului. Aceasta e încă deschisă şi necunoscuta păşeşte înăuntru. Un paznic îi iese în întâmpinare, întrebând-o ceva. Femeia răspunde cu glas şoptit şi imediat capătă permisiunea de a merge mai departe.

Ea îşi urmează calea încetişor. Nu caută mult, căci se pare, că nu face pentru prima dată drumul acesta.

În fund de tot se află mormintele sărăcimii. Aici sunt prea puţine monumente mai arătoase, adesea doar o cruce de lemn indică locul unde odihneşte un suflet obosit.

Pe ici, pe colo, se văd copăcei, dintre care unii sunt încă în floare. Vântuleţul de seară mişcă crengile şi frunzele freamătă duios, de parcă şi-ar istorisi poveşti tainice.

Femeia rămâne locului şi priveşte în jurul ei. Nimeni n-a urmărit-o. E singură de tot în cimitir, încă doi, trei paşi şi se opreşte în faţa unui mormânt proaspăt, cu o cruce de lemn la căpătâi. Numele scris cu negru glăsuieşte: *Margot Hartenberg*. Atât şi nimic mai mult. Ceva mai jos, pe o tăbliţă, se poate citi data morţii.

Femeia în doliu se lasă în genunchi şi-şi dă la o parte vălul. Îşi împreună mâinile şi rosteşte o rugăciune plină de simţire.

Nu e nimeni alta decât poliţista pariziană Antoaneta, denumită «Vipera», care, mânată de o nelinişte continuă, venise din nou la cimitir pentru a se ruga la mormântul acesta.

De când îl întâlnise pe călăreţul de circ la morga din Berlin şi auzise din gura lui ciudatele cuvinte, ea nădăjduieşte că aceea care zace aici nu este Margot, ci cealaltă necunoscută.

Tovarăşul ei francez, doctorul Bertrand, fusese necontenit ocupat să limpezească taina aceasta. „Vipera” ştie bine că Ochi-de-Pisică, fostul ei bărbat, ar fi în măsură să-i dea lămuriri în această privinţă dar tot aşa de convinsă e că dânsul va refuza. Apoi mai are şi alt motiv tainic, să-şi facă singură investigaţiile, ajutată doar de doctorul Bertrand. Acesta din urmă citi imediat după plecarea călăreţului de circ afişul placardat şi pe baza acestuia făcu deducţiile următoare. O siguranţă absolută nu dobândise, e drept, căci Margot aproape că nu ieşea deloc din vila Grosser, încât nici tatăl ei n-ar fi recunoscut-o.

Femeia îngenuncheată în faţa mormântului îşi ridică deodată capul şi caută să pătrundă întunericul care se lăsase între timp. Auzul ei percepuse un zgomot, care-i spunea că se apropie cineva. Se ridică

imediat şi se ascunse îndărătul unui copăcel.

Mormântul sărmanei sinucigaşe stă iarăşi părăsit. Zgomotul paşilor ce se apropie devine tot mai pronunţat şi printre cruci şi morminte îşi face apariţia o făptură zveltă. „Vipera” observă îndată că şi noua sosită poartă un văl pe faţă. Poate că e numai o străină care caută şi dânsa mormântul unei fiinţe scumpe.

Necunoscuta se apropie tot mai mult şi acum a ajuns în faţa locului de veci al lui Margot Hartenberg. În mâna dreaptă are o coroană de flori naturale, pe care o aşază pe mormânt. Apoi, străina se lasă în genunchi şi începe să se roage.

Din ascunzătoarea ei, „Vipera” a urmărit fiecare mişcare a noii venite. În zadar caută, însă, să recunoască trăsăturile ei, căci femeia nu-şi descoperă faţa.

Deodată, însă, se petrece ceva neaşteptat. Femeia se roagă cu glas din ce în ce mai tare şi un plâns convulsiv îi saltă pieptul. Întinzând amândouă mâinile, tânăra femeie, căci după toate aparenţele e tânără, îşi lipeşte fruntea de moviliţa de pământ. De sub florile în care şi-a îngropat capul se aud suspine înăbuşite.

„Vipera” se apropie încetişor. Acum nu se mai poate reţine. Trebuie să privească chipul acestei femei. În faţa mormântului rămâne locului, respirând din greu.

De-odată, gura ei se deschide şi un ţipăt îi scapă de pe buze:

— Margot!

Femeia îngenuncheată sare în sus şi îşi întoarce faţa spre doamna în negru, o clipă doar se pare că vrea să fugă, dar apoi îşi lasă braţele în jos. Recunoscuse în „Vipera” pe femeia care o dusese la dânsa acasă în noaptea aceea de groază, apoi îi dăduse misiunea cunoscută la castelul Hohenegge. Simţea instinctiv că n-o ameninţa nicio primejdie din partea acestei femei. Dar în acelaşi timp îşi făcea imputări că nu-i dăduse nicio veste străinei până astăzi, căci se temea să nu-şi trădeze taina.

Încetişor şi aproape în mod mecanic, ea îşi ridică voalul des şi-l dă la o parte. Şi în aceiaşi clipă „Vipera” se năpusteşte asupra ei şi într-o agitaţie de nedescris îi apucă mâinile.

— Tu eşti! Mormântul te-a redat vieţii! Văd din nou chipul tău scump şi simt căldura mâinilor tale! murmură pătimaş buzele femeii îndoliate. Ştii tu ce-am îndurat şi ce-am păţit până-n clipa aceasta?! Te-am crezut moartă, ca toată lumea.

Margot se simte profund mişcată din cuvintele acestea calde, tremurate.

— Am venit aici, şopteşte ea, cu teamă, să pun o coroană pe mormântul acesta, care ascunde o taină adâncă.

— Ştiu asta, scumpă copilă! răspunde „Vipera” fără să dea drumul mâinilor lui Margot. Şi pe mine m-a mânat ceva spre locul acesta, căci

zadarnic căutam linişte. Faptul că te-am găsit astăzi, este un semn al destinului. Cum îţi merge? Te văd şi pe tine purtând doliu, dar nu ştiu după cine.

Margot se află acum în faţa unei dileme primejdioase şi cu iuţeala fulgerului se gândeşte dacă trebuie să-ncerce a scăpa prin minciună, sau dacă n-ar fi mai bine să mărturisească totul acestei femei, către care se simte atrasă de un simţământ ciudat, nelămurit.

„Vipera" pare că ghiceşte ce se petrece în sufletul tinerei femei.

— Ai trecut prin evenimente grozave, copila mea, spune ea repede. În trăsăturile tale obosite citesc un roman lung şi tulburător. Dar dacă există în lumea aceasta vreun om care să-ţi poată veni în ajutor, acela sunt eu. Fii încredinţată de asta!

Margot îşi luase hotărârea.

— Vă voi spune totul, exclamă dânsa, căci am deplină încredere în dumneavoastră. Şi ştiu că mă iubiţi, chiar mai mult decât propriul meu tată.

O umbră întunecată învăluie chipul parizienei.

— Nu te-a primit încă nici acum înapoi în casa lui? Nu te ajută din toate puterile, de vreme ce s-a stabilit în mod sigur că Mască-Roşie a făptuit crima în castelul Hohenegge?

Margot îşi duce mana la ochi şi răspunde îndurerată:

— El ştie că sunt nevinovată şi poate că m-ar fi reprimit în casă, dar o femeie căzută nu trebuie să-i treacă pragul.

„Vipera" tresare, apoi apucă din nou mâinile lui Margot.

— Cine a fost? Oare Mască-Roşie, demonul acesta, a făptuit şi crima asta grozavă?

Nefericita femeie clatină capul.

— Nu el! Mai curând m-aş fi gâtuit singură, decât să fi devenit jertfa lui. Altul a fost… Eberhard de Hohenegge, care a vrut să mă ia de soţie şi a întărit făgăduiala aceasta cu mii de jurăminte.

Urmează o clipă de tăcere adâncă.

— Sărmană Margot! murmură „Vipera".

Apoi o cuprinde cu braţele şi o trage la pieptul său.

— Am suferit şi eu ca tine, copila mea, şi cuvintele tale redeschid răni vechi în inima mea. Să vorbim mai bine despre viitor, căci acum sunt eu alături de tine şi te voi apăra, orice s-ar întâmpla.

Câteva minute cele două femei mult încercate rămân una în braţele celeilalte, apoi „Vipera" apucă mâinile lui Margot.

— Să părăsim locul acesta trist, spune ea, încetişor. Taina din mormântul pe care-l avem în faţa noastră va mai rămâne un timp întunecată, căci nu trebuie, probabil, s-o dezvăluim încă.

Cele două femei păşesc alături prin cimitir, apropiindu-se de ieşire.

— Trăsura mea aşteaptă în faţa porţii, spune Margot când ajung afară.

„Vipera” dă doar din cap.

Desigur că o surprinde faptul că Margot poartă o toaletă de doliu atât de elegantă şi venise aici în echipajul acesta luxos, dar găseşte mai nimerit să nu pună nicio întrebare, până când protejata ei nu va vorbi singură.

Numai când urcă în trăsură, cutează să spună:

— Dacă vrei, putem sta de vorbă la mine acasă. Acolo suntem în deplină siguranţă.

Margot dă din cap încetişor.

— Am motive să vă rog a mă urma în altă parte, răspunde ea.

S-au aşezat în trăsură şi vizitiul dă bice cailor fără să întrebe ceva.

Cele două femei schimbă doar câteva cuvinte în cursul drumului. În cele din urmă trăsura opreşte.

— Am ajuns! spune Margot, cu voce tremurată. Să nu vă miraţi de nimic din ce veţi vedea aici. Sus în camera mea vă voi povesti totul!

Vizitiul trăsese de clopot şi un servitor deschise. „Vipera” îşi dă seama îndată că Margot e stăpână în casa asta. Ele străbat un vestibul şi urcă apoi o scară de marmură, spre apartamentele de sus.

Ajunse în budoarul micuţ şi simpatic, Margot se lasă într-un fotoliu de mătase, în vreme ce „Vipera” priveşte cercetătoare în jurul ei.

— Unde suntem aici? întrebă ea, încetişor.

— În vila decedatului bancher Grosser, care a fost rănit mortal de Mască-Roşie şi apoi a sucombat de pe urma aceasta, răspunde tânăra femeie.

— Şi tu, copila mea, ce rol ai în afacerea asta?

— Sub numele unei alte nenorocite m-am cununat cu bătrânul pe patul de moarte, şi am devenit în acelaşi timp moştenitoarea întregii lui averi.

„Vipera” îşi duce mâinile la tâmple. Ceea ce auzise acum, o lasă înmărmurită de surpriză.

— În locul alteia? murmură dânsa.

— Da, cealaltă se numea Berta Walther. Ea e aceea care odihneşte în mormântul… meu. În câteva cuvinte vă voi dezvălui tot misterul.

Fără s-o întrerupă cu niciun cuvânt, „Vipera” ascultă destăinuirile lui Margot, care relatează pe scurt şi lămurit ceea ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni. De-abia când tânăra văduvă a terminat, pariziana ridică capul şi în ochii ei lucesc lacrimi.

— Ai suferit mai mult decât bănuiam eu. Şi, din nefericire, nu cunosc niciun mijloc pentru a limpezi această dramă a vieţii. În faţa lumii e bine să rămână moartă Margot Hartenberg. Poate că în felul acesta vom avea putinţa, să-l demascăm mai curând pe demonul acela înfiorător, Mască-Roşie. Pe sărmana Berta Walther n-o mai putem învia doar, şi spuneai singură că bancherul muribund şi-a exprimat dorinţa să păstrezi ultima taină a vieţii sale.

Se pare că femeia trece sub tăcere ceva, care o apasă greu pe suflet. De câte ori deschide gura să dezvăluie lucrul acesta, teama i-o închide din nou.

— Din ziua când te-am însărcinat cu o misiune importantă la Hohenegge, nu te-am mai văzut. Margot, încercarea ta de a pune mâna pe caseta cu scrisori, pare c-a dat greş, căci altfel ai fi venit la mine. Un singur lucru te rog să-mi spui, pentru liniştirea mea: în mâinile cui se găsesc acele scrisori?

Margot îi zugrăveşte atunci felul cum a decurs aventura ei de la castelul Hohenegge.

— Baroana de Brissac a dat peste mine şi după o luptă scurtă mi-a smuls documentele! încheie, dânsa.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

Margot descrie şi evenimentele ulterioare.

„Vipera" se apropie atunci de dânsa şi-i pune mâna pe umăr.

— Fii sinceră cu mine, te implor, copila mea. Ţi-ai aruncat privirea pe scrisori? Ştii ce cuprind ele?

Margot cade în genunchi în faţa parizienei.

— N-am vrut s-o fac şi nici n-am făcut-o din curiozitate. Cu voinţa fermă să vă aduc pachetul de scrisori, fără să-l deschid, am intrat în castel, dar în ultima clipă mi-a căzut din mână, şi panglica cu care era legat s-a rupt. Am citit doar câteva rânduri, dar asta mi-a fost de ajuns ca să cunosc taina de la Hohenegge.

— Tu ştii că fiul contelui ucis?…

Margot priveşte în pământ.

— Ştiu! spune dânsa. Răspundeţi-mi numai la un singur lucru, care mă chinuie nespus: unde se află celălalt, care ar avea dreptul să-l alunge pe Eberhard de Hohenegge?

Cu sprâncenele încruntate „Vipera" priveşte ţintă într-un ungher al odăii.

— Nu ştiu, murmură ea, de-abia auzit. Ani de-a rândul am căutat necontenit, mirosind orice urmă, ca un câine de vânătoare. Dar tot dorul meu, toată dragostea mea maternă, n-a dat rod. Poate că e mort demult! Şi asta este, desigur, şi punctul pe care se sprijină şi frumoasa baroană de Brissac, care a dobândit prin furt documentele cu pricina. Ea ştie bine, că nimeni n-o poate porni împotriva ei pe bază legală, dar acum e vorba de dus o luptă tainică şi cu atât mai periculoasă. Ştii tu că eu o consider pe baroană drept o tovarăşă ascunsă a Măştii-Roşii?

Cu un strigăt înspăimântat, Margot sare în sus.

— Nu, nu, asta e cu neputinţă, ar fi cel mai grozav lucru ce s-ar putea întâmpla. Leonie este logodnica lui Eberhard şi el o va lua de soţie.

— Eşti atât de sigură că o şi iubeşte, copila mea?

Tânăra femeie îşi lasă capul la piept.

— Sigură nu sunt, dar ştiu că femeia aceea are toate mijloacele în mână, pentru a-şi îndeplini dorinţa.

— Vrei să spui că-l poate sili pe conte?

— Da, aşa va face!

„Vipera” dă din cap neliniştită.

— Crezi oare că ea îl ameninţă cu taina pe care o cunoaşte? Că-l va nenoroci în cazul când nu-i satisface dorinţele?

— De lucrul acesta sunt ferm convinsă, răspunde Margot Dar mai ştiu că nu l-a iniţiat pe conte în taina care trebuie să i-l dea legat în mâini.

— Aha! exclamă pariziana. Acum încep să-nţeleg. Femeia aceasta demonică va recurge la toate vicleniile, pentru a-l cuceri pe tânărul conte, pe cale dreaptă. Şi odată ce va deveni soţia lui şi coproprietara milioanelor sale, va avea tot timpul să aştepte, până când vreun diferend mai de seamă o va face să arunce în faţa contelui, taina pe care o deţine.

„Vipera” pare că se gândeşte iarăşi.

— Mai avem încă destul timp, spune ea apoi, cu hotărâre. Presupun că Leonie de Brissac nu ştie nimic de existenţa ta actuală?

— Mă crede drept moartă, ucisă de Mască-Roşie!

— Povesteşte-mi ceva despre sora ta, Alice, o roagă pariziana. Se spune că ea îl urmează pe diavolul acesta, cu chip de om, Mască-Roşie şi ţine la dânsul, mai mult decât s-ar crede. El a dispărut, după ce Ochi-de-Pisică, tatăl tău, a pus mâna pe dânsul, şi, Alice l-ar fi ajutat într-aceasta. Eu sunt informată despre tot ce se petrece. Cel mai grozav lucru este când sângele propriu se întoarce împotriva ta.

Margot priveşte ţintă în faţa femeii enervate.

— Sângele propriu? murmură dânsa, şi deodată se simte cuprinsă de o bănuială care va trebui să-i limpezească totul. Atunci Alice ar fi sora mea… nu; nu, asta n-o pot crede încă! Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce se ascunde aici!

Acum fu rândul „Viperei” să se arunce în genunchi în faţa lui Margot, şi să-i cuprindă picioarele cu ambele mâini.

— Iartă-mă, copila mea, iartă-mă în numele anilor de suferinţe grozave pe care i-am îndurat! Eu sunt mama ta! Acum ştii ce însemna întâlnirea aceea din grădina tatălui tău. Am venit la Berlin în calitate de agentă secretă în slujba poliţiei franceze. Am acceptat misiunea de a urmări, şi dacă va fi posibil, de a pune mâna pe Mască-Roşie, care se refugiase în capitala Germaniei, aceasta cu atât mai mult, cu cât nădăjduiam să pot vedea cu prilejul acesta pe cei doi copii ai mei. Dar Hartenberg, cunoscut în cercurile poliţieneşti sub denumirea de Ochi-de-Pisică, m-a alungat fără milă, apoi am fost azvârlită în apă de acela căruia i-am jurat moartea de mâna călăului.

Gândurile se rotesc într-un vârtej sălbatic în capul bietei Margot.

Cu o singură lovitură aflase acum ceea ce o chinuise şi o frământase atâta vreme: enigma din viaţa tatălui ei. Acum, fireşte, tăcutul bărbat, care nu se destăinuise niciodată chiar propriilor săi copii, va avea să îndure cele mai crunte lovituri din viaţa sa. Într-o singură, noapte îi fură răpite amândouă fiicele şi făcură dintr-însul un mizantrop înduşmănit faţă de toată lumea. Un singur simţământ, o singură dorinţă, o nevoie sălbatică, îi va mai umple sufletul, şi-i va da imbold să-şi adune toate puterile, şi acesta este gândul de a-l urmări şi a-l distruge pe Mască-Roşie, pentru toate suferinţele ce i le căşunase până acum.

Margot simte în poala ei capul tremurător al sărmanei femei. Aude plânsul înăbuşit al mamei şi fără să ţină seama de toată vina cu care se încărcase aceasta femeie, ea îi cuprinde capul în mâini şi, plângând, o trage spre sine.

— Nu vorbi de iertare, mamă! Mi-am pierdut tatăl şi am găsit-o pe mama, care mi-a apărut de atâtea ori înaintea ochilor, în nopţi fără somn! Acum ştiu ce însemna dorul acela ascuns, care mă chinuia. Vom rămâne împreună, urmărite amândouă de spectrul nenorocirii. Împreună vom păşi pe drumul viitorului, oricât de întunecat şi plin de piedici ar apărea dânsul.

„Vipera” ridică repede capul şi zâmbind printre lacrimi, atrage la pieptu-i pe copila sa, la pieptul în care sălăşluieşte numai dragoste pentru aceşti copii pierduţi şi ură împotriva lui Hector Rammont.

Şi astfel se scurge o bucată de vreme. Cele două femei, mama şi fiica, au să-şi spună multe. În cele din urmă „Vipera” întrerupe tăcerea:

— Nu mă vei dispreţul pentru că am intrat în slujba poliţiei secrete franceze. Grozava luptă pentru existenţă m-a silit să fac asta. Am încercat ce nici nu-ţi trece prin minte, dar când într-o dimineaţă de iarnă stăteam tremurând de frig sub un pod, cu mâna întinsă, pentru a căpăta câteva centime, cu care să-mi astâmpăr foamea, am simţit ceva revoltându-se în pieptul meu. În aceiaşi seară mi-am oferit serviciile şefului poliţiei secrete, şi până acum n-a avut ce regreta. Am încheiat cu viaţa şi m-am hazardat în cele mai întunecoase şi pline de primejdii tainiţe ale imensului oraş, acolo unde se adună pleava societăţii. N-a trecut mult şi mi-am uitat până şi numele şi când şleahta care se ascundea de lumină, vorbea despre „Vipera”, pe care o ura şi de care se temea în vreme ce eu stăteam printre dânşii şi înjuram laolaltă cu ei pe spioană, cât de mult mă bucuram în sinea mea! Eram trimisă la Londra şi Berlin şi în cele mai îndepărtate oraşe, când era vorba a se da de urma vreunui criminal vestit, şi nu puţini au fost aceia pe care am pus mâna! Şi unul singur mi-a scăpat necontenit până acum, după cum a scăpat şi tatălui tău, şi continuă să-i scape mereu, şi acesta e Mască-Roşie. Nimeni nu posedă atâtea însuşiri spirituale, nimeni nu

posedă atâta curaj şi cutezanţă, ca dânsul. El se joacă cu viaţa sa, ca şi copiii pe stradă cu pietricelele pe care le ridică de jos, şi tocmai de-aceea izbândeşte întotdeauna, lucru care-l face să fie invidiat şi temut de cei de o seamă cu dânsul. Şi ultima ispravă i-a reuşit. Fireşte, numai cu ajutorul bietei Alice, care pare să fie vrăjită de el. O singură nădejde mi-a mai rămas acum, şi anume: să pot sta de vorbă cât mai curând cu biata rătăcită, şi să-i rup vălul care i s-a pus dinaintea ochilor!

Lipită de mama ei, Margot stă pe divan ascultă cu încordare cuvintele acestea, ciudate.

— Şi acum ce e de făcut, mamă? îngaimă ea, cu spaimă.

— Ascultă-mă, răspunde „Vipera", rămânem deocamdată împreună aici, în Berlin, şi eu voi veghea cu toată vigilenţa la fiecare pas al tău. Spuneai doar că individul ăla… Hermann Erbach, ţi-a făcut de-acum o vizită?

— Aşa e, spune Margot, speriată. I-am dat un cec pentru trei mii de mărci, pe care i-a şi încasat. De atunci, n-am mai auzit nimic despre dânsul. Dar va reveni şi-şi va spori pretenţiile, şi le va spori necontenit, până nu voi mai putea să i le îndeplinesc.

Un zâmbet pluteşte în jurul buzelor „Viperei".

— Lasă asta în seama mea, copila mamii, răspunde dânsa. Deoarece îl cunosc pe musiul acesta şi ştiu cu cine am de-a face, nu mă tem de el. E drept, trebuie să evităm un scandal public, dar cred că atât de deştept va fi şi el însuşi. Şi-o fi spunând el că prin asta va strica toată afacerea. Un lucru mai trebuie să ştiu: ce gândeşti tu despre tânărul baron de Bergen? El pare să fie un om nobil, după cum am observat din purtarea sa, cu prilejul întâmplării din noaptea aceea grozavă, când m-a condus acasă în trăsura sa.

— E într-adevăr un om nobil, mamă, dar cu toate acestea nu pot răspunde iubirii sale, pe care mi-a dovedit-o în toate situaţiile primejdioase prin care am trecut.

— Îl mai iubeşti încă pe Eberhard de Hohenegge?

— Da, mamă, şi nimic în lume nu-mi poate smulge iubirea aceasta din inimă! răspunse cu hotărâre tânăra femeie.

Mama clatină capul cu îngrijorare:

— Asta-i rău, sărmană copilă; bănuiesc că vor mai fi de dus lupte grele, care îşi vor avea obârşia şi de partea cealaltă. Baronul de Bergen cunoaşte o parte din taina ta, şi chiar dacă ţi-a făgăduit tăcerea, mai e totuşi, un altul care o ştie.

— Niciodată nu mă va trăda, mamă, de asta sunt convinsă, spune Margot.

În clipa aceasta se aud bătăi în uşă şi imediat întră în odaie bătrânul servitor.

— Scuzaţi vă rog, stimată doamnă, spuse el cu vocea înceată,

scrisoarea aceasta urgentă a sosit tocmai acum şi am crezut că fac bine predându-v-o imediat.

Spunând acestea, întinde o scrisoare tinerei femei.

După ce părăsi odaia, mama şi fiica se uită una la alta, cu uimire.

— Ce să însemne asta? murmură Margot. Am o presimţire că scrisoarea aceasta ne aduce o nouă nenorocire.

— Cunoşti scrisul? întreabă „Vipera”.

Margot dă din cap:

— Îmi face impresia că l-am mai văzut cândva, dar nu sunt sigură.

— Vrei s-o deschid eu? întreabă cealaltă.

Fără să răspundă, Margot îi întinde plicul şi poliţista îl deschide cu mână hotărâtă, scoţând dintr-însul o foaie de hârtie. Tot atât de liniştită citeşte conţinutul:

„Prea stimată doamnă!

Ştiţi, desigur, ce dorinţe, nădejdi şi sentimente amicale am faţă de dumneavoastră. În noaptea trecută am trăit o întâmplare ciudată şi mă simt dator să vă previn a vă feri de omul acela, pe care l-am întâlnit nu demult în salonul dumneavoastră, ştiţi când, îndată după înmormântare. Spunea atunci că are de rezolvat cu dumneavoastră unele afaceri neplăcute, şi eu l-am crezut, deşi individul mi-a părut suspect în cel mai înalt grad.

Întâmplarea a făcut să fiu noaptea trecută într-un local elegant şi fără să vreau mi-a fost dat să aud de la o masă vecină, apropouri şi insulte la adresa unei tinere doamne. Glasul îmi era cunoscut şi când a început să se întreacă cu gluma, nu m-a răbdat inima şi am intervenit. L-am silit pe individul în chestiune să vorbească. S-a produs scandal. Urmarea a fost că omul acesta, care poartă azi haine elegante, şi se afla în tovărăşia unor elemente dubioase şi în stare de ebrietate, a ridicat împotriva dumneavoastră acuzaţii murdare, pe care nu le pot repeta.

Orice ar fi fost pentru dumneavoastră ticălosul acesta, şi chiar dacă se află în posesia unuia din secretele dumneavoastră cu care vă martirizează şi probabil caută să vă stoarcă bani, vă rog din tot sufletul: destăinuiţi-vă mie! Creadă lumea despre dumneavoastră ce-o vrea, arunce ticălosul acesta oricât o pofti cu noroi asupra dumneavoastră, pentru mine nu contează, căci eu ştiu doar că viaţa mea vă aparţine şi fiecare bătaie a inimii mele e pentru dumneavoastră;

Comunicaţi-mi, vă rog, urgent dacă-mi îngăduiţi să vă vizitez.

Cu încredinţarea celei mai calde simpatii.

Erwin de Bergen.”

„Vipera” citise scrisoarea cu glas limpede, nuanţând fiecare cuvânt.

— Catastrofa se apropie pentru mine! exclamă Margot şi privirile i se îndreptară imploratoare spre mama ei.

— Te rog, copila mea, păstrează-ţi sângele rece! De zeci de ori până acum, mi s-a întâmplat ca pământul să mi se clatine sub picioare, şi cu toate acestea curajul şi stăpânirea de sine m-au salvat!

— Dar ce e de făcut acum, când omul acesta mizerabil şi-a dat drumul gurii?

— Nu ştim încă ce anume a spus. Dar oricum o fi, eu voi pune un om pe urmele lui, care să nu-l părăsească zi şi noapte şi să pună mâna pe el imediat ce va cuteza să continue atacul.

— La cine te gândeşti, mamă?

— La doctorul Bertrand. El este ajutorul meu secret, deşi posedă, într-adevăr, titlul de doctor. Noi amândouă însă, Margot, trebuie să ne hotărâm a pleca de aici. Nervii tăi au nevoie de asta şi poate că astfel ne sustragem pentru câtva timp urmăririlor duşmanilor tăi ascunşi, în rândul cărora intra, desigur, şi Leonie de Brissac.

— Dar încotro să plecăm, mamă?

— Spre Sud, răspunde „Vipera”. Acum am relaţii de seamă. Îngăduie mamei tale să lucreze pentru tine şi să-ţi făurească viitorul.

Margot îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Şi trebuie să-l părăsesc într-adevăr pe Eberhard de Hohenegge? Să nu-l mai văd niciodată?

— Sărmană Margot, răspunde „Vipera”, deocamdată nu-ţi pot da nicio mângâiere în privinţa aceasta. Când vom poseda documentele în chestiune, atunci… atunci… poate va înflori şi pentru tine o mică speranţă. Dar voi fi lămurită în curând şi asupra locului unde se găsesc ele.

Capitolul 56 – Un salvator la nevoie

Limbi de foc se înalţă deasupra colibei dărăpănate a lui Max Şerparul. Acoperişul se prăbuşise de acum în parte şi jerbe de foc se înalţă spre cer, în ceasurile acestea ale înserării.

Îndărătul copacilor ce se zăresc în depărtare, dispare silueta baroanei Leonie de Brissac. Glontele care fusese slobozit în semi-întunericul pădurii, n-o nimerise.

De abia dispăruse, şi din tufişul care se află în apropierea pădurii, se iveşte un bărbat, a cărui înfăţişare nu prea inspiră încredere. Hainele de pe dânsul sunt zdrenţuite. Pe capul cu păr cărunt şi vâlvoi, poartă o pălărie de culoare nedefinită. În mână ţine o armă de vânătoare artistic lucrată.

Ochii lui pătrunzători privesc înspre locul unde mai putuse fi văzută baroana până mai adineauri. Pumnul i se încleştează şi întinde mâna ameninţător în urma ei.

— Aici nu e lucru curat! mormăie dânsul. Acolo unde e amestecată o femeie, e şi dracul la mijloc! Îmi pare rău că nu i-am făcut de

petrecanie cameristei. Am auzit doar o împuşcătură colo jos în pădurice şi asta nu putea să fie decât tot opera ei. N-ar fi păcat ca vechiul meu tovarăş de chef, Max Şerparul, să fie mistuit de flăcări?

Din câţiva paşi ajunse la intrarea colibei. Încercarea lui de a pătrunde pe aici, dădu greş. Focul ardea cu atâta furie în partea aceasta, încât or fi fost curată nebunie să încerce a-l înfrunta.

Individul aleargă spre celălalt colţ şi încearcă să pătrundă în colibă, pe acolo. Îşi atârnă arma de o ramură şi fără să-i pese de căldura focului, smulge câteva din scândurile arzânde. O boare rece de vânt trece prin luminiş, suflă în flăcări, şi împrăştie fumul.

Individul a pătruns de-acum în gaura pe care o făcuse în colibă. Are o presimţire că înăuntru se petrece ceva îngrozitor şi probabil că va izbuti să salveze o viaţă omenească.

Acoperindu-şi faţa cu pălăria, ca să nu fie înăbuşit de fum, începe să străbată gangul îngust, care rămăsese încă în picioare, în parte.

Deodată, îl izbeşte în ochi o lumină roşie, orbitoare; cu un strigăt înăbuşit, se dă înapoi. În faţa sa apare o făptură, în măsură să înspăimânte pe cel mai curajos om.

E Max Şerparul. Sta acolo, cu o mână cramponată de o bârnă, cu cealaltă apăsându-şi pieptul, jumătate îngenuncheat, jumătate culcat. Părul îi este răvăşit pe faţa schimonosită în chip îngrozitor. Gura i se deschide şi din gâtlejul nenorocitului porneşte un ţipăt înăbuşit. Ochii lui nu văd pe salvatorul care se apropiase; numai spaima grozavă de a arde de viu, i-a dat tăria să se târască până la ieşirea din colibă, deşi era rănit.

Necunoscutul nu stă mult pe gânduri, ci se pune pe lucru, folosindu-se de amândouă mâinile. Dacă nu vrea să fie îngropat sub dărâmături, împreună cu Max Şerparul, atunci trebuie să procedeze repede.

Fără să ţină seamă de gemetele rănitului, îl târăşte pe acesta pe acelaşi drum pe care venise cu puţin mai înainte. Iese în aer liber şi în clipa când ajunge la primul copac, ultimul rest al acoperişului se prăbuşeşte cu zgomot asurzitor.

Priveliştea e înfiorătoare. Flăcările se încolăcesc ca şerpii şi copacii din jur au luat foc şi dânşii trosnind sinistru.

Bătrânul îl întinde pe iarbă pe Max Şerparul şi se pregăteşte să-i examineze rana. Se pricepe la astfel de treburi, căci un braconier bătrân ca dânsul trebuie să fie pregătit la toate. Nu durează mult şi a dat de rană. E la spate şi e lesne de dedus că e datorată unei încercări de asasinat.

În timpul acesta Max îşi pierduse cunoştinţa cu desăvârşire. Zace la pământ şi pare mort. Bătrânul braconier îşi ia puşca, şi-o atârnă în spate şi rămâne pe gânduri o clipă. Priveşte spre cer, care se întunecă din ce în ce mai mult în depărtare, pe câtă vreme aici e luminat de

reflexul roşu al focului mistuitor.

— De vreo pradă, ceva, nu mai poate fi vorba azi, murmură dânsul. Asta e sfânt! Dar cine ştie dacă nu voi câştiga mai mult de pe urma tainei care mi-a picat aici în mână, în chip atât de neaşteptat!

Ridică pe braţele-i puternice trupul lui Max şi păşeşte cu dânsul prin pădurice. În spatele său amuţeşte trosnetul colibei în flăcări. În jur se face din ce în ce mai întuneric, dar Xaver Birk îşi cunoaşte drumurile, pe care nu o dată le-a străbătut. În răstimpuri îşi lasă jos povara şi se odihneşte puţintel. Şi după două ceasuri încheiate ajunge în apropierea unui sat, aşezat într-o vâlcea.

De pe înălţimea unde se află, zăreşte turnuleţul bisericii şi acoperişurile căsuţelor ţărăneşti, îmbăiate în lumina lunii. Dar braconierul nostru se îndreaptă spre partea opusă şi după alt sfert de ceas de drum, străbătuse un defileu, în jurul căruia se înalţă o casă clădită din piatră. Prin ferestruica acesteia, răzbate o rază de lumină.

Xaver Birk ajunge repede la uşă şi loveşte cu piciorul într-însa. Cât cuprinzi cu ochiul, casa aceasta pare să fie singura locuinţă omenească. Poate că fusese clădită cu mulţi ani înainte, de lucrătorii unei cariere de piatră din apropiere. Mai târziu rămăsese în părăsire şi bătrânul Xaver Birk îşi găsea adăpost într-însa, de câte ori scăpa din închisoare.

O dovadă că nu locuia singur în casa aceasta era faptul că bătuse în uşă. În clipa următoare se auzi un glas din interior:

— Tu eşti, tată?

— Deschide! porunci el, scurt.

Uşa se deschide şi în pragul ei apare o fată tânără, un copil încă, de-abia de şaptesprezece ani. E Ana, fiica braconierului.

Numai de câteva zile ea conduce din nou gospodăria sărăcăcioasă a tatălui, căci atunci când el stă în închisoare, dânsa trebuie să-şi câştige existenţa pe la casele ţăranilor din împrejurimi.

Tânăra fată ţine în mână o lumânare aprinsă. Pe figura ei frumoasă trece o umbră de spaimă când zăreşte o făptură neînsufleţită pe braţele tatălui ei. Îşi duce mâna la piept şi, fără voie, exclamă:

— Tată, nu cumva ai împuşcat vreun pădurar şi-l aduci acum în casă?

Bătrânul izbucneşte într-un râs răguşit.

— Atât de prost, doar, n-oi fi eu, Ana, răspunde el, apoi. Dacă, vreunul dintr-ăia îmi vine dinaintea puştii şi trebuie să trag eu întâi, atunci fii sigură că-l las să rămână acolo unde a căzut. Dar ăsta de aici e un prieten bun, pe care l-am scăpat de-a fi ars de viu. De n-aş fi fost eu, s-ar fi prăjit acum pe cinste!

Păşeşte apoi în casă, şi o urmează pe fiică-sa care o luase înainte, cu lumânarea în mână. Aşează pe omul neînsufleţit pe un culcuş de frunziş şi-i porunceşte Anei s-aducă pansamente. Pentru pansarea unei

răni erau întotdeauna cele trebuincioase în casă la el… După ce mai examină înc-o dată rana provocată de glonte şi o pansă cu grijă, se ridică de jos cu chipul întunecat şi clătină capul.

— Nu ştiu dacă va scăpa cu viaţă! mormăie dânsul. După cât se pare, un glonte de revolver, care l-a nimerit pe la spate. De-aş şti, cel puţin unde s-a înfipt glontele!

Fata rămăsese în genunchi lângă nenorocitul Max Şerparul. În ochii ei albaştri de copil lucesc lacrimi. Cu o expresie de teamă, nestăpânită priveşte ţintă la chipul rănitului din faţa ei.

Îl cunoaşte bine! Când nimeni nu voia să danseze cu dânsa, fiica unui hoţ de codru dispreţuit de toată lumea, Max Şerparul nu se sinchisea de ce vorbea lumea şi o invita la dans. Fireşte că el nu bănuia că prin aceasta se furişase în inima fetei, care începuse să resimtă pentru dânsul un sentiment foarte apropiat de cel al dragostei. Acum dânsul stă în faţa ei ca un mort, şi tatăl ei, care, fireşte, nu-şi pierde curajul atât de repede, dă din cap din ce în ce mai întunecat, ca şi când l-ar fi socotit pierdut de-acum pe Max Şerparul.

— Crezi că va muri? întreabă ea, încetişor, şi ridică privirea spre bătrân.

Acesta îşi puse puşca la loc sigur şi acum se întoarce din nou spre omul neînsufleţit.

— Cine poate şti? spune el într-o doară, nedezlipindu-şi privirea de la acel pe care-l salvase. Cu toate astea se întâmplă uneori ca vreunul să scape, chiar atunci când e de-acum cu amândouă picioarele în groapă.

— N-ar fi bine să chemăm doctorul? întreabă Ana, cu teamă.

Dar Xaver Birk nici nu vrea să ştie de aşa ceva.

— Dacă trebuie să moară, va muri şi fără doctor, n-avea grijă! răspunde el, cu un umor deplasat. Ceea ce ştie un şarlatan dintr-ăia, ştiu şi eu! Deocamdată s-aşteptăm, poate că-şi revine în fire şi putem afla de la dânsul vreun amănunt asupra ciudatei întâmplări.

În vreme ce Ana pune mereu comprese pe fruntea rănitului şi-i freacă tâmplele cu oţet, braconierul stă pe scaun în faţa ferestrei şi priveşte gânditor în noapte.

Atât de prost nu e dânsul, ca să nu priceapă că femeia aceea pe care o zărise, dar pe care nu putuse s-o recunoască, din păcate, avea vreo socoteală cu Max, şi că tot dânsa a tras glontele care-l rănise pe acesta. Una din sat nu era, asta era sigur, şi faptul că recursese la crimă, era o dovadă că între cei doi exista ceva foarte important.

Bătrânul fierbe de nerăbdate să-l vadă pe Max venindu-şi în fire. Când, însă, îşi dădu seama că va trebui să aştepte prea mult, se-ndreaptă din nou spre dânsul şi o trimite pe fată afară să aducă apă proaspătă de la izvor.

De-abia părăsise coliba tânăra, şi Xaver începe să scotocească

buzunarele rănitului. Mâna sa găseşte repede banii şi în ochii săi se aprinde o lucire de lăcomie. Tot atât de repede precum i-a scos din buzunarele tânărului, îi strecoară în ale lui proprii, şi când Ana se reîntoarce cu apa proaspătă nu există niciun indiciu că braconierul a devenit posesorul unei mici averi.

Aşadar, expediţia din noaptea aceasta n-a fost chiar atât de puţin rentabilă!

După vreun ceas Max îşi revine în fire, încetişor. Ochii i se deschid şi privesc ţintă în tavan. Apoi buzele i se mişcă, lăsând să se audă murmure nedesluşite. Un tremur îi agită faţa şi trupul său caută să se ridice, de parc-ar vrea să se năpustească asupra cuiva. Cu un geamăt înăbuşit, recade, însă, pe culcuşul de frunze.

Privirile lui întâlnesc acum faţa Anei, care se apleacă peste el.

— Ţi-e mai bine, Max? şopteşte dânsa.

— Dar unde sunt? murmură, de-abia auzit, nenorocitul.

— La tatăl meu, Xaver Birk, răspunde fata. Dânsul te-a găsit în coliba ta care luase foc şi te-a salvat, aducându-te apoi aici. Te afli acum în siguranţă şi la adăpost şi nu trebuie să te temi de nimeni.

Rănitul pare că-şi reaminteşte deodată, ce s-a petrecut cu dânsul.

— Unde e dânsa, bestia aceea? Lăsaţi-mă să ies de-aici, trebuie s-o gâtui cu mâinile mele! M-a împuşcat pe la spate, pentru ca să-mi fure taina. Dar a fost degeaba, căci n-a găsit nimic.

Un râs înăbuşit, sinistru, scapă de pe buzele sale, dar încetează imediat.

Xaver Birk o împinge la o parte pe fiică-sa şi se lasă în genunchi lângă culcuşul rănitului.

— Slavă Domnului că ţi-ai revenit, Max! spune el, cu glas răguşit. Ana ţi-a spus de-acum în ce fel te-am adus aici. Viaţa ta era în mare primejdie! Încă un minut de mai întârziam şi te-ai fi pârjolit ca un purcel. Sunt încredinţat, însă, că vei face temperatură mare şi Domnul ştie dacă vei scăpa cu bine! Dacă ai să-mi dai vreo însărcinare… vreau să spun dacă vrei să-ţi aduc ceva sau îndeplinesc vreo misiune… ai face bine s-o faci chiar acum.

Rănitul priveşte câteva clipe la faţa răvăşită a braconierului apoi murmură:

— Îţi mulţumesc, Birk! Vei avea mult de furcă cu mine, dar fii pe pace, căci nu-ţi va fi munca degeaba. În buzunarele mele găseşti bani. Dacă va trebui, aduceţi un doctor şi tot ce mai e nevoie. Nu te gândi să faci economie! Când se vor isprăvi aceştia, cred că voi fi de-acum restabilit într-atâta, încât să pot pleca, s-aduc alţii.

— Şi altceva nu ai să-mi mai încredinţezi? întrebă bătrânul, privindu-l cercetător pe rănit.

— Nu… nimic! răspunse acesta şi în clipa următoare îşi pierdu iar cunoştinţa.

De-abia în după-amiaza zilei următoare, el deschide din nou ochii. Îşi aduce aminte de cele petrecute. Ceva pare să-i stea la inimă.

— Ei, Birk! exclamă el, cu glas răguşit. Vino mai aproape, nu pot să vorbesc atât de tare. Fă în aşa fel ca să trec drept mort, spune lucrul ăsta fiecăruia şi nu aduce niciun doctor. Voi scăpa eu şi-aşa!

— Cum vrei! răspunde braconierul.

În zilele următoare, Max zace în delir. Urmând indicaţiile tatălui ei, Ana culege din pădure ierburi de leac şi prepară cu acestea un ceai.

Criza se apropie tot mai mult. După cât se vede, nici plămânul, nici vreun alt organ important nu este atins. Numai o puternică hemoragie internă pare să se fi produs. Unde se află glontele, nu se poate şti, dar dacă nu produce vreo altă complicaţie, poate rămâne acolo.

Într-o noapte, când trebuia să se producă momentul hotărâtor în starea bolnavului, tânăra fată îngenunchează din nou la culcuşul din ungherul odăii. Bătrânul Birk se plimbă încolo şi încoace prin încăpere, cu mâinile la spate. Din când în când aruncă o privire cercetătoare spre locul unde Max Şerparul se zvârcoleşte ca un şarpe, rostind cuvinte neînţelese.

Cel puţin de s-ar putea deduce ceva din blestemele pline de ură şi exclamaţiile de furie pe care le scoate! Dar din ceea ce auzise până acum, Xaver Birk nu poate scoate mare lucru. În primul rând tot nu ştie încă, cine a fost persoana care l-a atacat pe Max Şerparul în coliba lui. La baroana din castelul Hohenegge fireşte că nici n-ar fi putut să se gândească, căci, dat fiind faptul că ieşise de-abia de scurtă vreme din temniţă, nici n-o cunoaşte pe Leonie de Brissac.

Ana reînnoieşte necontenit compresele reci. Neliniştea ei nu mai cunoaşte margini. Dar nicio lacrimă nu-i umezeşte ochii. Ştie doar că plânsul nu va ajuta nimic. Cu banii pe care îi luase tatăl din buzunarul rănitului, ea cumpără dintr-un sat vecin tot ce-i spusese bătrânul. Şi deoarece Birk se pricepea la tratamentul rănilor, nu lipsea nimic în colibă. Afară e noapte liniştită, limpede. În coroanele copacilor freamătă vântul şi din când în când vreo pasăre scoate un ţipăt întârziat. Susurul izvorului care curge prin apropierea casei, se aude până înăuntru la ei şi bolnavul tresaltă necontenit, în vreme ce ochii săi sunt plini de ură sălbatică.

— Vreau s-o am în mâinile mele! scrâşneşte el, pentru a o suta oară. Îmi va plăti dânsa fapta asta!

Încetul cu încetul temperatura pare să scadă şi Max cade obosit în culcuşul său.

Atât Xaver Birk cât şi tânăra fată nu s-au culcat în noaptea asta. Amândoi ştiau că dimineaţa va aduce cu sine hotărârea destinului.

Prin fereastra colibei pătrunde acum cea dintâi rază de soare, şi Ana deschide geamul. Ciripitul vesel al păsărelelor pătrunde în odaie. O adiere proaspătă de vânt colorează obrajii palizi ai frumoasei fete.

Xaver Birk stă în faţa culcuşului rănitului.

— Cum crezi, tată, a scăpat? întreabă Ana, cu o intonaţie de teamă şi nădejde în glas.

Braconierul ridică capul.

— Da, răspunde el, cu voce hotărâtă. Pe ăsta l-am scăpat a doua oară de la moarte. Pentru cei de afară, el este mort, carbonizat sub dărâmăturile colibei din pădure. Când îşi va reveni în fire, va putea hotărî el însuşi, ce trebuie să se întâmple. Părerea mea, însă, Ano, este că zilele negre s-au sfârşit pentru noi.

Capitolul 57 – Domnul profesor

Într-un compartiment de clasa întâia al expresului de Paris, doi domni stau de vorbă cu însufleţire.

Unul dintr-înşii e îmbrăcat cu eleganţă exagerată, poartă un cioc după moda franceză şi sub genele-i stufoase scânteiază doi ochi vioi. Călătorul pare un om de lume în adevăratul înţeles al cuvântului şi mâinile-i fine, împodobite cu două diamante de preţ, mărturisesc de la prima privire că nu face parte dintr-aceia care îşi câştigă existenţa prin muncă. Tovarăşul din faţa sa e, după toate aparenţele, mai tânăr, şi îmbrăcat ca un „dandy”, deşi caută, din când în când, să-şi dea aere de nobleţe. Privirile sale au o expresie blândă.

După cât se pare, cei doi domni s-au întâlnit, întâmplător la plecarea din W. Tânărul cu ochii blânzi nu e nimeni altul decât nepotul şefului Siguranţei. Se numeşte George Vallières şi se află într-o călătorie de studii, pentru a face cunoştinţă cu organizaţia poliţienească din Germania. În afară de blândeţe, George Vallières mai posedă încă o însuşire, care nu prea este recomandabilă pentru calitatea sa de asistent al şefului siguranţei pariziene. E puţin cam vorbăreţ din fire şi nu prea poate păstra taine. Poate că acesta era şi motivul pentru care unchiul său îl trimisese în călătorie de studii, ca să se întoarcă ceva mai cuminţit acasă.

În hotelul în care locuia la W., făcuse cunoştinţă cu actualul său tovarăş de călătorie.

Faţă de acest bărbat distins nu socotea necesar să păstreze secretul asupra misiunii sale, cu atât mai mult, cu cât se afla acum în drum spre casă. Domnul cu ciocul castaniu şi cu ochii vioi, se prezentase profesor Ehrenbreit, doctor în chirurgie. El comunică domnului Vallières că pleacă la Paris, să participe la congresul internaţional al medicilor. Şi e de la sine înţeles că cei doi s-au hotărât să facă drumul împreună şi acum stau unul în faţa altuia în compartimentul de clasa întâia, al trenului care-i duce spre capitala lumii.

George Vallières este încântat în cel mai înalt grad de noua lui cunoştinţă şi-l roagă în repetate rânduri pe profesor să-l onoreze pe

dânsul şi pe unchiul său, şeful siguranţei pariziene, cu vizita sa, de îndată ce timpul atât de preţios îi va îngădui.

Profesorul făgăduieşte, zâmbind cu mulţumire!

— Fiţi sigur, monsieur, că voi veni şi veţi avea plăcere de pe urma mea.

Vallières îl chestionează pe profesor dacă cunoaşte Parisul în amănunţime şi i se oferă drept călăuză, într-un caz eventual.

Celălalt acceptă cu mulţumire şi invitaţia aceasta. Fără să-şi dea seama aproape, în toiul discuţiei nepotul temutului şef al poliţiei din Paris povesteşte în amănunţime tot ce i s-a întâmplat în decursul voiajului său de studii şi pentru ce se întoarce atât de grabnic acasă.

— Gândiţi-vă, spune el, zâmbind, deodată i se năzare directorului Băncii Franţei, în ale cărei pivniţe subterane stau îngrămădite multe milioane, că siguranţa Băncii cam lasă de dorit. Dispune atunci ca un funcţionar de încredere al instituţiei să examineze cu de-amănuntul fiecare ungher al întinsului teren. Deşi în bolta subpământeană stau de pază, zi şi noapte, un număr impozant de oameni, prevăzătorului domn director nu-i este de-ajuns. Şi atunci unchiul meu mi-a încredinţat telegrafic, misiunea să mă ocup de chestia aceasta. Şi astfel se face că mi-am întrerupt voiajul de studii şi mă înapoiez acum la Paris.

Profesorul pare foarte interesat să afle cum e amenajată Banca Franţei. De asemeni, caută să afle cât mai multe asupra persoanei directorului marii instituţii, ajunge să vorbească despre familia lui şi relaţiile-i sociale, şi convorbirea devine din ce în ce mai însufleţită.

— Nu cumva ai putea crede, monsieur Vallières, că ar putea exista un om înzestrat cu un curaj atât de nebun, încât să încerce a face o vizită în tezaurul subteran al Băncii Franţei? întreabă profesorul.

— Eu mai puţin ca oricare altul, răspunde parizianul, râzând. Ăla ar trebui să fie un individ care e în legătură cu diavolul însuşi, de pildă Mască-Roşie. Desigur că aţi auzit de-acum despre acest celebru criminal internaţional?

— Fireşte, răspunde profesorul. Dacă nu mă-nşel, cu puţin înainte de plecarea noastră din W. se vorbea că omul acesta a făcut să sară în aer un tren, în care se află şi dânsul, cu singurul scop de a se putea face nevăzut în momentul catastrofei. O chestie care nu prea e lămurită încă, deoarece nu se ştie cum a putut aduce la îndeplinire isprava aceasta, misteriosul personaj.

— Foarte adevărat, aprobă Vallières. M-aş fi ocupat şi eu mai amănunţit cu chestia asta, dacă n-aş fi primit telegrama unchiului meu, prin care sunt rechemat la Paris. Cum spuneam, unui singur om i-ar putea da în gând să încerce jefuirea primului nostru institut de credit, şi acest om este Demonul roşu. Dar sunt ferm convins că şi el va renunţa la planul acesta, deoarece ştie prea bine că şi-ar lăsa capul

zălog.

În clipa aceasta se aude fluieratul locomotivei.

— Avem cinci minute oprire, spune francezul către profesor, care se ridică în grabă.

— Vreau să expediez o telegramă unui prieten din Paris, care mă va aştepta la gară, spune profesorul şi părăseşte compartimentul.

Telegrama pe care o expedia avea un cuprins cam nelămurit:

„Annatol Dupreds, rue St. Martin 23. V. soseşte ora 9.20, Expres gara centrală. Semn lalea roşiei. Vizitiul să plece imediat locul ştiut!”

Când profesorul neamţ se reîntoarse în compartimentul său, îl găsi pe tovarăşul de călătorie mâncând un sandviş, care-i fusese adus din restaurantul gării.

— Ţi-ai făcut treburile, scumpe domnule profesor? întrebă parizianul.

Acesta dădu din cap afirmativ şi imediat trenul se puse în mişcare.

Spre seară, când soarele apusele de-acum, expresul trecu în goană prin ultima staţie înainte de Paris. El îşi încetineşte mersul şi, în cele din urmă, intră pufăind, sub hala gării centrale.

— Eşti aşteptat, monsieur Vallières? întreabă profesorul, în momentul când coboară.

— Posibil, răspunde celălalt. De altfel, sunt destule maşini afară.

Cu valizele în mână, cei doi bărbaţi se îndreaptă spre ieşire, laolaltă cu ceilalţi călători. În piaţa imensă din faţa gării, inundată de lumină electrică, stau înşirate vehicule luxoase.

Profesorul neamţ stă pe una din treptele monumentalei scări de la intrarea gării şi scoate în clipa aceasta o batista albă din buzunar, ca din întâmplare, o agită câteva clipe pe dinaintea ochilor, apoi o vâră la loc. Nimeni n-ar putea bănui ceva în acest gest inofensiv, cu atât mai puţin monsieur Vallières.

Una din trăsurile luxoase, care stă ceva mai la o parte, se pune imediat în mişcare, apropiindu-se de intrarea gării.

Vizitiul, într-o livrea elegantă, îşi scoate cu politeţe pălăria în faţa nepotului şefului siguranţei.

— Pardon, spune dânsul, fixându-se în calea francezului, dacă nu mă-nşel, am onoarea cu monsieur Vallières?

Tânărul parizian priveşte surprins; nu-şi aminteşte de figura vizitiului elegant îmbrăcat.

— Cine eşti dumneata? întreabă el scurt şi oarecum bănuitor.

— Sunt de curând în serviciul unchiului dumneavoastră, şeful poliţiei pariziene, răspunde vizitiul. Înainte vreme eram în slujba căpitanului Morreau şi acolo v-am văzut adesea. Domnul director m-a trimis încoace cu trăsura şi mi-a ordonat să fiu cât se poate de atent, şi

deoarece vă cunosc dinainte, sunt fericit că vă găsesc.

Chestia părea să fie foarte simplă.

În clipa aceasta profesorul neamţ se retrage cu un pas şi-şi scoate pălăria.

— Deci, la revedere, pe curând, monsieur Vallières, spune dânsul şi cei doi bărbaţi îşi strâng mâinile.

— Nu vrei să vii cu mine? Mai putem sta de vorbă puţin, spune tânărul francez, cu amabilitate.

— Îţi mulţumesc, răspunde profesorul, dar văd colo pe prietenul meu care mă aşteaptă.

— Atunci la revedere!

Cu aceste cuvinte francezul se urcă vioi în trăsură şi vizitiul galonat sare pe capră. De-acolo, aruncă o privire plină de înţeles înspre profesor, şi acesta dă din cap scurt şi energic. Apoi trăsura o porneşte pe asfaltul lucios.

Neamţul nostru priveşte o clipă după dânsa şi un zâmbet de triumf îi flutură pe buze.

— Guraliv om! şopteşte dânsul. Dac-am avea de-a face numai cu idioţi dintr-ăştia, atunci n-am mai avea nevoie să-ncercăm o lovitură mai mare. Ehei, domnule Vallières, în curând vei mai auzi de mine!

Se-ndreaptă apoi spre una din trăsurile ce staţionau acolo, dă vizitiului o adresă şi-i spune să mâne repede.

Trăsura în care se urcase monsieur Vallières, goneşte printr-o mulţime de străzi. Fireşte că tânărul francez cunoaşte foarte bine locuinţa unchiului său şi presupune că acolo îl va duce vizitiul.

De-abia după câtva timp priveşte prin fereastră în străzile luminate, căci până atunci era adâncit în amintirea simpaticului său tovarăş de călătorie. Spre nespusa lui uimire, observă că trăsura o apucase pe străzi care îi erau aproape necunoscute. Felinarele devin din ce în ce mai rare şi în faţa lui apare un cartier de vile.

Tocmai voia să facă semn vizitiului să oprească, pentru a-l întreba încotro are de gând să-l ducă, când acesta opreşte din proprie iniţiativă şi portiera e deschisă. Cu pălăria în mână, galonatul stă în faţa sa:

— Am ajuns, monsieur, spune el, politicos.

— Cred că te-nşeli! răspunde tânărul francez, punând un picior pe scară. Unde m-ai adus?

— Vă rog să mă scuzaţi, răspunde vizitiul. Domnul, unchiul dumneavoastră a cumpărat acum două săptămâni vila aceasta şi vă roagă să descindeţi aici. De îndată ce va fi liber, va veni şi dânsul. Până atunci, veţi găsi aici tot ce aveţi nevoie.

George Vallières clătină capul, fără voie. Toate astea îi miroseau cam ciudat, dar motive de bănuială nu avea. Aşa că se hotărî să meargă spre poarta vilei, în vreme ce vizitiul apăsă pe un buton,

probabil pentru a chema vreun servitor.

În curând se auziră paşi apropiindu-se, şi un lacheu galonat îşi făcu apariţia, ţinând în mână un felinar aprins. El deschise poarta mare şi vizitiul, care între timp se urcase înapoi pe capră, îşi conduse caii spre intrare.

Vallières se hotărăşte să facă pe jos drumul până la vilă. Propunerea vizitiului de a se urca din nou în trăsură, este respinsă. La vreo cursă întinsă, nu se gândeşte, e drept, dar e bine întotdeauna să fii cu băgare de seamă, în special când eşti nepotul şefului poliţiei din Paris.

— Ia valiza aceasta! se adresează el scurt către lacheu, care păşeşte alături de dânsul.

O ia de-a lungul unei alei, apoi se zăreşte o clădire în formă de vilă, în care câteva ferestre sunt luminate. Prea demnă de încredere nu pare casa aceasta.

George Vallières îşi pipăie revolverul din buzunarul pardesiului, căci conform unui vechi obicei, nu se desparte niciodată de dânsul. În felul acesta e aproape sigur că nu i se poate întâmpla nimic.

Cu multă atenţie observă pe lacheul care, cu felinarul în mână, urcă scările înaintea lui, dar omul are o înfăţişare cu totul nevinovată.

Uşa se deschide ca la comandă şi tânărul francez intră în vestibulul, luminat slab. În clipa aceasta bănuiala îşi face loc într-însul. Nu prea s-arată ca unchiul său să fi pregătit vila aceasta pentru primirea sa. Cel mai nimerit lucru ar fi să renunţe a merge mai departe şi să plece direct la prefectură poliţiei.

Dar nu-şi poate aduce la îndeplinire hotărârea, căci în clipa când se întoarce, cineva îl loveşte în cap – pe la spate – cu atâta putere, încât se prăbuşeşte fără a scoate un geamăt măcar. Şi autorul acestei lovituri nu fusese nimeni altul decât lacheul care-l condusese, cu felinarul în mână.

Acum, individul pune lumina deoparte, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, şi se apleacă asupra trupului lungit la pământ.

— Aşadar, am avut noroc şi de data aceasta! spune, el, cu un zâmbet satisfăcut. Nădăjduiesc că şeful va fi mulţumit.

Personajul acesta este vechea noastră cunoştinţă, Joe, omul de încredere al Măştii-Roşii. Imediat după atentatul izbutit din gara W., el fusese trimis la Paris, unde stăpânul său poseda destule ascunzători, pentru a fi la adăpost în timpul cercetărilor poliţiei.

Şi Alice se află în oraşul de pe malurile Senei, şi chiar în apartamentul de sus al vilei misterioase. Numai Hector Rammont socoate nimerit să mai aştepte câteva zile şi apoi să părăsească W., travestit. În scopul acesta închiriase un apartament în primul hotel din oraş, înscriindu-se sub numele de „Profesor Ehrenbreit” şi dat fiind faptul că mirosul său fin îl pusese pe urmele asistentului poliţienesc

Vallières, nu-i vine deloc greu, cu iscusinţa sa, să se apropie de tânărul parizian.

Joe îşi dă seama că lovitura cu care-l doborâse pe Vallières, îl va lăsa pe acesta în nesimţire cel puţin un sfert de oră.

Telegrama expediată în drum de omul cu masca roşie, o înţelesese cât se poate de bine; cu atât mai mult, cu cât încă pe când se aflau la W., Rammont îi dăduse unele indicaţii asupra acestui Vallières.

Uşa dinspre parc se deschide şi vizitiul îşi face apariţia. Un zâmbet satisfăcut îi lăţeşte gura.

— Aha! Păpuşica a fost dată gata! exclamă el şi se ţine de burtă, de râs.

Joe îi porunceşte să se potolească.

— Uiţi că trebuie să fim atenţi! Sus în apartamentul ei se află stăpâna şi dacă află ceva de întâmplarea de aici, ne-am putea expune la neplăceri cu dânsa.

Vizitiul mormăie ceva neînţeles. Joe arată cu mâna spre trupul nemişcat al tânărului.

— Pune şi tu mâna! porunceşte el. Trebuie să-l ducem în odaia pe care a pregătit-o şeful pentru el.

Fără să spună un cuvânt, vizitiul îl apucă pe francez de braţe în vreme ce Joe îl ia de picioare.

În tăcere, dispar cu dânsul pe scara care se face în fundul vestibulului. O uşiţă se află acolo pe jumătate deschisă, care duce într-un gang îngust, apoi pe o scară la fel de îngustă, în sus. Aici, cei doi trebuie să lase jos sarcina, căci uşile sunt încuiate.

Joe scoate o cheie din buzunar şi deschide.

— Acum linişte, spune el, căci trecem pe lângă un perete care răspunde în dormitorul stăpânei. Când vom fi de partea cealaltă, nu mai e niciun pericol.

Pătrund într-o cameră mărişoară, mobilată cu strictul necesar. Aceasta are o singură fereastră prevăzută cu zăbrele trainice. George Vallières e aşezat pe un pat şi cei doi bărbaţi se retrag apoi. Joe încuie cu grijă uşa şi coboară scara îndărăt.

Ajuns în vestibul, îi iese înainte profesorul neamţ. Fireşte, nu e nimeni altul decât Hector Rammont, omul cu masca roşie.

— L-ai aranjat pe guralivul ăla? întreabă el, scurt.

Joe dă din cap.

— Totul s-a petrecut conform programului. Am avut înc-o dată noroc.

— În cazul acesta să trecem în odaia alăturată, căci am să-ţi spun ceva.

Ei îl urmează, supuşi ca nişte câini.

O apăsare pe butonul electric şi pe perete se aprinde o lumină.

Mască-Roşie se lasă într-un fotoliu, lângă masă:

— Fiţi atenţi la ceea ce vă spun şi înştiinţaţi imediat pe tovarăşi, fără să ţineţi seama de vreo piedică.

Apoi începe să-şi expună intenţiile. Limpede şi lămurit îşi desfăşoară planul, şi nimeni nu-l întrerupe. Când sfârşeşte, se ridică de pe fotoliu şi spune, scurt:

— Acum plecaţi! La miezul nopţii ne întâlnim în catacombe.

Pe când cei doi se-ndepărtează, Hector Rammont urcă scara spre apartamentul Alicei, care se mutase aici cu o zi înainte.

În tot timpul acesta, Joe care opera când sub o mască, când sub alta, nu se depărtase de dânsa. Demonul roşu putea avea deplină încredere într-însul.

Cu un strigăt de bucurie, sărmana fată îi sare de gât lui Rammont.

— În sfârşit, ai venit! Cât de neliniştită am fost pentru tine! De ce m-ai trimis înainte şi nu m-ai lăsat pe lângă tine? Necontenit înfrunţi moartea şi eu nu-s lângă tine, ca să-ţi vin în ajutor!

Rammont o cuprinde cu braţele pe nefericita sa victimă şi buzele sale şoptesc cuvinte mângâietoare, calde…

— Nu merge întotdeauna ca să te ţin lângă mine, copila mea, spune el cu glas moale. Toată poliţia era pe urmele mele şi păzea drumurile. Dac-aş fi plecat cu tine, puteam fi sigur că tatăl tău ne-ar fi aşezat înc-o dată o piatră în drum, căci el a jurat să mă urmărească până la capătul lumii, şi să n-aibă odihnă, până nu mă va fi nimicit… Şi totuşi, ar trebui să-şi dea seama, în sfârşit, că toate sforţările-i sunt zadarnice! Nu m-a avut oare de-acum de două ori în mâini? Am fost chiar mort şi îngropat, şi nu mi-a stat el în faţă, cu zâmbetul lui aspru, când nu mai era nicio perspectivă de scăpare? Şi totuşi…

Alice cade la picioarele lui şi-şi îngroapă faţa-i înlăcrimată pe genunchii săi.

— Cea mai mare durere a vieţii mele, este tocmai faptul că tatăl meu e acela pe care trebuie să-l urăşti, suspină ea. Acum, însă, cred că vei rămâne lângă mine şi nu mă vei lăsa singură. Îmi spuneai doar că vrei să laşi să se scurgă un timp, până să se dea uitării ultima ta lovitură! Să trăim numai pentru noi şi pentru dragostea noastră!

Cu o mişcare liniştită, Mască-Roşie îndepărtează mâinile Alicei de genunchii săi.

— Din păcate, mai am încă o întâlnire secretă în noaptea asta, Alice. Nu mă-ntreba despre ce e vorba. Fii, însă, încredinţată că nu mă ameninţă nicio primejdie. Te-aş lua cu plăcere, ca să te convingi, dar locul acela nu e creat pentru o femeie.

— Dar unde te duci? întrebă nenorocita.

— În catacombele Parisului, răspunde dânsul.

Capitolul 58 – În Parisul subteran

Directorul Băncii Franţei stă înfundat în fotoliul său elegant şi priveşte prea puţin prietenos spre omul din faţa sa. Amândoi se află în cabinetul particular al marelui financiar. Uşile sunt bine capitonate, în aşa fel că niciun sunet nu poate răzbate în afară.

Bărbatul care stă într-o atitudine supusă în faţa directorului de bancă, poartă o uniformă simplă, de culoare închisă, cu nasturi lucitori. Figura lui exprimă lămurit o mare nelinişte.

— Spune-mi te rog, înc-o dată, ce să însemne comunicarea asta? întreabă directorul, iritat. După cât ştiu eu, subteranele noastre sunt cât se poate de bine asigurate din toate părţile şi prevăzute cu semnale de alarmă electrice. Când cineva ar vrea să încerce de afară să spargă zidul, ar începe să sune clopotele de alarmă, şi cu toate astea dumneata susţii că noaptea trecuta s-au auzit bătăi ciudate? Cel puţin ţi-ai notat cam pe la ce vreme s-au produs aceste bătăi misterioase?

— Fireşte, domnule director, răspunde celălalt. Era exact ora 12 şi 25 minute.

— Deci, tocmai în ceasul strigoilor! spune directorul băncii.

Deşi căuta să dea faptului o interpretare glumeaţă, nu izbuti în întregime. Nici nu ştia măcar pentru care motiv era neliniştit în ultimele opt zile, de siguranţa tezaurului său. Pentru orice eventualitate, se pusese în legătură cu şeful siguranţei pariziene, şi acesta îi făgăduise că-l va trimite pe nepotul său, să cerceteze chestia.

În seara trecută, urma ca tânărul să sosească la Paris. El telegrafiase din W. în sensul acesta, dar – lucru ciudat – George Vallières nu era de văzut. O depeşă expediată la W. rămase fără răspuns. Probabil că tânărul fusese reţinut de o împrejurare neprevăzută.

— Ce părere ai dumneata despre toată chestia asta? întreabă directorul pe subalternul său.

— Domnule director, răspunde acesta, care fusese singurul care auzise bătăile ciudate, mi-a ajuns la ureche cândva, că jumătate din Paris este subminat, prin catacombele, în care s-au petrecut de-acum unele lucruri ciudate. Ar fi posibil ca unul din gangurile acestea secrete să ducă până în apropierea bolţilor noastre, şi ca cineva să fi încercat pe acolo să pătrundă în tezaur.

Directorul izbucneşte în râs, fără să vrea.

— Ai fost ameţit cu istorii romantice, scumpul meu! E drept, catacombele acestea există şi sunt foarte întinse, în aşa fel că s-ar putea ascunde într-însele o mică armată, lucru ce s-a întâmplat chiar în anul 1870. De-atunci, însă, s-a lucrat cu toată energia să se astupe aceste ganguri şi părerea mea este că nu se mai găsesc într-însele decât şobolani şi şoareci. Dar ca să-ţi fac pe plac, îţi voi arăta că voi ţine seamă de bănuielile dumitale. Azi sau mâine mă vă vizita domnul Vallières, tânărul asistent al şefului siguranţei. Îi voi expune cazul şi-l

voi ruga să caute s-audă el însuşi bătăile acelea misterioase. Cine e însărcinat cu paza noaptea aceasta?

— Pierre şi François, răspunse celălalt. Mâine vin iar eu la rând.

— Bine. Să nădăjduim că în curând vom da de rostul acestor bătăi.

. . . . . .

Clopotul din turnul catedralei Notre Dame anunţa miezul nopţii, când o făptură înveşmântată într-o mantie de culoare închisă, cu pălăria neagră lăsată pe ochi, mergea cu paşi repezi de-a lungul unei străduţe înguste. Când se ivea vreun poliţist la o răscruce, personajul se strecura în umbra caselor şi ca o fantomă, îşi urma drumul.

Şi tot mergând aşa, ajunge într-o piaţă mică şi părăsită, luminată de un felinar mohorât. Într-o parte se înalţă o clădire mărişoară, deasupra intrării căreia se află de asemeni un felinar. Omul cu mantia neagră dispare sub bolta acestei case.

Mica piaţă rămâne câtva timp liniştită. Prin cartierul acesta nu prea par să se plimbe oamenii în cursul nopţii. Deodată însă, se ivesc din toate părţile umbre negre, îndreptându-se, toate, spre bolta casei cu pricina. Când cea din urmă dispăru în interior, apare în apropierea felinarului din piaţă, o uniformă de poliţist. Un fluierat scurt sparge liniştea nopţii. După câteva clipe apar alţi trei poliţişti, şi toţi se consfătuiesc acum. Apoi se pun în mişcare, îndreptându-se spre bolta îndărătul căreia dispăruseră făpturile întunecate.

Poarta este încuiată, în vreme ce unul din poliţişti stă de pază în faţa ei, ceilalţi se îndreptă spre uşa casei, urcând câteva scări. Trebuie să bată mult, până să li se deschidă, Apare un bărbat cu mutra speriată, ţinând în mână o lanternă aprinsă. Era îmbrăcat sumar, şi se vedea că se sculase repede din pat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îngână dânsul, cu ochii holbaţi de groază, ce s-a întâmplat de pătrundeţi aşa în casa unui cetăţean paşnic?

— Tăcere! îi răspunde cu energie unul din poliţişti, te cunoaştem noi destul de bine, tâlhar bătrân! Demult te-am luat la ochi şi ştim că găzduieşti indivizi dintr-aceia care nu prea se-mpacă cu lumina zilei. Dar în noaptea asta ţi-am dat de urmă. Să ne spui imediat unde se adună indivizii care au intrat acum câteva minute prin bolta casei!

Bărbatul scoate o exclamaţie de spaimă, apoi începe să se jure pe toţi sfinţii că e nevinovat. El nu ştie de nimic şi poliţia degeaba se leagă de dânsul.

Atunci poliţistul care se află în frunte îl trage la o parte şi adresează câteva cuvinte colegilor săi. Nu durează nicio clipa şi el e închis într-una din încăperile de la subsol, apoi cei trei reprezentanţi ai forţei publice încep să cerceteze odăile, ţinând revolverele întinse.

Dezamăgirea lor devine însă tot mai mare, căci nu găsesc nimic.

Astfel ajung în faţa casei, în curtea întunecată, de jur-împrejurul căreia se află grajduri. Îşi aprinseră lanternele şi ţineau încă revolverele în mână dreaptă.

Dar cercetările lor rămân şi aici fără succes.

Atunci îl întreabă pe poliţistul rămas de pază în stradă, dacă nu cumva indivizii s-au arătat iarăşi.

— Nu, nimeni n-a ieşit pe poartă! răspunde acesta.

— Atunci trebuie să mai fie pe aici şi trebuie să-i găsim, chiar dacă s-ar fi îngropat în pământ, ca nişte cârtiţe! spune poliţistul mai în vârstă.

Cercetările reîncep. Oamenii legii aruncă în lături tot ce-ntâlnesc în cale, dar după o jumătate de ceas, ei se retrag, mormăind şi înjurând.

— N-avea grijă, vine ea ziua când îţi vom suci gâtul! strigă unul din ei către bietul proprietar al casei.

După ce poliţiştii dispărură, luând drumul spre piaţă, omuleţul îşi frecă mâinile plin de bucurie.

— Sunteţi prea proşti voi ca să puteţi pune mâna pe Mască-Roşie! rânjeşte el.

Cu lanterna în mână o porneşte de-a lungul gangului şi se furişează în curte, apoi, dispare într-unul din grajduri.

Aici cercetase mai înainte poliţia fiecare colţişor, fără să găsească ceva. Omuleţul se furişează, cu capul aplecat, până-n colţul cel mai ascuns şi pune lanterna jos. Apoi se lasă în genunchi şi ridică vreo câteva bârne care intră foarte bine în încheieturile podelei. O gaură neagră se cască. O scară porneşte în jos.

— Ei, nu e nimeni aici? strigă el, în adâncime.

De jos pătrunde o lumină slabă.

— La naiba, dar ce s-a întâmplat? se aude răspunsul.

— Poliţia a fost aici, răspunde omuleţul.

O înjurătură porneşte de jos, apoi scara se cutremură sub paşii unui bărbat. Imediat apare în deschizătură un cap omenesc.

— A plecat sau ce alta? Să-l anunţ pe şef? întreabă individul.

— Nu-i nevoie, răspunde proprietarul casei. I-am îndepărtat eu cum e mai bine. Toată casa mi-au scotocit-o, niciun colţişor nu l-au lăsat necercetat, au fost şi aici şi probabil că au tropăit deasupra capetelor voastre, dar de găsit, n-au găsit nimic. Dar n-ar strica deloc, ca la ieşire, Mască-Roşie să fie cu băgare de seamă. Mai sunt şi alte ieşiri din catacombe.

Omul de pe scară dă doar din cap şi o porneşte înapoi în jos. Omuleţul aşază la loc bârnele deasupra deschizăturii şi e, într-adevăr, greu de ghicit că sub dânsele se află intrarea secretă în catacombele Parisului.

Jos alunecă lumini izolate prin sinistrele ganguri pe jumătate dărâmate. Din când în când se mişcă ceva prin praful gros şi un

şobolan se strecoară printre picioarele oamenilor. Dacă n-ar exista semne lămurite pe ziduri, făcute de propria mână a omului cu masca roşie, atunci s-ar rătăci în mod sigur în labirintul acesta şi poate că n-ar izbuti să revină niciodată la suprafaţă.

Cu mulţi ani în urmă, o pereche de tineri căsătoriţi avuseseră soarta aceasta. Bieţii oameni veniseră aici din pură curiozitate şi făcuseră imprudenţa să nu-şi ia călăuză. Zile întregi fură căutaţi, dar deoarece spaima îi făcuse să se rătăcească din ce în ce mai mult, au fost găsiţi de-abia când cadavrele lor intraseră în putrefacţie. Tot aici răsunaseră în anul 1870 împuşcăturile insurgenţilor francezi. Se înălţaseră baricade din capete omeneşti şi sângele cursese în valuri.

E o greşeală când se presupune că aceste catacombe ale Parisului ar fi fost un cimitir al oraşului vechi. Ele s-au format prin surpări succesive, care s-au întins din ce în ce mai mult. În cursul veacurilor oraşul s-a înălţat deasupra lor şi gangurile s-au prăbuşit în parte. Dar a mai rămas încă destul spaţiu, pe care oraşul Paris n-a vrut să-l lase nefolosit. Astfel că au fost aduse aici osemintele din cimitirele vechi, şi s-au înălţat piramide întregi dintr-însele.

Pe câtă vreme înainte de anul 1870, porţiuni mari din aceste catacombe erau practicabile şi puteau fi folosite în parte, luptele insurgenţilor au distrus multe în chip îngrozitor. Numai călăuzele cele mai îndemânatice cutezau, din când în când, să plimbe pe vreun străin doritor de senzaţional prin gangurile acestea înfiorătoare.

Mască-Roşie era, însă şi aici familiarizat şi pusese pentru tovarăşii săi, semne lămurite la toate colţurile şi cotiturile, în aşa fel că orice rătăcire era exclusă. Dar eventualii urmăritori n-ar fi putut recunoaşte nimic din semnele acestea.

În aceste ganguri infernale se adunau complicii misteriosului individ. O masă simplă de lemn era aşezată într-o parte şi pe un scaun şedea Hector Rammont, învăluit în mantia-i neagră, cu pălăria trasă pe frunte şi cu masca roşie acoperindu-i ochii. Căci deşi cei mai mulţi îi cunoşteau de-acum faţa, erau, însă şi „recruţi”, faţă de care trebuia să fie prevăzător. Pereţii subteranei erau formaţi, în parte, din oseminte omeneşti îngrămădite unele peste altele. Pe ici, pe colo, se putea vedea şi un cap de mort, care părea să privească spre adunare, cu orbitele-i fioroase. Pe un cârlig din zid Joe înfipsese o faclă, a cărei lumină arunca raze sinistre asupra celor de faţă. Se auzi o lovitură de gong al cărui ecou răsuna ciudat în gangurile învecinate. Mască-Roşie îşi luă o atitudine semeaţă.

Joe numără capetele şi spuse liniştit:

— Nu lipseşte niciunul.

— Acum ascultaţi ce am a vă spune! făcu Demonul roşu. În ultimul timp ne-a cam părăsit norocul şi a sosit vremea să dăm o lovitură mare, de pe urma căreia să căpătăm bani în casă. Preparativele le-am

făcut eu, şi asta în modul cel mai bun. Dacă totul merge cum trebuie, mâine noaptea vom arunca în aer Banca Franţei.

Timp de o jumătate de ceas ţinu consfătuirea din catacombe, apoi Mască-Roşie făcu cu mâna un semn de încheiere.

Joe şi doi din bandiţii mai bătrâni dispar într-o gaură şi scot la suprafaţă un butoiaş cu vin şi un număr de pahare de metal.

În toiul nopţii, în subteranele Parisului adormit, tovarăşii lui Mască-Roşie încep să se cinstească… Apoi se auzi din nou un sunet înăbuşit de gong şi misterioşii indivizi se răspândiră ca nişte umbre, în toate părţile. Numai într-un singur loc se produse mişcare în apropiere de punctul de adunare. Acolo stăteau patru oameni la lumina unei lămpi electrice, şi printre ei se afla şi Joe.

Cu glas şoptit el împarte ordine tovarăşilor săi. Face impresia unei căpetenii.

Imediat, mica trupă se pune în mişcare şi se face nevăzută într-un gang scund.

Înaintează mereu, la lumina lămpii electrice, până când un perete de pământ îi sileşte să se oprească.

Aici Joe se aşază pe un morman de oseminte şi scoate din buzunar o foaie de hârtie. Unul din bandiţi îi luminează. Joe mai scoate din buzunar câteva instrumente de metal şi începe să facă socoteli. După cât se pare, are mai multe cunoştinţe decât ceilalţi, căci altfel n-ar putea conduce o întreprindere de domeniul minier.

— Până mâine noaptea mai trebuie să săpăm zece metri, spune dânsul, după oarecare chibzuială. Dacă ne-om ţine de treabă, vom izbuti. Ştiţi, cu toţii, că imposibilitate nu există! În afară de asta, terenul e moale pe aici, şi nu ne va da prea mult de lucru. Principalul lucru e să dăm deoparte pământul săpat. Va fi de ajuns dacă vom izbuti să facem un gang care să îngăduie trecerea câtorva oameni, unul lângă altul. Înainte, deci!

În urma cuvintelor sale, toţi cei de faţă se pun pe lucru şi ciocăniturile regulate lasă un ecou sinistru în catacombe.

În timpul acesta, Mască-Roşie părăsise subteranele şi acum gonea cu trăsura prin bulevardele luminate ale Parisului.

Sfârşitul volumului 2

Urmează:
Capitolul 59 – Domnul de Vallières

[1] Curtea criminală din Berlin.
[2] Piaţă în inima Berlinului şi în acelaşi timp centrul geometric al marelui oraş.
[3] Local elegant în centrul Berlinului.